

வருங்குணத்துக் கண்ணாகி

முனைவர்

'சிலம்பொலி' சு.செல்லப்பன்

பெருங்குணத்துக் கண்ணாக்கி

சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்

தமிழ் நிலையம்

40, சரோஜினி தெரு

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017

தொலைபேசி: 044/24364174

நூல் விவரம்

பெருங்குணத்துக் கண்ணகி

ஆசிரியர் : சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்

பக்கங்கள் : 120

முதல் பதிப்பு : 2013

**வடிவமைப்பும் மெய்ப்புத் திருத்தமும் :
தி. நடராசன், சென்னை-41**

மின் அச்சு :

வெல்கின் கணினி, சென்னை - 600 041

அச்சு:

பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்

சென்னை - 600 005

28418698/42157817

வெளியீடு

தமிழ் நிலையம்

சென்னை - 600 017

விலை ரூ. 80

நூல் பற்றி..

தமிழ்ப் பேராசிரியர், ஸ்ரீ புராணச் செம்மல், தமிழ் இலக்கியப் பதிப்புச் சுடர் திருமிகு ஜெ. ஸ்ரீசந்திரன், கற்புத் தெய்வம் கண்ணகிக்குக் கற்சிலை அமைத்து ஆண்டுதோறும் சிலப்பதிகாரப் பெருவிழா நடைபெறுவதற்குத் திட்டமிட்டிருப்பது போற்றுதற்குரியது. பேராசிரியரின் திட்டத்திற்கு வடிவம் தரும் வகையில் பம்மல், அனகாபுத்தூர், 'ஆதிபகவன் அறப்பணி மன்றம்' 22.11.2013 அன்று பம்மலை அடுத்துள்ள காமராஜபுரம் அன்னை மேரி முதல் குறுக்குத் தெருவில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ ஆதிநாத பகவான் ஜினாலய வளாகத்தில் கண்ணகி சிலையைத் திறந்துவைத்து, சிலப்பதிகாரப் பெருவிழாவை நடத்தவுள்ளனர். கண்ணகி சிலையை நிறுவுவதன் வழி, பேராசிரியர் ஸ்ரீசந்திரன் இந்நூற்றாண்டுச் சேரன் செங்குட்டு வனாகிறார்; மனம் நிறைந்த வாழ்த்துகள்.

விழாவன்று வெளியிட நூல் ஒன்று தருமாறு ஸ்ரீசந்திரன் என்னைப் பணித்தார். குடிமகள் ஒருத்தி, தன் கணவனைக் கொன்ற மன்னனிடம், யாரொருவர் துணையுமின்றி, தன்னந்தனியளாய் நேரில் சென்று, அம் மன்னனைக் கண்டு, அவனை நீதியற்றவன் என்று உரக்கக் கூறி, அவனிடம் வழக்குரைத்து வாதாடி வெற்றி பெற்ற வீர நிகழ்ச்சி உலக வரலாற்றில் வேறெங்கும் நிகழாத ஒன்று. அவ் வீரமகள் கண்ணகி குறித்து எழுதுவதே பொருத்தமாயிருக்கும் என எண்ணினேன். அதன் விளைவே இந்நூல்.

அன்று செங்குட்டுவன் சிலை நிறுவ, இளங்கோ காப்பியம் தந்தார். இன்று ஸ்ரீசந்திரன் சிலை நிறுவ, 'சிலம்பொலி' ஒரு நூலைத் தந்துள்ளேன். இந்நூலை உருவாக்கித் தர ஊக்குவித்த பேராசிரியர் ஸ்ரீசந்திரன், நூலை வெளியிடும் 'ஆதிபகவன் அறப்பணி மன்றம்', நூலை அழகிய முறையில் அச்சிட்டுத் தந்துள்ள 'விழிகள்' தி.நடராசன் ஆகியோருக்கு என் உளம் கனிந்த நன்றி.

இதுபோன்ற நிகழ்ச்சி உலகில் தமிழர் வாழுமிடமெங்கும் நடைபெற வேண்டும் என விழைகிறேன்.

க. செல்லப்பன்

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
1. நீல விதானத்து நித்திலப்பூம்பந்தர்க் கீழ்...	5
2. அன்னம் நீந்துவது ஏன்?	13
3. ஆடற்கலைக்கு அழகு தேடப் பிறந்தவள்	16
4. குளிர் நிலவும் கொதிக்குமோ?	18
5. யாழிசைமேல் வைத்து ஊழ்வினை வந்து உருத்தது	20
6. மாலை வாராராயினும் காலை காண்குவம்	23
7. பேசிய முதற்பேச்சு	25
8. வழித் துணை	33
9. சேறு மணக்கும் சோழ நாடு	39
10. ஆறுவது சினம்	41
11. கொங்கச் செல்வி குடமலையாட்டி	47
12. புனல் ஆறு அன்று; பூ ஆறு	51
13. அடைக்கலம் தந்தேன்	55
14. அடிகாள் அமுதம் உண்க	64
15. வளையாத செங்கோல் வளைந்தது	73
16. சென்றாள் அரசன் செழுங்கோயில் வாயில்முன்	80
17. யானோ அரசன்? யானே கள்வன்!	87
18. மேல்திசை வாயிலில் வறியேன் பெயர்கிறேன்	94
19. நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யார்?	101
20. கானற்பாணி கனகவிசயர் முடித்தலை நெரித்தது	107
21. வடவரை வென்றவன் வஞ்சி திரும்பினான்	111
22. தென்னவன் தீதிலன்	113
23. கதை கேட்டோரே கருத்தில் கொள்ளுங்கள்	119

நீல விதானத்து நீத்திலப்பும்பந்தர்க் கீழ்...

நாடகத் தொடக்கம்

தமிழில் கிடைத்துள்ள நாடக நூல்களில் மிகப் பழமை யானதும் முதலில் கிடைத்ததுவும் சிலப்பதிகாரமே! செந்தமிழின் பிழிவு என்றும், நெஞ்சையள்ளக் கூடியது என்றும், உயிர் உள்ளவரும் உணர்ந்து ஒதி இன்புறத்தக்கது என்றும் புலவர் பெருமக்களால் புகழப்படுவது சிலப்பதிகாரம். இது நாடக இலக்கணத்தை நன்கு கடைப்பிடித்து இயற்றப் பட்டுள்ள முத்தமிழ்க் காப்பியம். காவிரியாறு கடலொடு கலக்குமிடமான பூம்புகார் நகரில் கதை தொடங்குகிறது.

சிலம்பின் கூட்டப்பாட்டு

சிலப்பதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள பன்னிரண்டு வரிகளை அந்நாடக உறுப்பினர்கள் இணைந்து பாடும் கூட்டப்பாட்டாகக் (கோரசு) கொள்ளலாம். அஃது இயற்கை வாழ்த்தாய் அமைந்துள்ளது. நாடகம் துவங்குகிறது. மேடையில் திரையில் முழுமதி காட்சியளிக்கிறது. உள்ளே யிருந்து பாடல் எழுகிறது.

திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வண் குடைபோன்று இவ்
அம்கண் உலகுஅளித்த லான்

(சிலம்பு. மங்கல. 1-3)

(மாலையணிந்த சோழ மன்னனின் வெண்கொற்றக் குடையைப் போன்று மதியும் உலகுக்கு ஒளியூட்டுவதால் அம்மதியைப் போற்றுவோம்; மதியைப் போற்றுவோம்)

திங்களைக் கொண்ட திரை மேலெழுகிறது: அடுத்த திரையில் ஒளிக் கதிர்களை வீசும் உதயசூரியன் தோன்றுகிறான்.

ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோல் பொற்கோட்டு
மேரு வலம்திரித லான்

(சிலம்பு. மங்கல. 4-6)

என்ற பாடல் உள்ளிருந்து கேட்கிறது.

(காவிரி நாடனின் ஆணைச் சக்கரத்தைப்போல ஞாயிறும் மேருவை வலம் வருகிறது. ஆதலால் ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்; ஞாயிற்றைப் போற்றுவோம்.)

விண்ணிலிருந்து மழை பொழியும் வியன்திரை அடுத்துக் காட்சி தருகிறது. உடனே,

மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி உலகிற்கு அவன்அளிபோல்
மேல்நீன்று தான்கரத்த லான்

(சிலம்பு. மங்கல. 7-9)

என்ற பாடலைக் கேட்கிறோம்.

(ஆழிசூழ் உலகிற்குச் சோழமன்னன் சுரக்கும் அன்பும் ஈகையும்போல் வானமழை பொழிகிறது. எனவே மாமழை போற்றுவோம்; மாமழை போற்றுவோம்.)

புகார் நகரின் தோற்றத்தைப் புலப்படுத்தும் எழினி அடுத்துத் தோன்றுகிறது. நகரைப் பாராட்டும் பாடலும் காதில் விழுகிறது.

பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்
வீங்குநீர் வேலி உலகிற்கு அவன்குலத்தொடு
ஓங்கிப் பரந்துஓழுக லான்.

(சிலம்பு. மங்கல. 10-12)

(நீராரும் கடலுடுத்த இந்நிலவுலகில் சோழமன்னன் குலத்தோடு உயர்ந்த புகழைப் பெற்று நிலவுவது புகார் நகரம். ஆதலின் பூம்புகார் போற்றுவோம்; பூம்புகார் போற்றுவோம்.)

பாத்திர அறிமுகம்

கூட்டுப் பாட்டு முடிந்ததும் தொடக்கத்தில் கதைத் தலைவியும் தலைவனும் அடுத்தடுத்து அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

கதைத் தலைவியால் சிறப்புப் பெறும் நாடகம் என்பதால் முதலில் கதைத் தலைவி கண்ணகி அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். கண்ணகி மாநாய்கன் என்னும் மாபெரும் வணிகனின் மகள்; பன்னிரண்டு வயதுடையாள்; பொன்னுருக்கு மேனியளாய் மின்னலெனப் பொலிகின்றாள்; பிறமாதர் தொழுதேத்தும் பெருங்குணச் செல்வி.

அந்நகரிலேயே மாசாத்துவான் என்பவன் மற்றொரு வணிகன்; கடல் வாணிகத்தாலும் தரை வாணிகத்தாலும் கணக்கின்றிப் பொருளீட்டியவன்; இயற்றிய பொருளைப் பிறர்க்கு ஈந்து, இசைபட வாழ்பவன். அவனுடைய மகனே கதைத் தலைவனாம் கோவலன். கோவலன் பதினாறு வயதுடையவன்; உலகத்தைச் சிறிதாக்குமளவுக்கு ஓங்கிய புகழ் கொண்டவன்; பண்ணையும் புறங்காணும் இனிய பாவையர், 'இவன் செவ்வேள்' என்று பாராட்டும் அழகுடையவன்.

மங்கல நிகழ்ச்சி

கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் திருமணம் நடைபெற இருக்கும் செய்தியை யானைமீது முரசம் அறைந்து அறிவிப்பது முதற்காட்சியாய் அமைகிறது.

முரசுகள் முழங்குகின்றன; மத்தளங்கள் அதிர்கின்றன; சங்குகள் ஒலிக்கின்றன; வெண்குடைகள் நகர் முழுதும் உலாவருகின்றன. வைரத்தூண்களைக் கொண்ட மணமண்டபத்தை மாலைகள் அழகு செய்கின்றன. அம்மண்டபத்தே நீல விதானம் கட்டிய அழகான முத்துப் பந்தலின்கீழ் மணமக்கள்

அமர்கின்றனர். “மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட”க் கோவலனும் கண்ணகியும் தீயை வலம் வருகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரக் காலத்திலேயே தீயை வலம் வருதல், அருந்ததி காட்டல் ஆகிய சடங்குகளோடு பார்ப்பனர்களை முன் வைத்துத் திருமணத்தை நடத்தும் வழக்கமும் நுழைந்து விட்டதை அறிகிறோம்.

————— வானத்துச்

சாலி ஒருமீன் தகையாளைக் கோவலன்

மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்

தீவலம் செய்வது காண்பார்கண் நோன்புஎன்னை!

(சிலம்பு. மங்கல. 50-53)

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

பண்டைத் திருமணம்

அகநானூறு 136ஆம் பாடலில் பண்டை நாள்களில் திருமணம் நடைபெற்ற முறை அழகுறக் கூறப்படுகிறது.

“வரிசை வரிசையாய்க் கால்களை நட்டு எழுப்பப்படும் பந்தரின் கீழ்ப் புதுமணல் பரப்பப்படுகிறது. பந்தர் எங்கிலும் மாலைகள் வளப்புறத் தொங்கவிடப்படுகின்றன. மணவறையில் மணி விளக்கு ஏற்றி வைக்கப்படுகிறது. வைகறைப் பொழுதில் மங்கல மகளிர் நிறைநீர்க் குடங்களைச் சுமந்து வருகின்றனர். மகப்பேறுற்ற மங்கையர் நால்வர் மணமகளைச் சூழநின்று “கண்மணி போன்றவளே! நீ கற்பு நெறி வழுவாமல், கணவனுக்கு உற்ற துணையாய், உயர் வாழ்வு வாழ்க” என்று வாழ்த்துகின்றனர். பூக்களையும் நெல்லையும் அவள் தலைமேல் தூவுகின்றனர். பூவைப்போல் அவள் வாழ்வு மணம் பெற வேண்டுமென்பதும், ஒரு நெல்லாக வயலில் இடப்படும் நெல் முளைத்து, வளர்ந்து, கதிர்விட்டுப் பல நெல்மணிகளை விளைப்பதுபோல் அவள் குடும்பம் பெருக வேண்டும் என்பதும் அவற்றைத் தூவுவதன் கருத்தாகும். பிறகு உளுந்து கலந்த பொங்கலை அனைவரும் உண்டு மகிழ்கின்றனர். இவ்வாறு எளிமையும் இனிமையும்

இணைய நடைபெற்று வந்த திருமணங்களில் சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் சமயச் சடங்குகள் நுழையத் தலைப்பட்டு விட்டன என்பதைக் கோவலன் கண்ணகி திருமண நிகழ்ச்சியால் அறிகிறோம்.

திருமண வாழ்த்து

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நடைபெறும் திருமணத்தைக் காண வந்தோர் அவர்களை வாழ்த்துகின்றனர். மணப் பந்தரில் கூடியுள்ள மங்கையர்கள் மணப் பொருள்களையும் மலர்களையும் ஏந்தியுள்ளனர். அழகொளிர் மேனியும் ஓசிந்த நோக்குமுடைய ஒண்டொடியார் இன்னிசை இசைக்கின்றனர். இளநகை தவழும் எழில்முக மங்கையர் சாந்து, நறும்புகை, சுண்ணம், விளக்கு, நன்கலம், பாலிகை, நிறைகுடம் ஆகிய மங்கலப் பொருள்களை ஏந்தி நிற்கின்றனர். அவர்கள் மணமக்கள்மீது மலர்களைத் தூவி, “என்றும் பிரியாமல், இணைந்த கை நெகிழாமல், தீதின்றி வாழ்வீராக” என வாழ்த்துகின்றனர்.

வாழ்த்தின் பாங்கு

தேர்வுக்குச் செல்லும் ஒரு மாணவனை நோக்கி ஆசிரியர், “வெற்றி பெறுக” என்று வாழ்த்துவதும், “தோல்வியில்லாதிரு” என்று சொல்லுவதும் பொருளளவில் ஒன்றேயாம். ஆயினும் பின்னர் உள்ளவாறு எதிர்மறை முறையில் யாரும் வாழ்த்த மாட்டார்கள். “வெற்றி பெறுக” என்று உடன்பாட்டு முறையில் வாழ்த்துவதுதான் சிறப்பு. நற்பொருளைத் தராத சொற்களை வாழ்த்திடையே வழங்குவது நன்றன்று. தூய்மை என்பதன் எதிர்ச்சொல் தூய்மையற்றது என்பதாம். நன்மையானதைச் சொல்லி, அதற்கு மாறுபட்டது என்று சொல்வதன் மூலம் வாயிலிருந்து பிறக்கும் முதற்சொல் நலம் நிறைந்ததாய் இருக்க வேண்டும் என்ற உள்ளப்பாங்கு புலனாகின்றது. கெட்டதைக்கூடத் தமிழ் உள்ளங்கள் நல்ல சொற்களைக் கொண்டே சொல்லக் காணலாம். கொடிய நஞ்சுள்ள பாம்பு; அதை நல்ல பாம்பு என்றே கூறுகிறோம்.

மங்கல முழக்கின் நோக்கம்

நல்ல செயல்களைத் தொடங்கும்போது மங்கலம் அல்லாத சொற்கள் காதில் விழுவதை நாம் விரும்புவதில்லை. திருமணத்தில் மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் மங்கலநாண் அணிவிக்கும்போது இசைக்கருவிகள் அனைத்தும் சேர்ந்து முழங்குவதைக் கண்டிருக்கிறோம். ஒரு திருமண வீட்டில் அருகே இருந்த முதியவர் ஒருவரிடம், “இவ்வாறு எல்லா இசைக் கருவிகளையும் சேர்த்து முழக்குதற்கு ஏதேனும் காரணம் இருக்குமோ?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறிய மறுமொழி என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடத்தைக் குறிப்பால் அறிவிப்பதற்காக ஒலியெழுப்பிக் காட்டும் முறை தொடக்கத்தில் தோன்றி யிருக்கலாம். நடைபெறுவது நன்னிகழ்ச்சியா அன்றி மாறான நிகழ்ச்சியா என்பதை ஒலி வேறுபாடுகளைக் கொண்டு அறிவிக்கும் முறை பின்னர் வளர்ந்திருக்கலாம். அம்முறையில் மங்கலநாண் அணிவிக்கப்படுவதை அறிவிக்க எல்லாக் கருவிகளும் சேர்ந்து ஒலிக்கும் அடையாளம் தோன்றியதாக இருக்கலாம். ஆயினும் அப்பெரியவர் கூறிய விளக்கம் என்னைப் புல்லரிக்கச் செய்தது. “நாமெல்லாம் பொது இடங்கட்குச் சென்றால் எங்கு எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. திருமண வீடுகளுக்குச் சென்றால் மணமக்களின் கல்வி, அறிவு, அழகு பற்றியும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் அமைய வேண்டிய சிறப்புகள் பற்றியும் பேசுவோர் எவருமிரார். பத்துப்பேர் சேர்ந்தால் போதும். ஊர் வம்புகள்தான் பேச்சில் வெளிப்படும். மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் மங்கலநாண் பூட்டும் வேளையில் பந்தரில் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களில் ஒருவர் “தொலைந்தானய்யா” என்பார். அவர் சொல்வது மணமகனை யன்று. அவருடைய அண்டை வீட்டுக்காரர் ஒரு வணிகர். பெரும் முதலிட்டு வணிகம் செய்தார். போதாத காலம்! பேரிழப்புக்கு ஆளாகி விட்டார். ‘முதல்’ அனைத்தையும் இழந்து இனி முன்னுக்கு வர முடியுமா என்றெண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பற்றித்தான் அவ்வளவு

உற்சாகத்தோடு. “தொலைந்தானய்யா” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். இச்சொல் மணமகன் காதில் விழுந்தால் அவ்வேளையில் அவருக்கு எவ்வாறிருக்கும்? அதைக் கேட்கும் எவரும் நல்ல வேளையில் வேண்டாத சொல் பிறக்கிறதே என்று வருந்தத்தானே செய்வார். எனவே மங்கல நாண் அணியும் வேளையில் பந்தரில் யார் எது பேசினாலும் பேசுவது அடுத்தவர் காதில் விழக்கூடாது; குறிப்பாக மணமக்கள் காதில் விழக்கூடாது என்றுதான் எல்லாக்கருவிகளையும் ஒன்றாக முழக்கிப் பேரொலி செய்கின்றனர்” என்றார் அப்பெரியவர். அவர் கூறியது எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமோ? ஆயினும் நல்ல செயலைத் தொடங்கும்போது அவச்சொல் காதில் விழக்கூடாது என்பதை நாம் எதிர் பார்க்கின்றோம் என்பது புலனாகின்றதல்லவா?

நாடகக் குறிப்பு

கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் வாழ்த்துரைப்போர்.

காதலற் பிரியாமல் கவவுக்கை ஞெகிழாமல்
தீதறுக

(சிலம்பு. மங்கல. 61-62)

என்று வாழ்த்தி மலர் தூவுகின்றனர்.

“நீங்கள் பிரியாமல், இணைந்த கை நழுவாமல், தீமையின்றி வாழ்வீராக” என வாழ்த்துகின்றனர். இஃது எதிர்மறை முறையல்லவா? வாழ்த்து எதிர்முறையில் அமையக் கூடாது என்பது இளங்கோவுக்குத் தெரியாதா? இஃதையே உடன்பாட்டு முறையில் கூறியிருக்கலாமே! ‘காதலர்ப் பிரியாமல்’ என்பதைக் ‘காதலர் இணைந்து’ என்று கூறியிருக்கலாம். ‘கவவுக்கை ஞெகிழாமல்’ என்பதைக் ‘கவவுக்கை கவ்வினவாய்’ என்றும், ‘தீதறுக’ என்பதை ‘நன்மை பொலிக’ என்றும் வாழ்த்தியிருக்கலாமல்லவா? ஏன் உடன்பாட்டு முறையில் இவ்வாழ்த்து அமையவில்லை?

இம்மணமக்கள் நெடிது நாள் இணைந்து வாழப் போவதில்லை; விரைவில் கோவலன் கண்ணகியைப் பிரிய

இருக்கிறான்; தழுவியுள்ள கை நெகிழப் போகிறது; இவர்கள் வாழ்வில் தீமையே விளைய இருக்கிறது; என்று இவ்வாறாய் எதிர்காலத்தில் தீவினைகள் நிகழ இருப்பதைக் குறிப்பால் புலப்படுத்தவே மணவாழ்த்து, மங்கலத் தன்மையை முற்றும் பெறாததாய் அமைந்துள்ளது என்று இலக்கிய வல்லுனர்கள் நயம் காட்டுவர்.

பள்ளியறை வாழ்த்து

வாழ்த்தையடுத்துக் கண்ணகியைக் கணவனுடன் பள்ளியறையில் சேர்க்கின்றனர். அப்போது, “இமயத்திற்கு இப்பால் விளங்கும் சோழரின் புலிக்கொடி. அதற்கு அப்பாலும் சென்று மேருமலையிலும் விளங்குவதாகுக! எங்குச் செல்லினும் வெற்றியே பெற்று எங்கள் வேந்தன் ஒப்பற்ற ஒருவனாய் விளங்குவானாக” என்று வாழ்த்துகின்றனர்.

அரசன்-மக்கள் அன்புப் பிணைப்பு

அரசனிடம் அன்றைய மக்கள் எவ்வளவு அன்பு செலுத்தினர் என்பதைக் கோவலன் கண்ணகி திருமண வாழ்த்து புலப்படுத்துகிறது. எந்த நற்செயலைச் செய்தாலும் மக்கள் அரசனை நினைப்பது வழக்கமாக இருந்தது என்பது தெரிகிறது. அரசனுடைய குடையைப் போன்றிருப்பதால்தான் திங்களையும், அவனுடைய ஆணைச் சக்கரம்போல் சூழ்வதால்தான் ஞாயிற்றையும், அவனுடைய கொடையை யொப்ப விளங்குவதால்தான் மழையையும் முதலில் வாழ்த்திக் கதையை இளங்கோ தொடங்குகிறார். அதேபோல் பள்ளியறை வாழ்த்தும் அரசனை வாழ்த்துவதோடு முடிவதைத் திருமணத்தின் இறுதியில் காண்கிறோம். பள்ளியறை செல்லும் மணமக்களிடம் அரசனை வாழ்த்திப் பேசுவதானது அவர்களுடைய மணவாழ்க்கை அவ்வரசுக்கு ஆக்கம் தரும் முறையில் அமைய வேண்டும் என்பதற்கேயாம்! குடிமக்கள் அரசர்களிடம் கொண்டிருந்த அன்பை மட்டும் அன்று, குடிமக்கள் அந்த அளவுக்கு அன்பு கொள்ளுமாறு அரசர்கள் சிறப்புற ஆண்டு வந்தனர் என்பதும் இவ் வாழ்த்தால் புலனாகின்றது.

2

அன்னம் நீந்துவது ஏன்?

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நடைபெற்றதும் அவர்கள் இல்லறத்தை நல்லறமாய் நடத்தி இன்புற்று வாழ்ந்துவரும் வேளை. ஒரு நாள் அந்திப் பொழுது. ஏழுடுக்கு மாளிகையின் இடை அடுக்கில் ஒரு நீள் மாடத்தே காதலர் இருவரும் களிப்போடு நின்றனர். “பொதிகை மலை விட்டெழுந்து, சந்தனத்தின் புது மணத்தில் தோய்ந்து, பூந்தாது வாரி, குளிர்ந்து, மெல்லென்று” வந்த தென்றல் அவர்கள் மீது படிந்து இன்பத்தை விளைவித்தது.

சாயலில் தோற்ற மயில்

எதிரே ஒரு சோலை. அச்சோலையில் மணிநிறத் தோகையைக் கொண்ட அழகான இள மயில் ஒன்று ஓடி மறைந்தது.

கோவலன் அம்மயிலைச் சுட்டித் தன் மயிலான கண்ணகியிடம், “அன்பே! உன்னுடைய மேனியின் அழகும் மெதுமெதுப்பும் கொண்ட சாயலைக் கண்டு தனக்கு அத்தகைய சிறந்த சாயல் இல்லையே என்று நாணமுற்றுச் சோலையில் மறைகின்ற அந்த மயிலைப் பார்த்தாயா?”

மாயிரும் பீலி மணிநிற மஞ்சைநீன்

சாயற் கிடைந்து தண்கான் அடையவும்

(சிலம்பு. மங்கல. 53-54)

என்று சொல்லிக்கொண்டே, கண்ணகியின் சாயலை நுகருவான் போல் அவளைத் தொட நெருங்கி வந்தான்.

சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன் | 13

காதலனின் புகழ்ச்சி கண்ணகிக்கு நாணத்தை உண்டாக்கியது. அதனால் அவனிடத்திலிருந்து சற்றே விலகும் நோக்குடன் மெல்ல அடியெடுத்து நடந்தாள். கோவலன் ஒரு நாவலன்; நாவளம் தோன்ற அவள் நடையைப் புகழ் முற்பட்டான்.

நடையில் தோற்ற அன்னம்

எதிரே ஒரு குளம்! அதில் அன்னம் ஒன்று நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. கோவலன் கண்ணகிக்கு அந்த அன்னத்தைக் காட்டினான். அத்தோடு வினா ஒன்றையும் விடுத்தான். “கண்ணகி, அந்த அன்னம் ஏன் குளத்தில் நீந்துகிறது தெரியுமா?” என்றான். அவள் கண்ணகி (கண்+நகி) அல்லவா? எனவே கண்ணால் மட்டுமே நகுதல் செய்தாள்: மொழியில்லை.

புது மணமக்கள் தனித்து இன்புற்றிருக்கும்போது ஆண்மை பேசுமேதவிரப் பெண்மை பேசாது. இஃது உலக இயல்பு. எனவேதான் கோவலன் கேட்ட கேள்விக்குக் கண்ணகியிடமிருந்து மறுமொழியில்லை. ஒருவேளை அவள் புன்முறுவல் பூத்திருக்கக்கூடும்: அதைக்கூட அடிகள் நமக்குக் காட்டவில்லை; காரணம், அப்புன்முறுவல் கோவலன் ஒருவனுக்கு மட்டும் தானே சொந்தம். கண்ணகியிடமிருந்து எவ்வித மறுமொழியும் இல்லாததால் கோவலனே மேலே பேசலுற்றான்.

ஒருவர் தன்னிடம் மட்டுமே உள்ளது என்று எண்ணியிருக்கின்ற ஒரு சக்தியை மற்றவரிடம் தன்னையும் விஞ்சுகின்ற அளவில் காண நேரிடும்போது நாணம் தோன்றுவது இயல்பே. தன்னுடைய நடைக்கு ஈடு இவ்வுலகில் எங்கும் இல்லையென அன்னப் பறவை செருக்கடைந்து திரிந்தது. அந்த அன்னம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கண்ணகியின் வீட்டிற்குச் சென்றது. கண்ணகி நடந்தபோது உடன் நடந்தது. கண்ணகியின் நடை முன்னர் அன்னத்தின் நடை தோற்றது. இதுவரை நடையில் தனக்கு நிகர் யாருமில்லை

என எண்ணியிருந்த அன்னத்தின் இறுமாப்புத் தகர்ந்தது. கண்ணகியை ஒப்ப நடந்து வெற்றி பெற முடியாமல் தோற்றுப் போன தன்னுடைய கால்களை இனி வெளியே காட்டக் கூடாது என்று எண்ணியதாம் அந்த அன்னம்: எனவேதான் கால்களைத் தண்ணீரினுள் ஆழ்த்தி நீந்தி வருகிறதாம். குளத்தில் அன்னம் நீந்தித் திரிவதற்கு இத்தகைய விளக்கம் தந்து கண்ணகியின் நடையழகைப் பாராட்டுகிறான்.

அன்னம் நல்துதல் மெல்நடைக்கு அழிந்து
நலநீர்ப் பண்ணை நளிமலர் செறியவும்.

(சிலம்பு. மங்கல. 55-56)

மழலை கற்க விரும்பும் கிளி

கண்ணகியின் கையில் ஒரு கிளி அவளைப் பார்த்த வண்ணம் அமர்ந்திருந்தது. அதைச் சுட்டிக்காட்டிக் கண்ணகியைப் பேசவைக்க முற்பட்டவனாய்க் கோவலன், “கண்ணே! உன் பேச்சு குழலும், யாமும் ஒன்றுசேர்ந்த இனிமையுடையது; அத்தோடு இன்னமுதைக் கலந்ததொத்த பயனை விளைவிப்பது. உன்னைப்போல் பேசக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியல்லவா இக்கிளி உன்கையில் அமர்ந்து உன் வாயசைவையே நோக்கியிருக்கிறது. அக்கிளியின் ஆர்வம் கருதியாவது நீ பேசக் கூடாதா?” என்றான். இக்காட்சியைப் புலப்படுத்துகின்ற சிலப்பதிகார வரிகள் வருமாறு:

அளிய தாமே சிறுபுகங் கிளியே
குழலும் யாமும் அழித்தும் குழைத்தநீன்
மழலைக் கிளவிக்கு வருந்தின வாகியும்
மடநடை மாதுநீன் மலர்க்கையின் நீங்காது
உடனுறைவு மரீஇ ஒருவா வாயின.

(சிலம்பு. மங்கல. 57-61)

கண்ணகியின் சாயல், நடை, மொழியைப் பாராட்டிய கோவலன் மேலும் அவள் நலங்களைப் பொருள் பொதிந்த மொழிகள் பலவற்றால் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான்.

3

ஆடற்கலைக்கு அழகு தேய் ரிறந்தவள்

மாதவி காவிரிக்கரை தந்த கலையரசி. அவள் ஆடற்கலையின் நன்னூல். பாடற்கலையின் பதிப்பகம். அழகுக் கலையின் இருப்பிடம். 'ஆடலும் பாடலும் அழகும்' என்ற மூன்றில் 'ஒன்றும் குறைபடாது' பொருந்தியவள். பரத்தையர் குலத்தில் தோன்றியவள். அவள் ஐந்தாம் வயதிலேயே நாட்டியம் பயிலத் தொடங்கி ஏழாண்டுகள் முறையாகக் கற்றுத் தன் பன்னிரண்டாம் வயதில் சோழ மன்னன் முன்னர் அரங்கேறினாள். நாடக அரங்கில் மன்னன் மற்றும் காட்சியாளர் முன்னிலையில் கூத்து இலக்கணங்களை யெல்லாம் நன்கு கடைப்பிடித்துப் பொன்னாலியன்ற பூங்கொடி பொலிவுடன் அசைவதுபோல் ஆடற்கலைக்கு அழகுசேர்க்கும் வண்ணம் ஆடினாள். மன்னன் மனம் மகிழ்ந்தான். 'தலைக்கோல் அரிவை' என்ற பட்டமளித்துப் பச்சைமாலை ஒன்றையும் பரிசாகத் தந்தான்.

பச்சை மாலையில் சிவப்பு ஒளி

அரசன் அளித்த பச்சை மாலையை ஒரு கூனி கையில் கொடுத்து, நகர நம்பியர் திரியும் வீதியில் நிறுத்தி, 'இம்மாலையை ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சுப் பொன்கொடுத்து வாங்குபவர்க்கு மாதவி உரியவள் ஆவாள்' என்று உரைக்கச் செய்தனர். மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி மாலையைக் கூனி

கையிலிருந்து கோவலன் பெற்று மாதவி வீடு சென்றான்.
சென்றவன் அங்கேயே தங்கினான்; தன் மனையகம் மறந்தான்.

கோவலன் மாதவி வீடு சென்றமையால் கதைப்
போக்கே மாறியது. மாதவியோடு நீங்காது உறைந்தமையால்
செய் தொழிலை மறந்தான்; செல்வமிழந்தான். கானல்வரியால்
மனம் கசந்து பிரிந்தான். பொருளீட்ட மதுரை சென்றான்.
கண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்கச் சென்றபோது
கள்வனெனக் கொலையுண்டான். கனன்றெழுந்த கண்ணகியால்
மதுரையில் தீ சூழ்ந்தது. மாதவியின் பச்சைமாலை மதுரையில்
செந்தீயெழக் காரணமாய் அமைந்துவிட்டது!

குளிர் நிலவும் கொதிக்குமோ?

கையறு நிலையில் கண்ணகி

கணவனைப் பிரிந்த கண்ணகி கையறு நிலையில் கலங்கினாள். கோவலனோடு ஒன்றியிருந்து தொலையாத இன்பமெலாம் துய்த்த அவள் தனிமையில் வருந்தினாள்.

‘மாசறு பொன்னே’ என்று அவளை மகிழ்ந்து போற்றிய கோவலன் மனையகம் மறந்தான். ‘வலம்புரி முத்தே!’ என்று தொட்டுப் பயின்றவன் விட்டுப் பிரிந்தான். ‘காசறு விரையே!’ என்று உச்சி மோந்தவன் இச்சை மறந்தான். ‘கரும்பே! தேனே!’ என விரும்பிச் சுவைத்தவன் காண்பதற்கும் அரியனானான். ‘அரும்பெறற் பாவாய், ஆருயிர் மருந்தே!’ என ஆசை தவழ அழைத்தவன் பாசம் மறந்து போயினான். ‘பெருங்குடி வாணிகன் பெரு மடமகளே!’ என்று பொருந்தி அணைந்தவன் பொருந்தா ஒழுக்கம் பூண்டான். ‘மலையிடைப் பிறவா மணி’ யென மதிக்கப்பட்ட அவள் பிரிவெனும் கவலையூர்ந்து மயங்கிக் கிடந்தாள்.

கோவலனைப் பிரிந்திருந்த அவளுடை அழகிய சீறடிகளில் சிலம்பு இல்லை. இடையில் மேகலை இல்லை. மார்பில் குங்குமம் எழுதவில்லை. மங்கல அணி மட்டுமே அவளை அணி செய்தது. அழகிய காதுகளில் குழைகள் இல்லை. செங்கயல் நெடுங்கண்கள் அஞ்சனம் மறந்தன. பவளம் போன்ற நெற்றியில் பொட்டில்லை. குழலில் பூவில்லை. இவ்வாறு வருத்தம் தோய அவள் நிலை

காணப்பட்டாலும் அவள் வாய் திறந்து எதுவும் கூறவில்லை. அளவற்ற துன்பத்தையும் அடக்கிக் கொண்டாள்.

குளிர் நிலவில் கொதி

புகார் நகரில் மதி தோன்றியது. அம்மதி அரசனின் வெண்கொற்றக் குடையை ஒத்திருந்தது. அரசனின் குடை அண்டியவர்களை ஆதரிக்கும். விலகிச் சென்றவர்களை வருத்தும். முழுமதியும் அவ்வாறே காதலரோடு கூடியிருப்போர்க்கு மகிழ்வையும், பிரிந்திருப்போர்க்குத் துயரையும் உண்டாக்கும்: நிலவு ஒளி கோவலனோடு கூடியிருந்த மாதவிக்கு மகிழ்வை ஊட்டியது; பிரிந்திருந்த கண்ணகிக்குத் துயரைச் சேர்த்தது.

யாழிசைமேல் வைத்து உளழ்வினை வந்து உருத்தது

கடற்கானல்

கோவலன் கண்ணகியை மறந்து மாதவியுடன் சிலகாலம் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தான். புகார் நகரில் இந்திர விழா நடைபெற்றது. விழாவின் இறுதியில் நடைபெற்ற கடல் விளையாட்டினைக் காணக் கோவலன் மாதவியோடு சென்றான். அவர்கள் தாழை சூழ்ந்த கடற்கரைச் சோலையை அடைந்தனர். தாழை மலர்களின் மணம், மீன்களும் மற்றும் கடல்வாழ் உயிர்களும் அங்குக் கிடந்ததால் தோன்றிய புலால் நாற்றத்தை நீக்கியது. காவிரி கடலோடு கலக்குமிடத்தில் ஒரு புன்னை மர நிழலில், தாழை மணம் சூழ்ந்த புதுமணற் பரப்பில், சித்திரம் வரையப்பட்ட ஓவியத் திரையைச் சுற்றிலும் வளைத்தமைத்த இடத்தின் இடையே, யானைக் கோடுகளாலாகிய கால்களைக் கொண்டு வேலைப்பாடமைந்த கட்டிலின் மேலே மாதவி அமர்ந்து, தன் தோழி வசந்தமாலை யிடமிருந்து யாழை வாங்கினாள். வாங்கிய யாழைத் திருத்திக் கோவலன் கையிற் கொடுத்தாள்.

கோவலன் பாடினான்

யாழைப் பெற்ற கோவலன் மாதவி மகிழ்தல் வேண்டிக் காவிரியைப் பற்றிய வரிப்பாடல்களையும் கடற்கானலைப் பற்றிய வரிப் பாடல்களையும் பாடத் தொடங்கினான்.

இயல்பாகத் தலைவன் ஒருவன் தலைவியைப் புகழ்வதாகவும் அவள் காதலுக்கு ஏங்குவதாகவும் உள்ள பாடல்களையே கோவலன் பாடினான். ஆயினும் வேறொருத்திபால் அவன் மனம் சென்றுவிட்டது என்ற கருத்தில் அவன் கருதாத குறிப்பினைக் கற்பித்துக் கொண்டு மாதவி பாடிய எதிர் வரி அவளுடைய மகிழ்வு வாழ்வுக்கே முடிவாக அமைந்துவிட்டது.

கோவலன் கையிலிருந்து யாழை வாங்கிய மாதவி. கோவலன் போலவே அகப்பொருள் கருத்தமைந்த பாடல்களைப் பாடினான். ஒரு காதலி, காதலன் வரவுக்கு ஏங்கியிருப்பதுபோன்று அப்பாடல்கள் அமைந்தன. கோவலன் வெகுண்டான்; வெறுப்புற்றான்.

கானல்வரி யான்பாடத்
தான்ஒன்றின்மேல் மனம்வைத்து
மாயப்பொய் பலகூட்டும்
மாயத்தால் பாடினான்

(சிலம்பு. மங்கல. 52:2-3)

எனவெண்ணிச் சினந்தான். திங்கள் முகத்தாளைத் தழுவி யிருந்த கைகள் நெகிழ்ந்தன. மாதவியை விட்டுப் பிரிந்து தன் கால் சென்ற வழியே நடக்கலானான்.

அரசவை நாட்டிய அரங்கு கோவலன் மாதவியை ஒன்று சேர்த்தது. கானற் சோலை அரங்கோ அவர்களைப் பிரித்தது. காவிரிக்கரைக் குரல் கதையின் போக்கையே மாற்றி விட்டது. மாதவியின் பாடல்கள் கோவலன் மகிழ்வை அழித்தன.

மாதவி கோவலன் வாழ்வை இழக்கச் செய்து அவர்களுக்குத் தீமையைச் சேர்த்த கானல்வரிப் பாடல்கள் நம் நெஞ்சையள்ளும் காப்பியம் தோன்ற வழி செய்துவிட்டன. இப்பாடல்களின் முடிவு மாதவிக்குப் போகூழ்; கண்ணகிக்கு ஆகூழ்; நமக்கு நல்லூழ்.

யாழ் மலரில் ஊழ் விதை

கானல்வரியின் தொடக்கத்தில் மாதவி வசந்தமாலையின் கையிலிருந்து யாழைப் பெறுகிறாள். ஓவிய வேலைப்

பாடமைந்த உறையினுள் இருக்கும் அந்த யாழின் அழகிய தண்டில் மலர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன. மணமக்கள் கோலம்போல வனப்புப் பெற்றிருக்கும் யாழை மாதவி பெற்றதும் அதில் இசையெழுப்பிச் சுருதி கூட்டுகிறாள். யாழின் நரம்புகளின்மீது அவள் விரல்கள் அங்குமிங்கும் அலைகின்றன. இதை இளங்கோவடிகள்,

மரகதமணித் தாள்செறிந்த
மணிக்காந்தள் மெல்விரல்கள்
பயிர்வண்டின் கிளைபோலப்
பன்னரம்பின் மிசைப்படர

(சிலம்பு. மங்கல. 1:10-11)

என்று குறிப்பிடுகிறார். மென்மையும் செம்மையும் நிறைந்த தன்னுடைய கை விரல்களில் மாதவி நீலநிற மோதிரங்களை அணிந்துள்ளாள். நரம்புகளின் மீது கைவிரல்கள் அங்குமிங்குமாகச் சென்று வருவது பாடுகின்ற வண்டுக் கூட்டம் மலர்களில் படிந்து படிந்து எழுவதைப் போன்றிருக்கிறதாம்.

வண்டுகள் தேனுண்ண மலர்களில் நுழையும்போது மலர்களில் மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெறுகிறது. மகரந்தச் சேர்க்கையினால்தான் பூ கருவுற்று, காயாகி, கனிந்து விதைகளைத் தருகிறது. எனவே மலர் விதையாக மாற மலரில் வண்டு நுழைய வேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது. மாதவியின் கையிலுள்ள யாழ் மலரில் மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெற அவள் கை விரல்களாகிய வண்டுகள் அதில் படிகின்றன. யாழ்ப்பூ கருவுற்று வினைவிதை உருவாகிறது. “யாழிசை மேல் வைத்து ஊழ்வினை வந்து உருத்தது” ஆதலால் அடிகள் அதற்கேற்ப மாதவியின் கை விரல்களை வண்டுகளாக்கி அவற்றை யாழ் மலரில் நுழையச் செய்து வினை விதையை உருவாக்கிக் காட்டுவது மிகச் சிறந்த நுணுக்கமாகும்.

இந்த விதை வாழைப்பழ விதையாய் அமைந்து விட்டது தான் நமக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது. வாழைத் தாறு தன் தாயை அழிக்கும். அதுபோல மாதவியின் யாழில் தோன்றிய இசை அவளது இன்ப வாழ்வையே அழித்துவிட்டது.

மாலை வாராறாயினும் காலை காண்குவம்

கோவலனைப் பிரிந்த மாதவி தனியே தன் வீடடைந்தாள். அதுவரை அவள் பிரிவென்பதையே அறியாதவள். கோவலன் பிரிந்து சென்ற காலமோ, “ஊடீனர் எல்லாம் கூடுமின்” என்று குயில் சாற்றும் இளவேனில், அப்பருவத்தே, “துணையில்லார் ஆவி உய்ந்து உளராதல் அரிது.”

கோவலனைப் பிரிந்த மாதவியும் மயங்கினாள்; பசந்த மேனியள் ஆனாள். அவளோ ஒருத்தி. வருத்தும் பகைவரோ பலர். இளவேனில், மாலைப் பொழுது, தென்றற் காற்று, திங்கட்செல்வன் என்று பகைவர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து அவளைத் தாக்கினர். தாங்க முடியுமா அத்தளிர்ப் பூங்கொடியால்? கோவலன் அவளருகில் இருந்தால் போதும்; அத்தனை பகைவர்களும் தோற்பர். தோற்பது மட்டுமன்று; சூழநின்று பணிவிடையும் புரிவர். எனவே கோவலனை வரவழைக்கக் கடிதம் எழுதினாள். அதைத் தன் தோழி வசந்தமாலையிடம் கொடுத்து உடனே கோவலனிடம் சேர்ப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டாள்.

கொணர்க ஈங்கு

தாமலர் மாலையின் துணிபொருள் எல்லாம்
கோவலற் களித்துக் கொணர்க ஈங்குளன

(சிலம்பு. வேனில். 70-71)

மாதவி வசந்தமாஸையிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். 'கொணர்க ஈங்கு' என்ற சொற்றொடரைச் சிலப்பதிகாரத்தில் அடிகள் இரண்டிடங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

மாதவி கூறுவது ஒன்று. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பு.

கன்றிய கள்வன் கையது ஆகில்

கொன்றுஅச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு

(சிலம்பு. கொலைக். 152-53)

என்று கூறுவது மற்றொன்று. 'கொணர்க ஈங்கு' என மாதவி சொன்னது கோவலனை மதுரைக்கு அனுப்பியது: மன்னவன் கூறியதோ அவன் வாழ்வையே முடித்துவிட்டது.

முடங்கலைப் பெற்ற வசந்தமாலை விரைந்து கூலக் கடை வீதியிடத்தே அதைக் கோவலன் முன் நீட்டினான். கோவலன் அத்திருமுகத்தை ஏற்க மறுத்து மாதவியைப் பழித்துரைத்தான்.

ஏக்கமும் ஏமாற்றமும்

முடங்கலைப் பெறக் கோவலன் மறுத்ததற்கு இரங்கி வசந்தமாலை வாடிய உள்ளத்தோடு மாதவியிடம் சென்று நடந்தவற்றை உரைத்தாள். கடிதத்தைப் படித்ததும் கோவலன் திரும்பி வருவான் என்றெண்ணி அவனை எதிர்நோக்கி யிருந்த மாதவிக்கு இது பெருத்த ஏமாற்றமாயிற்று. சினம் தணிந்து விரைவில் திரும்புவார்: "மாலை வாரார் ஆயினும் காலையில் காணுவோம்" என்று நினைத்தாள். மலரணையில் சாய்ந்தாள். ஏக்கம் பெரிதாயிற்று. இமைகள் பொருந்தவில்லை. காலைப் பொழுதுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

காலை மலர்ந்தது: ஆனால் அவள் எண்ணம் தான் கைகூடாது போயிற்று!

பேசிய முதற்பேச்சு

முல்லை மலர்கள் அரும்பவிழ்ந்த மாலை நேரம். மங்கையர்கள் இல்லத்தே மணிவிளக்கேற்றி ஒளி சிந்தச் செய்த மங்கலமான நேரம். இரவிற்கேற்ற கோலம்பூண்டு தம் கொழுநர் வரவைக் கொடியிடையார் எதிர்நோக்கியிருந்த இன்ப நேரம். அவ்வெழில் வேளையில் கணவன் அருகில்லாக் காரணத்தால் கண்ணகி சோகமே உருவாக வீற்றிருந்தாள். அவளுடைய பார்ப்பனத் தோழி ஒருத்தியும் உடனிருந்தாள். அவள் பெயர் தேவந்தி.

பார்ப்பனத் தோழியின் கதை

சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் தேவந்தியின் கதை வருமாறு: காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மாலதி என்ற பார்ப்பனி ஒருத்தி வாழ்ந்து வந்தாள். அவளுடைய கணவனுக்கு மற்றொரு மனைவியும் இருந்தாள். ஒரு நாள் மாற்றாள் மகவு அழ, மாலதி அக்குழந்தையை எடுத்துப் பால் புகட்டினாள். பால் விக்கி அக்குழந்தை மாண்டது. மாற்றாளும் கணவனும் குழந்தையைக் கொன்றதாய்த் தன் மீது பழி சுமத்துவரே என்றெண்ணி மயங்கினாள். மாண்ட குழந்தையைக் கையில் கொண்டு அம்மாநகரில் இருந்த கோயில்களுக்கெல்லாம் சென்று, “தேவிர்களா! இறந்த இக்குழந்தையை உயிர்ப்பித்துத் தாரங்கள்” என்று உள்ளமுருக வேண்டினாள். எந்தத் தெய்வமும் அவளுக்கு இரங்கவில்லை. இறுதியாகச் சாத்தன் கோயிலுக்குச் சென்று வரங்கிடந்தாள். அவ்வேளையில் அங்கோர் இடாகினிப் பேய் அழகிய பெண்ணுருவில் தோன்றி, ‘மாசிலாய்! முற்பிறப்பில்

நல்ல தவம் செய்தவர்க்கன்றித் தேவர் வரங்கொடார். இது பொய்யுரை யன்று. பொருளுரை' என்று கூறி, அவளிடமிருந்த பிணத்தைப் பிடுங்கி உண்டு மறைந்தது. பிணத்தையும் இழந்து பேதுற்ற நிலையில் இடியுண்ட மயில்போல ஏங்கி அழுதாள். அப்போது அவள் முன் சாத்தன் தோன்றி, “அன்னாய்! அழேல்! திரும்பிச் செல். வழியில் உயிர்க் குழந்தை ஒன்றைக் காண்பாய்” என்று கூறித் தானே ஒரு குழந்தையாக உருவெடுத்து வழியிற் கிடந்தான். மாலதி அம்மாயக் குழந்தையை மகிழ்ச்சியோ டெடுத்து, மடியில் அணைத்து, மாற்றாளிடம் தந்தாள். குழந்தை வளர்ந்து குமரனானான். பெற்றோர் இறந்தனர். அவர்கட்குச் செய்ய வேண்டிய கடன்களை ஆற்றினான். பின்னர்த் தேவந்தி என்ற பெண்ணை மணந்தான். அவளோடு சில காலம் வாழ்ந்தான். ஒரு நாள் தன் மூவா இளநலத்தை அவளுக்குக் காட்டி, ‘என் கோயிலுக்கு நீ வா’ எனக் கூறி மறைந்தான். அது முதல் தேவந்தி தன் கணவன் தீர்த்தங்களாடச் சென்றிருப்பதாய்க் கூறி அவளை மீட்டுத் தருமாறு வேண்டுவதாய்ச் சாத்தன் கோயிலில் சென்று வழிபட்டு வருவதை வழக்கமாய்க் கொண்டாள்.

தமிழ்ப் பண்பாடும் வடபுலப் பண்பாடும்

கண்ணகி, தேவந்தி இருவரின் நிலையும் ஒன்றே; இருவரும் கணவனைப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர். ஒருத்தி - தேவந்தி - தன் கணவனை மீட்டுத் தர வேண்டித் தவம் கிடக்கிறாள். மற்றொருத்தி - கண்ணகி - /தவம் கிடந்து கணவனைத் தருமாறு வேண்டுகல் பெருமை தருவது அன்று என எண்ணுகிறாள். சிலப்பதிகாரக் காலத்திலேயே தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் வடபுலப் பண்பாடு ஊடாடத் தொடங்கி விட்டது. இவ்விரு வேறு பண்பாடுகளின் படைப்புகள்தாம் கண்ணகியும் தேவந்தியும்.

கண்ணகியின் முதற்பேச்சு

தேவந்தி கண்ணகியிடம், “நீ, அறுகு, சிறுபூளை, நெல் ஆகிவற்றைத் தூவி வழிபட்டால் நின் கணவனை விரைவில்

பெறுவாய்” என்றாள். உடனே கண்ணகி, “பெறுகேன்” என்று கூறியவள். மேலும் பேசினாள். “தோழியே, உன் வாய்ச் சொற்படி நான் கணவனைப் பெறுவேன். நான் கண்ட கனவில் என் கணவன் வந்து என் கை பற்றினான். இருவரும் இந்நகரை நீத்து வேறொரு நகருக்குச் சென்றோம். அங்கிருந்தோர் என் கணவன்மீது ஒரு பழியைச் சுமத்தினர். கணவனுக்கு அதனால் பெருந் தீங்கு நேர்ந்தது. நான் அவ்வூர் அரசன் முன் சென்று முறையிட்டேன். அதனால் அரசனையும் அந்நகரையும் கேடு சூழ்ந்தது. தீய கனவாகையால் மேலும் இதை நான் விளக்க விரும்பவில்லை. துன்புற்ற யான் பின்னர்க் கணவனுடன் சேர்ந்து பெற்ற நன்மைகளைக் கேட்டால் நீ நகைப்பாய்” என்றாள். இதுவே கண்ணகியின் முதற்பேச்சு.

முதலில், கண்ணகி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாள். திருமணம் நடைபெற்றது. உற்றோரும் மற்றோரும் வாழ்த்தினர். எழுநிலை மாடத்து இடை நிலத்தில் இருந்தபோது அவளைப் பலபடப் பாராட்டி உரைத்த கோவலன் பிரிந்தான். கணவனைப் பிரிந்திருந்த கண்ணகி துயரமே வடியாய் இருந்தாள். இதுவரை எங்கும் கண்ணகியின் பேச்சாய்க் கதையில் எதுவும் கூறப்படவில்லை. தேவந்தியோடு பேசும் பேச்சே கண்ணகியின் முதற்பேச்சு.

பெறுகேன்

முதற்பேச்சின் முதற் சொல் ‘பெறுகேன்’ என்பது. ‘பெறுவேன்’ என்பது அதன் பொருளாகும். ‘பெறுவேன்’ என்றே கண்ணகி கூறியதாக அடிகள் கூறியிருக்கலாமே! ‘பெறுகேன்’ என்று சொல்வதன் மூலம் இளங்கோவடிகள் ஒரு கருத்தை நமக்குப் புலப்படுத்த விழைகிறார். ‘பெறுகேன்’ என்பதற்கு ‘பெறுவேன்’ என்பது பொருளாயினும், அதைக் கூறும்போது ‘பெற மாட்டேன்’ என்ற பொருள் புலப்படுவது போன்ற மயக்கத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது. கண்ணகியிடம் கோவலன் திரும்ப வந்து சேர்ந்தான். எனினும் அவனை அவள் அடைந்ததாகக் கூற முடியாது. அவன் அவளோடு

சேர்ந்து வாழ்வதற்கே இடமில்லாது போய்விட்டது. எனவே 'பெறுகேன்' என்ற அச்சொல் கண்ணகி கணவனைப் பெற்றும் பெறாதவள் போல் ஆவாள் என்பதைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

கண்ணகியின் முதற் பேச்சுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. பின்னர் நடைபெற இருக்கும் கதை முழுவதையும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் வெளிப்படுத்துகிறது. "கோவலன் வரப்போகிறான்; வெளியூர் செல்லப் போகிறார்கள்; கோவலனுக்குத் தீங்கு நேரப் போகிறது; சென்றடைந்த நாட்டு மன்னனுக்கும் அவனுடைய மாநகருக்கும் தீங்கு நேர இருக்கிறது; கணவனோடு கண்ணகி நலன்கள் பெற இருக்கிறாள்" என்ற இக்கருத்துகளை நாடகத்தைப் படிப்போர், பார்ப்போரிடையே இப்பேச்சு ஊட்டி விடுகின்றது. கோவலன் கண்ணகியோடு மதுரைக்குப் புறப்பட்டதும், கண்ணகியின் கனவு உண்மையில் நடைபெறப் போவதே என்று நாடகத்தைப் பார்ப்போர் நினைப்பார். உடனே, "மதுரையில் கோவலனுக்கு எத்தகைய தீங்கு நேரவிருக்கிறது? மதுரைக்கும் அம்மன்னனுக்கும் விளையவிருக்கும் தீங்குகள் எத்தகையனவாம்? இறுதியில் கண்ணகி அடையப்போகும் நற்றிறம் யாது?" என்பவற்றையெல்லாம் எதிர்நோக்கி யிருக்கும் ஆர்வத்தை நாடகத்தைக் காண்போரிடையே இப்பேச்சு உண்டாக்கிவிடுகிறது. முதற்பேச்சே கதை முழுதும் முடிக்கும் பேச்சாகவும் அமைகிறது.

பீடன்று

மேற்கொண்டு தேவந்தி கூறினாள். "பொற்றொடி! கண்ட கனவினால் நெஞ்சம் கலங்காதே. நீ கணவனால் வெறுத்துக் கைவிடப்பட்டவள் அல்லள். மகளிர் கணவன் பொருட்டுச் செய்யும் நோன்பில் முன்பு தவறினை போலும். அதனாற்றான் உனக்கு இக்குறை நேர்ந்துள்ளது. இக்குறையை எளிதில் போக்கிவிடலாம். காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத்தில் நெய்தற்கானல் ஒன்றுள்ளது. அதில் சோமகுண்டம், சூரிய

குண்டம் என்ற இரு புண்ணியத் துறைகள் உள்ளன. அவற்றுள் மூழ்கி, காமவேள் கோயில் சென்று வணங்கும் பெண்டிர்கள் தம் கணவரோடு சேர்ந்து இன்புறுவர். நாம் ஒரு நாள் அப்புனலாடி வணங்கப் போவோம்” என்றாள். அதைக் கேட்ட அக்கணமே ‘பீடன்று’ என்ற சொல் கண்ணகியின் வாயிலிருந்து புறப் பட்டது. இஃது எங்கள் பண்புக்குப் பெருமை தருவதாகாது எனக் கூறி அக்கருத்தை மறுத்தாள்.

ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல் இருவகை நாகரிகங்களின் இயல்புகளை இங்கேயும் இளங்கோ விளங்கக் காட்டுகிறார். கணவன் பிரிந்தால் புண்ணியத் துறைகளில் ஆடி, பூசனை செய்து, ‘கணவனைத் தருக’ என்று வேண்டுவது தமிழ் நாகரிகமன்று என்பதைத் தேவந்தி - கண்ணகி உரையாடல் நமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. நுணுகிப் பார்த்தால் காப்பியம் முழுவதும் பல இடங்களில் இவ்வாறான நாகரிக வேறுபாடுகளை இளங்கோ காட்டிச் செல்வதைக் காண முடியும்.

சிலம்புள கொணம்

தேவந்தியின் கருத்தினை மறுத்துக் கண்ணகி பேசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் பணிப் பெண் ஒருத்தி ஓடி வந்து வாயிலில் கோவலன் வந்திருப்பதாய் அறிவித்தாள். கோவலன் கண்ணகியின் அறைக்குள் நுழைந்தான். அவளுடைய வாடிய மேனியையும் வருத்தத்தையும் கண்டான். பொருளை அழித்த தன் நிலைக்கு வருந்தினான்.

யாவும்
சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியொடு ஆடிக்
குலத்தரு வான்பொருள் குன்றம் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத் தரும்எனக்கு

(சிலம்பு. கனாத். 68-71)

என்று கூறி மயங்கினான். “என் தீயொழுக்கம் காரணமாக, நம் குலத்து முன்னோர் தேடிய குன்றளவாய் பொருட்குவை அனைத்தும் அழிந்தொழிந்தது. அதனால் உண்டான வறுமை

எனக்கு நாணத்தைத் தருகிறது” என்று வருந்திய கோவலனின் வாட்டத்தைப் போக்கும் முறையில் கண்ணகி, புன்முறுவல் தவழும் முகத்தோடு, “சிலம்புள கொள்ளுங்கள்” என்று தேற்றினாள்.

கண்ணகி கண்டியாதது ஏன்?

தன்னை மறந்து மற்றொருத்தி வீடு சென்று பொருளிழந்து நிற்கும் கோவலனை மேலும் அதீயொழுக்கத்தில் செலுத்துவதுபோல, “சிலம்பை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கண்ணகி சொல்லலாமா? அவனைக் கண்டித்துக் கடிந்துரைக்க வேண்டாமா? என்றெல்லாம் நமக்குக் கேட்கத் தோன்றும். கண்ணகி இவற்றை எல்லாம் அறியாதவள் அல்லள். ‘சேறு’ என்று வெறுத்தொதுக்கிய மாதவியிடம் கோவலன் மீட்டும் செல்ல மாட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

தவறு செய்தவர்களைத் தக்க வேளை அறிந்து திருத்த வேண்டும். தவறு செய்த மகன் ஒருவனைத் தந்தையார் ஓங்கி அறைந்ததாய்க் கொள்வோம். மகன் கன்னத்தில் தந்தையின் ஐந்து விரல்களும் அப்படியே பதிந்துள்ளன. கன்னம் வீங்கியுள்ளது. வலி தாளாமல் மகன் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்நிலையில் அவனிடம், “இதோ பார்! என் பெருவிரல் எவ்வளவு சரியாகப் பொருந்தியிருக்கிறது! நடுவிரல் அப்படியே தெரிகிறதே” என்று கன்னத்தில் அடிபட்ட இடத்திலுள்ள ஒவ்வொரு புடைப்பையும் தந்தை தொட்டுக் காட்டினால் அடிபட்டவன் உள்ளம் எப்படியிருக்கும்? தந்தையிடம் மரியாதையா கொள்வான்; ‘மாபாவி’ என்றல்லா எண்ணுவான்? இதற்கு மாறாக, அவன் தான் அடிபட்டதை மறந்து, சொன்னதை ஏற்கும் நிலையில் இருக்கும்போது தந்தையார், “தம்பி! இனி நீ தவறு செய்யக் கூடாது. அன்று நீ தவறியதால்தானே, நான் சினத்தினால் நிலை தவறி உன்னை அடிக்க வேண்டியதாயிற்று. மறந்தும் இனித் தவறு செய்யாதே” என்று மனம் கொளக் கூறினால் மகன் திருந்துவான்; தந்தையிடம் மதிப்பும் கொள்வான்.

மாதவியிடம் வெறுப்புற்று வந்துள்ள கோவலனிடம் கண்ணகி, “தவறு புரிந்த உங்கட்கு இப்போது தான் வழி தெரிந்ததா? ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்?” என்றெல்லாம் கடிந்து கொண்டிருந்தால் கோவலன் உள்ளம் என்ன எண்ணியிருக்கும்? “பெண்களே இப்படித்தானோ? அங்கு மாதவி என்றால் இங்கு அவளினும் கொடுமை மிக்க கண்ணகி” என்றுதான் எண்ணத் தோன்றியிருக்கும். மாதவியிடமிருந்து அகன்றதுபோலவே கண்ணகியிடத்திலிருந்தும் நீங்கியிருப்பான். கதையின் போக்கே வேறாயிருக்கும்.

கோவலன் கலங்கியிருந்ததைக் கண்ணகி அறிந்தாள். அவ்வேளையில் அவனுக்கிருந்த கவலையெல்லாம் பொருளில்லை என்பதேயாம். அக்கவலையைப் போக்க அவனைத் தேற்றும் முறையிலேதான் “சிலம்புள கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னாள். கோவலன் தான் செய்த தவறுகளையெல்லாம் எண்ணி வருந்தியிருக்கும் வேளையில் (மதுரையில் மாதரி வீட்டில்) கண்ணகி அவன் கொண்ட போற்றா ஒழுக்கத்தை நயம்படச் சுட்டிக்காட்டிய தன்மையைப் பின்னர்க் காண்போம்.

மதுரை செல்வோம்

சிலம்பைப் பெற்ற கோவலன், “மங்கையே! மாமதுரை செல்வோம். இச்சிலம்பை முதலாய்க் கொண்டு இழந்த பொருளை ஈட்டுவோம். புறப்படு” என்றான். மறுமொழி கூறாது கண்ணகியும் புறப்பட்டாள். கானல்வரியினால் மனம் வேறுபட்டுப் பிரிந்த கோவலனை அழைத்து வருமாறு வசந்த மாலையிடம் கொடுத்தனுப்பிய கடிதத்தைக் கோவலன் பெற மறுத்ததை வசந்தமாலை திரும்ப வந்து கூறியபோது மாதவி, “மாலை வாரார் ஆயினும் காலை காண்குவம்” என்று நம்பிக்கையோடு கூறினாள். கண்ணகியோ தன் கணவன் கையைப் பற்றி வேறொரு பெருநகரத்துள் சென்று புகுவதாகக் கனாக்கண்டாள். கண்ணகி கண்ட கனவு மாதவி கூறிய ‘காலை

காண்குவம்' என்ற சொல்லைப் பொருளற்றதாய்ச் செய்து விட்டது. மாதவி அவனைக் காண்பதற்கில்லாமலேயே போய் விட்டது.

காதலி கண்ட கனவு கருடுநடுங்கண்
மாதவி சொல்லை வறிதாக்க - மூதை
வினைகடைக் கூட்ட வியங்கொண்டான் கங்குற்
கனைகடர் கால்சீயா முன்.

(சிலம்பு. கனாத். இறுதி வெண்பா)

காலையின் செறிந்த இருளைக் கதிரவன் ஓட்டும் முன்னர்க்
கோவலன் கண்ணகியுடன் ஊரைவிட்டகன்று செல்ல
உறுதிபூண்டு செயற்பட்டான்.

பின்னே வாழ்வதுதான் ஒரு வாழ்வா?" என்று மனம் குமுறினான். "கானலை நீரென எண்ணிக் காலம் கழித்து விட்டதாய்க்" கவன்றான்.

புகாரைவிட்டுப் புறப்பட்ட கண்ணகியும் கோவலனும் இருள் பிரியாக் காலை நேரத்தில் திருமால் கோயிலை வலம் வந்து, இந்திர விகாரங்கள் ஏழையும் கண்டு, சைன சிலாவட்டத்தை வணங்கி வலம் வந்து, காவிரியின் வடகரையில் இருந்த அடர்ந்த சோலையினுள் நுழைந்து மதுரை நோக்கிப் பயணமாயினர்.

ஆறைங்காதம்

காவிரியின் வடகரை வழியே ஒரு காத தூரம் நடந்து ஒரு மலர்ப் பொழிலை அடைந்தனர். மெல்லிடையளான கண்ணகி நடக்க முடியாமல் வருந்தினாள். வீட்டை விட்டு வெளிச் சென்றறியாதவள் ஆதலால் நெடுந் தொலைவு நடக்க முடியாமல் தடுமாறினாள். தன் தளர்நிலையைக் கணவனிடம் அறிவிக்கவில்லை, அவ்வஞ்சிக் கொடியாள். அவள் அவளுடைய தளர்வை அறிந்து நோக்கிய போதெல்லாம் தன் வருத்தத்தை மறைத்துப் புன்முறுவல் பூத்தாள். அதுவோ அவளடைந்திருந்த களைப்பை விளக்கிக் காட்டுவதுபோல அமைந்தது. கணவனிடம் சிரித்துப் பேசுவள்போல, "மதுரை இன்னும் எவ்வளவு தொலைவோ?" என்று கேட்டாள். அவள் தோற்றமும் வினாவும் கோவலனை வருத்தின. தூமலரொத்த அவள் மீது துயரச் சுமையை ஏற்றி விட்டோமே எனக் கலங்கினான். "மதுரை அண்மையில்தான் உள்ளது; ஆறைங்காதமே" என்றான். முப்பது காதம் என்பதை ஏதோ மிகக் குறுகிய தொலைவுபோல் ஆறு ஐந்து (6x5=30) காதமே என்று சொன்ன அத்தன்மையை எண்ணிச் சிரித்தான்.

இறும்புகாடி நுகப்போடு இணைந்துஅடி வருந்தி
நறும்பல் கூந்தல் குறும்பல உயிர்த்து
முதிராக் கிளவியின் முள்ளையிறு இலங்க
மதுரை முதூர் யாதுஎன லினவ

ஆறுஐங் காதம்நம் அகல்நாட்டு உம்பர்
நாறுஐங் கூந்தல் நனித்துஎன நக்கு

(சிலம்பு. நாடுகாண். 38-43)

என்ற சிலப்பதிகார அடிகள் இச்செய்தியைக் கூறுகின்றன. மணம்நிறை கூந்தலையுடையவளாய்ப் பெருமூச்சு வெளிப்பட இட்ட அடி நோக, இற்று விழுவது போன்ற இடை வருந்த. முல்லையொத்த பற்கள் தோன்றித் தோன்றா நிலையில் புன்முறுவல் பூத்தவளாய், மழலைச் சொற்களில் கோவலனிடம் களைப்புடன் பேசும் கண்ணகி; அவளுடைய தளர்ந்த நிலையைக் கண்டதாலும் ஆற்றாமையாற்றோன்றிய மொழியைக் கேட்டமையாலும் தன் நெஞ்சில் தோன்றிய வருத்தத்தையெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டு வெளிப்பார்வைக்குச் சிரிக்கின்றவளாய்க் காட்சியளிக்கும் கோவலன் - ஆகிய இருவரின் ஓவியங்களையும் இப்பாடலடிகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

நகைப்பின் உட்பொருள்

சோழ நாட்டுத் தலைநகரின் எல்லையையே இன்னும் தாண்டவில்லை; அதற்குள் மதுரை வந்துவிட்டதா என்று கேட்கிறாளே. கண்ணகியின் இப்பேதைத் தன்மையை எண்ணிக் கோவலன் நகைத்தான். உள்ளத்தின் உணர்ச்சிக்கேற்ப உடலில் தோன்றும் குறிப்பு மெய்ப்பாடு எனப்படும். மெய்ப்பாடு எட்டு வகையானதென்பர் புலவர். எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் நகை ஒரு மெய்ப்பாடு. இம்மெய்ப்பாடு எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் இந்நான்கு பற்றியும் நிகழுமென்பர் ஆசிரியர்.

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்(று)

உள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப.”

(தொல். பொருள். மெய்ப். 239)

மதுரை செல்ல மேலும் நெடுந்தொலைவு இருக்கிறது என்பதை அறியாதுள்ள கண்ணகியின் பேதைமை காரணமாகக் கோவலனிடம் இந் நகைப்புத் தோன்றியது. இஃதையே எள்ளல்

காரணமாகத் தோன்றிய சிரிப்பாகவும் கொள்ளலாம். எள்ளல் பற்றிய நகை, தான் பிறரை இகழ்ந்து நகுதலும், பிறரால் இகழப்பட்ட நிலையில் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். “வருநிதி பிறர்க் கார்த்தும் மாசாத்துவான்” மகனாக இருந்தும், செல்வத்தை இழந்து, பொருள் தேட மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு, ஊர்தியிலும் செல்ல வழியின்றி, கட்டிய மனைவியைக் காட்டிடையே அலையவைக்கும் கோவலனின் நிலை பிறர் எள்ளத்தக்கது அல்லவா? அந்த எண்ண உறுத்தல் காரணமாகத் தோன்றிய நகைப்பே அது.

வருத்தம் மீதூர்கின்றபோது தன்னையே எள்ளி நகைக்கத் தோன்றும். அத்தகைய நகை வெளிப்படும்போது உள்ளச்சுமை குறையும். “இடுக்கண் வருங்கால் நகுக்” என்கிறார் திருவள்ளுவர். திருவள்ளுவர் கூறியுள்ள இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம்போல் இக்காட்சியை அமைத்துக் காட்டியுள்ளார் இளங்கோவடிகள்.

வழித் துணை

கோவலனும் கண்ணகியும் ஒரு பூம்பொழிலை அடைந்தனர். அங்குச் சமண சமயத் துறவி கவுந்தியடிகளுடைய தவப்பள்ளி இருந்தது. அருள் நிறைந்த அத்துறவியைக் கண்டு இருவரும் அடிவணங்கினர்.

“உயர்ந்த குடிப்பிறப்பும், சிறந்த ஒழுக்கமும், அழகிய தோற்றமும் கொண்ட நீங்கள் இவ்வாறு வழி நடந்து வருந்தக் காரணம் யாதோ?” - இது கவுந்தியிடம் தோன்றிய கனிவுரை.

“யாதும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதற்கில்லை. மதுரை சென்று பொருளீட்ட விழைந்தேன்; அவ்வளவே” - இது கோவலனின் மறுமொழி.

கண்ணகியின் மென்மைத் தன்மையைக் கவுந்தி நோக்கினார். அவளால் மதுரைக்கு நடக்க முடியுமா? ‘பஞ்சி மெல்லடி’, ‘அம்செஞ் சீறடி’, ‘பஞ்சடி’, ‘தளிரடி’, ‘தளரடி’

என்றெல்லாம் பேசப்படும் அம்மெல்லடிகள் வழிநடை
வருத்தத்தைத் தாங்குமா? இயலாதே.

“காடும் கழனியும் நடந்து செல்லத்தக்கதன்று இவள்
காலடி. உங்கள் பயணத்தை ஒழியுங்கள் என்றாலும் நீங்கள்
கேட்பவர்களாய்த் தோன்றவில்லை. நானும் ‘தென்தமிழ்
நன்னாட்டுத் தீதுதீர் மதுரைக்குச்’ செல்ல எண்ணியுள்ளேன்.
உங்களோடு நானும் புறப்படுகிறேன்” என்று கவுந்தி
சொன்னதும் கோவலன். “அடிகாள்! என் துணைவியின் துயர்
தீர்ந்தது. தாங்கள் அவளுக்கு வழித் துணையாய்
அமைந்தீர்கள்” என்று மனம் நெகிழ்ந்து கூறினான்.

தீரா? சேரா?

கவுந்தியடிகள் மதுரையைத் ‘தீதுதீர் மதுரை’ என்று
பேசுகிறார். மற்றவர்களைப் பொருத்தவரை அது சரியே.
கோவலன் கண்ணகி கவுந்தியைப் பொருத்தவரை மதுரை
‘தீதுதீர் மதுரை’யாய் இல்லாமல் ‘தீதுசேர் மதுரை’யாய்
அல்லவா அமையப் போகிறது. மதுரை சென்றதும் கோவலன்
கொலையுண்ணப் போகின்றான்; கண்ணகி கணவனை
இழக்க இருக்கிறாள்; கவுந்தி தீக்குளித்து உயிர் துறக்கப்
போகிறார். இப்படி தீமைகளை விளைவிக்க இருக்கும்
மதுரையைத்தான் கவுந்தி, ‘தீதுதீர் மதுரை’ எனக்
குறிப்பிடுகின்றார்.

கவுந்தியடிகள், தானும் மதுரைக்குப் புறப்படுவதாய்க்
கூறியதும் கோவலன்,

அடிகள் நீரே அருளுதீர் ஆயின்ஐத்

தொடிலளைத் தோளி துயர்தீர்த் தேன்

(சிலம்பு. நாடுகாண். 62-63)

என்று பேசுகின்றான். கதையை அறியும் நமக்குத் ‘துயரைத்
தீர்த்தானா’ அல்லது ‘துயரைச் சேர்த்தானா?’ என்று கேட்கத்
தோன்றுகிறது.

கவுந்தி 'தீதுதீர் மதுரை' என்றும் கோவலன், 'துயர் தீர்த்தேன்' என்றும் கூறிய சொற்றொடர்களைப் பின்னர் நடக்க இருக்கும் நிகழ்ச்சிகளோடு இணைத்துப் பார்க்கும்போது இவர்களுடைய நம்பிக்கை பொய்க்கப் போகின்றதே என்ற ஏக்கம் நம்மிடம் எழுகின்றது. இத்தகைய சொல்லாட்சியில் இளங்கோவுக்கு நிகர் இளங்கோவே.

கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளை வழித்துணையாய்ப் பெற்றனர். அதேபோன்று கவுந்திக்கும் அவர்கள் இருவரும் துணையாய் அமைந்தனர்.

சேறு மணக்கும் சோழ நாடு

கீவுந்தியடிகள் வாயிலாக மதுரைக்குச் செல்லும் வழியைக் குறிப்பிடும் வகையில் இளங்கோ சோழ நாட்டின் வளம்பற்றிப் பேசுகிறார். கவுந்தியடிகள் கோவலனிடம், “மதுரை செல்லும் வழியில் துன்பம் தருவன பல உள்ளன” என்று குறிப்பிடுகிறார். அவர் சொல்லுவன வழி நடப்பார்க்குத் துன்பம் தருவன; ஆயினும் நாட்டுக்கு வளப்பம் தருவன.

சோலை வழி

கவுந்தி கூறுகிறார்: “கண்ணகியோ வெயில் பொறாத மெல்லியலாள். இவளைச் சோலை வழியே அழைத்துச் செல்லலாம் என்றால் அங்கே வள்ளிக் கிழங்கை அகழ்ந்தெடுத்த குழிகள் பல இருக்கும். சண்பக மரங்களிலிருந்து வீழ்ந்த பூக்கள் அவற்றை மூடி மறைத்திருக்கும். தவறி அங்குக் கால் வைத்தால் இடறி அக்குழிகளுக்குள் விழ நேரிடும். குழிகளிலிருந்து ஒதுங்கிச் சற்று ஓரத்தே செல்லலாம் என்றாலோ பழுத்துத் தொங்கும் பலாப்பழங்கள் தலையை இடிக்கும். அப்பழங்கள் வெடிப்பதால் விழுகின்ற கொட்டைகள் பலாவின் கீழே பயிரிடப்பட்டு ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கிடக்கும் மஞ்சள், இஞ்சி முதலியவற்றின் மீது பரவிக் கிடக்கும். பருக்கைக் கற்களைப் போன்று அவை நடந்து செல்வோரின் கால்களை உறுத்தும்.

வயல் வழி

“சோலை வழியைக் கைவிட்டு வயல் வழியே செல்லலாமென்றால் அங்கு மலர் மணம் கமழும் குளங்களில்

நீர் நாய்கள் வாளை மீன்களைக் கெளவ. அவற்றிற்குத் தப்பிய அம்மீன்கள் துள்ளி வயல்களிடத்தே பாயும். அதைக் கண்டு கண்ணகி கலங்கக்கூடும். மேலும் கரும்புத் தோட்டங்களில் கட்டப்பட்டுள்ள தேன் கூடுகள் அழிவதால் ஒழுகும் தேன், வாழிகளின் தூய நீரோடு கலக்கும். தேன் கலந்த அத்தண்ணீரை கண்ணகி குடிக்கவும் நேரிடலாம். உழவர்கள் வயல்களில் உள்ள களைகளான குவளைப் பூக்களைப் பறித்து வர்ப்புகளில் போட்டிருப்பார். வண்டுகள் தேனுண்ண அவற்றில் மொய்த்திருக்கும். வழி நடந்து செல்லும்போது அறியாது நாம் அவற்றை மிதிக்கவும் நேரிடலாம். வாய்க்கால் கரை வழியாக நடக்கலாம் என்றாலோ, அங்கு ஊர்ந்து செல்லும் நண்டுகளுக்கும் நத்தைகளுக்கும் நாசம் நேரலாம். இச்சோலை வழியையும் வயல் வழியையும் தவிர மதுரைக்குச் செல்ல வேறு வழியேயில்லை. எனவே நான் சொன்னவற்றை மனத்திற் கொண்டு கவனமுடன் பிற உயிர்களுக்கு இடையூறின்றி நடக்க வேண்டும்.” இவ்வாறு கண்ணகியின் மென்மைத் தன்மையைக் கூறுவதாகக் கொண்டு இளங்கோவடிகள் கவுந்தி வாயிலாகச் சோழ நாட்டின் இயற்கை வளத்தை எழிலுற விளக்கிச் செல்கிறார். அதே வேளை, ‘எவ்வுயிர்க்கும் துன்பமிழைக்கக் கூடாது’ என்னும் சமண சமயக் கோட்பாட்டையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆறுவது சினம்

சாரணர் தோன்றினர்

கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளோடு நாளொன்றுக்கு ஒரு காவதமாய்ப் பலநாள் நடந்து ஒரு நாள் காவிரியின் வடகரையிலுள்ள திருவரங்கத்தை அடைந்து அங்கிருந்த சோலையொன்றில் தங்கினர். அருக தேவனின் அறங்களை உலகோர்க்குச் சாற்றுகின்ற சாரணர் அங்குத் தோன்றினர். கவுந்தியடிகள் கோவலன் கண்ணகியுடன் அவர்களை நெருங்கி, 'முன் செய்த பழவினைகள் கெட்டொழிவனவாகுக' என்று தன் மனத்துட் கொண்டு சாரணர்களின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

வருவதறிவோர்

சாரணர் வருங்காலம் உணரும் திறன் பெற்றவர். அவர்கள் விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்டவர் ஆதலின் தம்மை வணங்கியவர்க்கு வர இருக்கும் துன்பத்திற்காக வருத்தம் கொள்ளவுமில்லை. வெளிப்படக் கூறவுமில்லை. ஆயினும் கவுந்தியிடம் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்தினர். "சிறப்பு மிக்க கவுந்தி! வரவேண்டிய தீவினை வந்தே தீரும். விளைநிலத்திட்ட வித்து விளைந்து பயன் தருவதைப்போல நல்வினை விளைந்து நற்பயன் தருங் காலத்தில் அதை நீக்கி விடவும் முடியாது. கடுங்காற்றில் பரந்தவெளியில் வைக்கப்பட்ட விளக்கின் சுடர் அணைவதைப்போல உடலிலிருந்து உயிர் நீங்குவதும் உறுதி" என்று கூறினார்.

ஒழிகென ஒழியாது ஊட்டும் வல்லினை
 இட்டலித்தின் எதிர்த்துவந் தெய்தி
 ஒட்டுங் காலை ஒழிக்கவும் ஒண்ணா
 கடுங்கால் நெடுவெளி இடுஞ்சுடர் என்ன
 ஒருங்குடன் நிலலா உடம்பிடை உயிர்கள்

(சிலம்பு. நாடுகாண். 171-75)

ஐம்புலன்களும் அருகனுக்கே

சாரணர் வாய்மை உரையைக் கேட்ட கவுந்தி தலைக்கு மேல் தம் கைகளைக் குவித்து. “என் செவிகள் அருகன் மொழியைத் தவிரப் பிறவற்றைக் கேளா. என் நா அவன் பெயரன்றிப் பிறிதொன்றைப் பேசாது. என் கண்கள் ஐம்புலன்களை வென்ற அருகனையன்றி வேறெவரையும் காணா. என் உடல் அருளாளனாகிய அருகனை வணங்குதற் பொருட்டு அல்லது வேறெதற்காகவும் நிலத்தில் படியாது. என் கைகள் அவனை வணங்குதற்காகக் குவியுமே அன்றிப் பிறரை வணங்கக் குவியா. என் தலை அருகனின் மலரடிகளை அணியாய்த் தாங்குமே யல்லாது பிற எதையும் தாங்காது. என் மனம் அருகதேவன் அருளிய ஆகமத்தைத் தவிர்த்த பிற எதையும் ஒதாது.”

ஒருமுன்று அலித்தோன் ஒதிய ஞானத்
 திருமொழிக்கு அல்லதுஎன் செவியகம் திறவா;
 கர்மனை வென்றோன் ஆயிரத்து எட்டு
 நாமம் அல்லது நலிலாது என்நா;
 ஐவரை வென்றோன் அடிஇணை அல்லது
 கைவரைக் காணினும் காணா என்கண்;
 அருள்அறம் பூண்டோன் திருமெய்க்கு அல்லதுஎன்
 பொருள்இல் யாக்கை பூயிற் பொருந்தாது;
 அருகர் அறவன் அறிவோற் கல்லதுஎன்
 இருகையும் கூடி ஒருவழிக் குவியா;
 மலர்மீசை நடந்தோன் மலரடி அல்லதுஎன்
 தலைமீசை உச்சி தான்அணிப் பொறாஅது;

இறுதியில் இன்பத்து இறைமொழிக்கு அல்லது
மறுதர ஓதிஎன் மனம்புடை பெயராது

(சிலம்பு. நாடுகாண். 194-208)

என்று அருகனைப் போற்றி இறைஞ்சினார். கவுந்தி.

கவுந்தி சமய வெறியரா?

சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்ற கதை மாந்தர் அனைவரும் உடலுறுப்புகள்போல ஏதாவதொரு வகையில் கதைக்குப் பொருந்தியவர்களாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளனர். கவுந்தியடிகள் கோவலன் கண்ணகிக்கு வழித் துணையாகத் தோற்றுவிக்கப்படுகிறார். மேலும் பல்வேறு சமயங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்ற இக்காப்பியத்தில் சமண சமயத்தைப் பேசுதற்காகக் கவுந்தியடிகளை இளங்கோ படைத்துள்ளார் என்றும் கூறலாம். 'கவுந்தி அருகனை வணங்குவதாய் உள்ள பகுதி அவர் பிற சமயங்களின்மேல் வெறுப்புக் கொண்டவர் என்பதைக் காட்டுவதாய்த் திறனாய்வாளர் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். பாடல் அடிகள் கவுந்தியின் ஆழமான, நிலைமாறாத சமண சமயப்பற்றை வெளிப்படுத்துகின்றனவே யன்றிப் பிற சமய வெறுப்பைப் புலப்படுத்துவனவாய் இல்லை.

வம்பப் பரத்தையும் வறுமொழி யாளனும்

கவுந்தியடிகள், கோவலன், கண்ணகி ஆகிய மூவரும் காவிரியைக் கடந்து அதன் தென்கரையை அடைந்து மலர்கள் செறிந்த ஓர் அழகிய சோலையில் தங்கினர். காமம் மிக்க ஒரு பரத்தையும் ஒரு காழகனும் அவ்வழி வந்தனர். அவர்கள் கோவலன் கண்ணகியைக் கண்டதும் அவர்களுடைய அழகில் மயங்கி அவர்களை யாரென்றறியக் கவுந்தியிடம், "அடிகள்! இவர்கள் யாவர்?" எனக் கேட்டனர். கவுந்தியடிகள் பெருமையுடன், "இவர்கள் என் மக்கள். வழி நடந்து வருந்தி யுள்ளனர். இவர்களை நெருங்கித் தொல்லை தராமல் விலகிப் செல்லுங்கள்" என்றார்.

மனம்போலத் தோற்றம்

பாரதத்தில் ஒரு கதை உண்டு. தருமனை அழைத்து ஒரு தீயவனைக் கொண்டு வருமாறு கூறினராம். அவன் உலகெங்கும் தேடி, 'தீயவன் ஒருவனுமில்லை' என்று திரும்பினானாம். துரியோதனனிடம் நல்லவன் ஒருவனை அழைத்து வருமாறு கேட்டனராம். அவனும் உலகெங்கும் அலைந்து, 'நல்லவர் எவருமே தென்படவில்லை' என்று திரும்பினானாம். இதன் பொருள் என்ன? நல்லவனாகிய தருமனுக்கு உலகிலுள்ளோர் அனைவரும் நல்லவர்களாகவே தோன்றுகின்றனர்; தீயனாகிய துரியோதனனுக்கோ தன்னைப் போலவே அனைவரும் தீயர்களாகத் தெரிகின்றனர். தங்களைப் போலவே பிறரும் இருப்பர் என்று எண்ணுவது மனித இயல்பு. ஆதலின் வம்பப் பரத்தையும் வறு மொழியாளனும் கோவலன் கண்ணகியும் தம்போலவே மனம் போன போக்கில் அலைந்து திரிபவர் என்று எண்ணி விட்டனர். "என் மக்கள்" என்ற கவுந்தியின் மொழியை நையாண்டி செய்தனர். "கற்றறிந்த பெரியீர்! இவர்கள் உம் மக்கள் என்று குறிப்பிட்டீர்கள். அவ்வாறாயின் இவர்கள் உமக்கு மகனும் மகளும் ஆதல் வேண்டும். ஒரு வயிற்றில் தோன்றியவர் கணவனும் மனைவியுமாய்க் கூடி வாழ்தல் உண்டோ?" என்று பேசினார்.

முது நரியாகுக

கேட்கத் தகாத சொற்களைக் கேட்டமையால், கண்ணகி நடுங்கிக் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு கணவன் முன் நடுங்கி நின்றாள். கவுந்தி கடுஞ்சினம் கொண்டார்.

எள்ளுநர் போலும்இவர் என்பூங் கோதையை
முள்ளுடைக் காட்டில் முதுநரி ஆகுகன

(சிலம்பு. நாடுகாண். 231-32)

சினந்து சாபமிட்டார். அடுத்த கணம் அவர்கள் நரிகளாய் மாறி ஊளையிட்டது கேட்டது.

ஆறுவது சினம்

தம்முன் நின்ற இருவரும் முது நரிகளாய் மாறி ஊளையிட்டோடியதைக் கண்ட கோவலனும் கண்ணகியும்.

“தவமுடைப் பெரியீர்! நல்நெறி தவறியவர் வரம்பு கடந்து தீயமொழி கூறுவது அவர்களுடைய அறியாமையினாலே என்று உணர்தல் வேண்டும். உம் திருமுன்பு தவறியதை இவர்கள் சாபம் நீங்கி உய்யும் காலத்தை உரைத்தருள வேண்டும்.”

நெறியின் நீங்கியோர் நீரல கூறினும்
அறியா மைஎன்று அறியல் வேண்டும்
செய்தவத் தீர்நுந் திருமுன் பிழைத்தோர்க்கு
உய்திக் காலம் உரையீ. ரோ

(சிலம்பு. நாடுகாண். 237-40)

என்று பரிவுடன் கேட்டனர். அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய கவுந்தியடிகள். “தம் அறியாமை காரணமாக இழிபிறப்பை அடைந்த இவர்கள் உறையூர் மதிற் புறத்தே உள்ள காவற் காட்டில் பன்னிரண்டு திங்கள் அலைந்து திரிந்து துன்புற்ற பிறகு முன்னைய உருவைப் பெறுவார்களாக” என்றார்.

பரத்தையும் துர்த்தனும் கூறிய சொற்கள் கண்ணகிக்கு அளவற்ற வருத்தத்தை அளித்தன. ஆயினும் அவள் அவர்கள் மேல் சினம் கொள்ளவில்லை.

“துறந்தாரின் தூய்மை உடையர் இறந்தார்லாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர்”

(குறள். 159)

என்கிறார் திருவள்ளுவர். “வரம்பு கடந்து நடப்பவரின் வாயில் பிறக்கும் கொடுஞ் சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்பவர் துறந்தவரைப்போலத் தூய்மையானவர் ஆவர்” என்பது இதன் பொருள். துறந்தாரின் என்பதற்கு. ‘துறந்தவரைவிட’ என்று இவ்விடத்தில் பொருள் கொண்டு இன்னாச்சொல் சொன்னவரைப் பொறுத்த காரணத்தால் கண்ணகியைத் துறவியான கவுந்தியினும்

தூயவராக்கி இளங்கோ காட்டியிருப்பதாய்க் கொள்ளலாம். 'ஆறுவது சினம்' என்று சொல்ல வேண்டிய துறவிக்குக் கண்ணகி, 'ஆறுவது சினம்' என்று சொல்வதானது அவளுடைய பிழை பொறுக்கும் தன்மையையும் மேன்மையான உள்ளத்தையும் புலப்படுத்துவதாயுள்ளது.

உறையூர் சேர்ந்தனர்

தவச்சிறப்புடைய கவுந்தி அடிகளும், கண்ணகியும், கோவலனும் உறையூர் சென்றடைந்தனர். உறையூர், கோழியூர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

----- தவப்பெருஞ் சிறப்பின்
கவுந்தி ஐயையும் தேலியும் கணவனும்
முறஞ்செவி வாரணம் முன்சமம் முருக்கிய
புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர்

(சிலம்பு. நாடுகாண். 245-48)

என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். வாரணம் என்பதற்கு யானை, கோழி என இரு பொருள் உண்டு. முறஞ்செவி வாரணம் என்பது முறம்போலும் காதினையுடைய யானையையும், புறஞ்செவி வாரணம் என்பது புறத்தே சிறகினையுடைய கோழியையும் குறிக்கும். ஒரு காலத்தில் இவ்விடத்தில் ஒரு கோழி யானையை எதிர்த்துப் போரிட்டுப் புறங்கொடுத்தோடச் செய்ததாம். இதனைக் கண்ட அரசன் அவ்விடத்தே நகரமைத்து அதற்குக் 'கோழி' என்று பெயரிட்டான் என்பார்.

கொங்கச் செல்வி குடமலையாட்டி

ஐயை கோட்டம் அடைந்தனர்

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி மூவரும் உறையூரி லிருந்து புறப்பட்டுத் தென்திசை நோக்கிச் சென்றனர். கடும் வெயிலில் காட்டிடையே நடந்தனர். கண்ணகி வெப்பம் தாங்காது மூச்சு வாங்கினாள். அவளுடைய அம்செஞ் சீறடிகள் கன்றிச் சிவந்தன. வழியில் தென்பட்ட ஒரு ஐயை கோட்டத்தை அடைந்து இளைப்பாறி இருந்தனர்.

கடுங்கதிர் திருகலின் நடுங்களுர் எய்தி
ஆறுசெல் வருத்தத்துச் சீறடி சிலப்ப
நறும்பல் கூந்தல் குறும்பல உயிர்த்தாங்கு
ஐயை கோட்டத்து எய்யா ஒருசிறை
வருந்துநோய் தணிய இருந்தனர்.

(சிலம்பு. வேட்டுவ. 1-5)

ஆங்கு வேட்டுவக் குடியில் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்யும் உரிமையுடைய சாலினி என்பாள் தெய்வம் ஏறப் பெற்றுப் பேசினாள். “வேடுவர்காள், நீங்கள் பகைவர் ஊரைக் கொள்ளை கொள்ளாமையால் அங்குப் பசுக் கூட்டங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. எப்போதும் ஒலி நிறைந்திருக்க வேண்டிய நம் ஊர் மன்றம் இப்போது பாழ்பட்டுப் பொலிவிழந்து நிற்கின்றது. மறக்குடியில் பிறந்தவர்களாகிய நீங்கள் அறக்குடியில் பிறந்தவர்கள்போலச் சினம் குறைந்து

அடங்கிக் கிடக்கின்றீர்கள். கலைமாளை ஊர்தியாகவுடைய கொற்றவைக்கு நேர்த்திக் கடன் செய்தாலல்லது அவள் உங்கள் வில்லிற்கு வெற்றி கொடுக்க மாட்டாள். நாஸ்தோறும் கள்ளுண்டு களிக்கும் வாழ்க்கையை நீங்கள் விரும்புரீராயின் கொற்றவைக்குரிய கடனை உடனே செலுத்துங்கள்” என்றாள்.

கொற்றவை ஒப்பனை

தெய்வமேறப் பெற்ற சாலினி கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்ய வேண்டுமென்று கூறியதும், வேட்டுவர்கள் தங்கள் குலத்திற் பிறந்த குமரி ஒருத்தியைக் கொற்றவைபோலக் கோலம் செய்தனர். அக்குமரியின் குறுகிய, நெளிந்த கூந்தலைச் சடைமுடியாகச் சுற்றினர். சுற்றிய முடியைப் பாம்புக் குட்டி போன்று செய்யப்பட்ட பொன் நாணால் கட்டினர். காட்டுப் பன்றியின் வெண்மையான வளைந்த பற்களைப் பிடுங்கிச் சடைமுடியில் இளம்பிறை போலச் சாத்தினர். புலிப் பற்களை வரிசையாகக் கோத்து அவளுடைய கழுத்தில் தாலியாய் அணிவித்தனர். கோடுகளும் புள்ளிகளும் கலந்துள்ள புலித் தோலை மேகலையாய் உடுத்தினர். கரிய வில் ஒன்றைக் கையில் கொடுத்தனர். முறுக்குண்ட கொம்பினையுடைய கலைமான்மீது அக்குமரியை ஏற்றினர்.

கடவுள் உருவப் படைப்பு

மக்கள் தாம் வாழ்ந்த இடத்திற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்பக் கடவுளர்க்கு உருவம் படைத்தனர் என்பதைக் கொற்றவை ஒப்பனை தெற்றென விளக்கிக் காட்டுகிறது. வேட்டுவர் களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய காட்டுப் பன்றியின் பற்கள், புலிப் பற்கள், புலித்தோல் ஆகியவை ஒப்பனைக்குப் பயன்படுகின்றன. காட்டில் ஓடித் திரியும் கலைமான் கொற்றவைக்கு ஊர்தியாகிறது.

சங்ககாலப் புலவர்கள் உள்ளதை உள்ளதாகவே பாடியதுபோல அக்கால மக்களும் தாங்கள் வாழ்ந்திருந்த இடத்திற்கேற்பக் கடவுளர்க்கு வடிவம் அமைத்து வழிபட்டனர்.

பிற்காலப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் கற்பனையைக் கலந்தது போல, பிற்கால மக்களும் கடவுளர்க்குத் தத்தம் கற்பனையில் தோன்றியவாறெல்லாம் வடிவமைத்து விட்டனர் போலும்!

சூழலுக்கேற்ப வடிவத்தை அமைத்தது போலவே எயினர்கள் தமக்குக் கிடைத்த பொருள்களைக் கொண்டே கொற்றவை வழிபாடு செய்தனர். சந்தனம், வேகவைத்த அவரை, துவரை, எள்ளுருண்டை, நிணச்சோறு ஆகியவற்றை அக்கொற்றவைக்குப் படைத்தனர். வழிப்பறியின்போது பயன்படுத்தப்படும் பறை, கொம்பு, புல்லாங்குழல், மணி ஆகியவற்றைக் கொற்றவையின் முன் ஒலித்தனர்.

ஒரு மாமணியாய் ஒங்கிய திருமாமணி

சாலினி பலிபீடத்தை வணங்கிக் கொற்றவையைத் துதித்தாள். உடனே தெய்வமேறப் பெற்றவளாய் ஆங்கே ஒரு புறத்தில் கணவனோடு தங்கியிருந்த கண்ணகியைச் சுட்டிக்காட்டி

“இப்பெண், கொங்கு நாட்டின் செல்வம்: குடமலை நாட்டினை ஆளும் செல்வி; தென்தமிழ் நாட்டின் பாவை; உலகோர் செய்த தவத்தின் கொழுந்து; இவ்வுலகிற்கு ஒப்பற்ற முழு மாணிக்கம்” எனக் கண்ணகியைப் புகழ்ந்து கூறினாள்.

இவளோ, கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி
தென்தமிழ்ப் பாவை செய்த தவக்கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திருமா மணி_____

(சிலம்பு. வேட்டுவ.47-50)

அது கேட்ட கண்ணகி, ‘இம் முதறிவுடையாள் மயக்கத்தால் இவ்வாறு கூறினாள்’ என்று கருதி, நாணமுற்றவளாய், பெறுதற்கரிய தன் கணவனின் முதுகுப்புறத்தே மறைந்து புன்முறுவல் தோன்ற நின்றாள்.

பேதுறவு மொழிந்தனள் முதறி வாட்டியென்று
அரும்பெறற் கணவன் பெரும்புறத் தொடுங்கி.

(சிலம்பு. வேட்டுவ. 51-52)

கொங்கு நாட்டுக் கற்கண்டு

கரும்பு இனியது. வயலில் வளர்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பருவம் வந்ததும் வெட்டப்படுகிறது. வெட்டிய கரும்பு ஆலையிற் கொடுக்கப்பட்டுச் சாறாக்கப்படுகிறது. சாறும் இனிமையானதே. சாறு நிலையிலேயே இனிமையை நிலைத்திருக்கச் செய்ய முடியாது. சாறு நிலைபெற்ற சுவையுடையதாக வேண்டுமாயின் அதைக் காய்ச்சிப் பாகாக்கிக் கற்கண்டாக, வெல்லமாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். கண்ணகி சோழ நாட்டில் வயலிலிருந்த செங்கரும்பு. பாண்டி நாட்டில் பல தொல்லைகட்கு உட்பட்டு ஆலைவாய்ப்பட்ட கரும்பானாள். வருந்தி நின்ற அவள் - சாறாக இருந்த அவள், சர்க்கரையாக, கற்கண்டாக மாற்றப்பட்ட இடம் - தெய்வமாக மாறிய பகுதி. கொங்கு நாட்டையும் மேற்கு மலையையும் தன்னகத்தே கொண்ட சேரநாடு. எனவேதான் கண்ணகி சாலினியால், 'கொங்கச் செல்வி', 'குடமலையாட்டி' எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறாள்.

புனல் ஆறு அன்று; பு ஆறு

ஈ வுந்தியடிகள் துணையுடன் கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரை செல்கின்றனர். பகலில் வெயில் கடுமையாய் இருந்தமையால் பகற் பயணத்தைத் தவிர்த்து இரவில் நடக்கிறார்கள். ஒருநாள் இரவு. நிலவு பொழிகிறது. தென்றல் வீசுகிறது. தென்றலை இளங்கோவடிகள் பூமியின் பெருமூச்சாய்க் கூறுகிறார். நிலமகள் நெட்டுயிர்க்க நேர்ந்தது எதனால்? “புகாரில் கணவனைப் பிரிந்திருந்த கண்ணகி நகைகளை மட்டுமன்றி நகையையும் துறந்து வாழ்ந்தாள். வெண்ணிலவு அப்போது அவளுக்கு வெய்யதாயிருந்தது. இப்பொழுதோ கணவனுடன் சேர்ந்து செல்கிறாள். தண்ணிலவு பொழிகிறது. கணவனைச் சேர்ந்துள்ள இப்போதாவது அவளுக்கு நிலவொளி விருப்பத்தைத் தருவதாய் அமைகிறதா? இல்லையே. பேதைப் பெண்! நிலவொளியில் கணவனொடு தனித்திருந்து பயன்கொள்ளும் நிலை இனி அவளுக்கில்லையே! அதையறியாதவளாயுள்ளாளே” என்று எண்ணியதால் ஏற்பட்ட பெருமூச்சு அது.

மேலும், “வெயிலைத் தாங்க முடியாமல் நிலவொளியை எதிர்நோக்கியிருந்து நடந்து செல்கிறாளே, இப்பெண்மணி. மேனியின் மேற்படும் வெயிலையே தாங்க முடியாதவள் மனத்தின் மேற்படும் வெயிலை அதாவது கோவலன் இறப்பை எவ்வாறு தாங்க போகிறாளே” என்றெண்ணியதால் ஏற்பட்ட பூமித்தாயின் பெருமூச்சாயும் அஃது இருந்திருக்கலாம்.

வேனில் திங்களும் வேண்டுதி என்றே
பார்மகள் அயாஉயிர்த்து அடங்கிய பின்னர்

(சிலம்பு. புறஞ்சேரி.28-29)

பெருமூச்சோடு நிலமகள் அயர்ந்து மயங்கி மூர்ச்சிக்கிறாள். உலகம் சந்தடியற்று அமைதி பூண்டது என்பதைக் கூறவந்த அடிகள், இவ்வளவு எண்ணங்களையும் நம்மிடையே தோற்றுவிக்கிறார்.

கண்ணீர் மறைக்கும் காவிரித்தாய்

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் ஆகிய மூவரும் மதுரையை நெருங்கிவிட்டனர். மதுரையில் எழும் பலவகையான ஒலிகள் அவர்கள் காதுகளில் விழுகின்றன. வையை ஆற்றின் கரையை அடைந்த அவர்கள் ஆற்றைக் கடந்து மதுரையை அடைய வேண்டும். அது வேனிற்காலம். மரங்கள் பூக்களால் நிறைந்துள்ளன. உதிர்ந்த பூக்கள் வையை ஆற்றில் மிதந்து நீரையே மறைக்கின்றன. இளங்கோவடிகள் கண்ணகிக்கு நேர இருக்கும் துன்பத்தை முன் கூட்டி உரைக்க ஏற்ற இடமாக இக் காட்சியையும் கொள்கிறார்.

பொய்யறியா வையைத் தாய் புலம்புகின்றாள். ஏன்? “இதோ மகிழ்வோடு வருகிறார்களே கோவலன் கண்ணகி; இவர்கள் மதுரைக்குச் சென்றதும் தீங்கு நேர இருக்கிறது. இழந்த பொருளையெல்லாம் ஈட்டி விடலாம் என்று மகிழ்வு பொங்க வருகிறானே கோவலன்; இவன் வாழ்வல்லவா முடியப் போகிறது. இனி எந்நாளும் இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை எனக் களிப்போடு இணைந்து வருகிறானே கண்ணகி; தொடர்ந்து வாழக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே அவளுக்கு. மதுரை சென்றதும் மங்கல அணியை இழக்கப் போகிறானே.” இவ்வாறு கண்ணகிக்கு நேர இருக்கும் கொடுமைகளை எண்ணிக் கண்ணீர் விடுகிறாளாம் வையை. அவளுடைய கண்ணீரே வையையில் பெருகியோடும் தண்ணீர்! கோவலனும் கண்ணகியும் கரைக்கு அருகில் வந்துவிட்டனர். வையை அழுவதைக் கண்டால் கோவலனும் கண்ணகியும், ‘இந்த

ஆற்றுத் தாய் ஏன் அழுகின்றாள்?' என்று மயங்குவார்கள். எனவே கண்ணீரை அவர்கள் காணாது மறைக்க முயல்கிறாள் வையைத் தாய். பெண்கட்குக் கண்ணீரை மறைக்கப் பயன்படும் சாதனம் முந்தானை. கரைகளில் கிடந்த பூக்களாகிய முந்தானையை எடுத்துக் கண்ணீராகிய தண்ணீரை மறைத்து வையை நடந்து செல்கின்றாளாம். அடுத்து நிகழ இருக்கும் அவலத்தை ஆற்றுக் காட்சி கொண்டு நயமுற விளக்கும் அடிகளார் திறம் வியக்கத் தக்கது.

வையை என்ற பொய்யாக் குலக்கொடி
 தையற்கு உறுவது தான் அறிந் தனள் போல்
 புண்ணிய நறுமலர் ஆடை போர்த்துக்
 கண்ணீரை நெடுநீர் கரந்தனள் அடக்கிப்
 புனல்யாறு அன்று இது பூம்புனல் யாறு என
 (சிலம்பு. புறஞ்சேரி.170-74)

வையை ஓடியது.

கண்ணீர் விட்டுக் கதறும் மலர்கள்

கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளோடு ஓடம் ஏறி வையையின் தென்கரையை அடைகின்றனர். மதுரைக் கோட்டையையும் மேற்சொன்ன மனப்பக்குவத்தை ஊட்ட மாக்கவிஞன் இளங்கோ பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். அகழி சூழ்ந்த கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள நீர்நிலைகளில் குவளை, ஆம்பல், தாமரை ஆகிய பூக்கள் நிறைந்துள்ளன. இளங்காற்று வீசும்போது பூக்கள் அசைந்து அவற்றில் உள்ள தேன் துளிகள் சிதறுகின்றன. தேனுண்ண வந்த வண்டுகள் பூக்களைச் சூழ்ந்து ஒலியெழுப்பிப் பறக்கின்றன. மாசாத்துவான் மகனுக்கும் மாநாய்கன் குலக்கொம்பருக்கும் நேரவிருக்கும் துன்பத்தை அறிந்து பூக்கள் நடுங்கிக் கண்ணீர் சிந்தி அழுவதாய் இக்காட்சியை இளங்கோ சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

கருடுநடுங் குவளையும் ஆம்பலும் கமலமும்
 தையலும் கணவனும் தனித்துறு துயரம்
 ஐயம் இன்றி அறிந்தன போலப்
 பண்தீர் வண்டு பரிந்துஇனைந்து ஏங்கிக்
 கண்ணீர் கொண்டு கால்உற நடுங்க.

(சிலம்பு. புறஞ்சேரி.184-88)

பூக்களைக் கண்களாக்கி, சிதறும் தேன் துளிகளைக் கண்ணீர்த்
 துளிகளாக்கி, காற்றால் பூக்கள் அசைதலை அவை
 நடுங்குவதாய்க் கூறி, வண்டுகளின் ஒலியை அழகைக்
 குரலாக்கி அரியதோர் ஒலியத்தைப் படைத்துக் காட்டும்
 அடிகளார், அதே வேளையில் அடுத்துத் துன்பம்
 சூழவிருக்கிறது என்ற எண்ணத்தையும் நம் சிந்தனையில்
 படரவிடுகின்றார்.

வழிமறித்த மதிற்கொடிகள்

மதுரைக் கோட்டையின் மீதுள்ள கொடி காற்றில்
 அசைந்தாடுவது, “நீங்கள் இங்கு வாராதீர்கள்” என்று கையை
 அசைத்துக் கோவலன் கண்ணகியைத் தடுப்பது
 போன்றிருப்பதாகவும் இளங்கோ குறிப்பிடுகிறார்.

போர்உழந்து எடுத்த ஆர்ளையில் நெடுங்கொடி
 வாரல்என் பனபோல் மறித்துக்கை காட்ட.

(சிலம்பு. புறஞ்சேரி.189-90)

தற்குறிப்பேற்ற அணியை இவ்வாறு எடுத்தாண்டு படிப்போர்
 உள்ளத்தை ஈர்த்த முதற் பாவலர் இளங்கோ அடிகளே எனக்
 கூறுவது மிகையாகாது.

மதுரையினுள் நுழைந்ததும் கோவலன், கண்ணகி,
 கவுந்தியடிகள் மூவரும் மதுரை மதிலுக்கு வெளியேயிருந்த
 புறஞ்சேரியில் தங்கினர். கண்ணகியைக் கவுந்தி அடிகள்
 பாதுகாப்பில் வைத்துவிட்டுக் கோவலன் கோட்டையினுள்
 நுழைந்து மதுரை நகரைச் சுற்றிப் பார்த்துத் திரும்பினான்.

அடைக்கலம் தந்தேன்

புறஞ்சேரியில் கோவலன் தங்கியிருக்கும்போது அங்கு வந்து சேரும் மாடலன் என்னும் மறையவன் கோவலனைக் கண்டு, அவன் அங்கு வர நேர்ந்ததற்கான காரணங்களைக் கேட்டறிந்து வருந்துகிறான்.

கோவலன் தான் கடையாமத்தில் கண்ட கனவினைக் கவுந்திக்கும் மாடலனுக்கும் எடுத்துரைத்தான். “மதுரை மாநகரில் கீழ்மகன் ஒருவன் செயலால் கண்ணகிக்குப் பெருந்துன்பம் விளைந்தது. என் ஆடையைப் பிறர் பறித்தனர். எருமைக் கடா மீதேறி நான் கண்ணகியுடன் விண்ணகம் புகுந்தேன். மாதவி மணிமேகலையைப் போதி அறவோனிடம் அளித்தாள். விடியற்காலை கண்ட கனவாதலால் விரைவில் தீங்கு நேர இருக்கிறது என்பதை உணர்கிறேன்” என்றான்.

அதுகேட்ட கவுந்தியும் மாடலனும், “இது புறஞ்சேரி; துறவறத்தார் இருப்பிடம்; இல்லறத்தார் இருக்க ஏற்றதன்று. மாசாத்துவான் மகன் என்றதும் உன்னை மதுரை வணிகர் ஏற்றுக் கொள்வர். ஆதலின்,

காதலி தன்னொடு கதிர்சல் வதன்முன்
மாடமதுரை மாநகர் புகுக

(சிலம்பு. அடைக். 111-12)

எனக் கோவலனிடம் கூறினார்.

கனவில் கதை வளச்சி

கனவின் மூலம் கதையின் போக்கைக் குறிப்பாய்ப் புலப்படுத்துவதை இளங்கோ ஓர் உத்தியாய்க் கையாள்கிறார். கண்ணகி கண்ட கனாவின் மூலம் அவர்கள் வெளியூர் செல்ல இருப்பதும் அங்குத் தீங்கு நேர இருப்பதும் அறிவிக்கப் பட்டன. கண்ணகி,

உற்றோனோடு உற்ற உறுவனோடு யான்உற்ற
நற்றிரம் கேட்கின் நகையாகும்.—

(சிலம்பு. கனாத். 53-54)

என்றாள். கனவில் என் கணவனோடு எனக்குக் கிடைத்த நற்பேற்றினை நீ கேட்பாயாகில் உனக்கு நகைப்பு உண்டாகும் என்று தேவேந்தியிடம் கண்ணகி கூறினாள். முடிவில் அவர்கட்கு நற்பேறு நேர இருக்கிறது என்ற கண்ணகியின் கனவுக் குறிப்பு விண்ணகம் புகுதலே என்று கோவலன் கனவு மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. கண்ணகியின் கனவில் அவளுக்கும் கோவலனுக்கும் நேரிட இருப்பவை மட்டுமே வெளிப்பட்டன. கோவலன், கண்ணகிக்கு மட்டுமன்றி மாதவிக்கும் உரியவனல்லவா? ஆதலின் அவனுடைய கனவில் மாதவியும் மணிமேகலையும் இடம் பெறுகின்றனர். அவன் இறப்புக்குப் பிறகு இருவரும் துறவறம் மேற்கொள்ள இருக்கிறார்கள் என்பதுவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

கோவலன் வருத்தமான செய்தியையும் கலைநயம்படப் பேசுவன் என்பது அவன் தன் கனவைப் பற்றிக் கூறும்போது வெளிப்படுகிறது.

முதுமகள் மாதரி

அப்பொழுது ஆயர் முதுமகள் மாதரி அங்கே வந்து சேர்ந்தாள். புறஞ்சேரியில் கோயில் கொண்டுள்ள தெய்வத்துக்குப் பாற்சோறு படைத்துத் திரும்பிய அவள் கவுந்தியைக் கண்டதும் வணங்கினாள். பசுக்களைக் காத்துப் பால் கறந்து வாழுகின்ற ஆயர்கள் கொடுமை அற்றவர்கள்.

மாதரி முதியவள்; மாசற்றவள்; செம்மையானவள்; அருளுடைவள். ஆதலின் கண்ணகியை அவளோடு தங்க வைப்பது பொருத்தமென்று கவுந்தி எண்ணினார். உடனே, “மாதரி! இப்பெண்ணின் மாமனார் பெயரைக் கேட்டால் இவ்வூர் வணிகர்கள் பெரும் பொருள் பெற்றதுபோல மகிழ்ந்து இவர்களைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விருந்தினராய் ஏற்பார். அவ்வாறு வணிகர் மனைப் புகுமளவும் இவளை உன்னிடம் அடைக்கலம் தந்தேன். ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறினார்.

கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வம்

“என்னொடு நடந்துவந்த இந்த இளங்கொடி பெருமை மிக்கவள். இவளுடைய அழகிய சிறிய அடிகளை இதுவரை நிலமகள் அறிந்ததில்லை. அவ்வாறிருந்தும் காட்டு வழியில் கால் கொப்புளிக்கக் கொளுத்தும் வெயிலில் நாஉலர நடந்து வந்துள்ளாள். செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்திருந்த இவள் இந்த வழி நடையினால் எவ்வளவு வருந்தியிருக்க வேண்டும் என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆயினும் இவள் தன் காதலனுக்காகத் துயருற்று நடுங்கி வருந்தினாளே அல்லாமல் தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவே இல்லை. கணவன் நலனையே தன் நலனாய்க் கொண்டுள்ள இவளே தெய்வம். வேறு சிறந்த தெய்வத்தை யான் கண்டதில்லை. இத்தகைய பத்தினிப் பெண்கள் வாழும் நாட்டில் மழை பொய்க்காது; வளம் குன்றாது; அரசு கோல் கோடாது. தவமுடையோர் தரும் அடைக்கலம் சிறியதாயினும் பெரிய பயனைத் தரும். நானோ உன்னிடம் பெரும் பொருளை அடைக்கலம் தருகிறேன். பெறுவாயாக.”

என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்
கடுங்கதிர் வெம்மையில் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலர வாடித்
தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி
இன்துணை மகளிர்க்கு இன்றி அமையாக்

கற்புக் கடம்புண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
 பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்;
 லானம் பொய்யாது லளம்பிழைப்பு அறியாது
 நீள்நீல வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
 பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்தநாடு என்னும்
 அத்தகு நல்லுரை அறியா யோநீ!
 தவத்தோர் அடைக்கலம் தான்சிறி தாயினும்
 மிகப்பே ரின்பம் தரும்-----

(சிலம்பு. அடைக்.137-150)

என்று கூறிக் கவுந்தி கண்ணகியை மாதரியிடம் அடைக்கலப் படுத்தினாள்.

துறவியின் தாய்மைப் பண்பு

கவுந்தி ஒரு துறவி. ஆயினும் கோவலன் கண்ணகியுடன் பயணம் தொடங்கியதும் அவர் ஒரு தாயாய் மாறி விடுகிறார். வம்பப் பரத்தையும் வறுமொழியாளனும் கண்ணகி கோவலனை நோக்கி, 'இவர்கள் யார்' என்று கேட்டபொழுது 'என் மக்கள்' என்றே குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் தகாமொழி பேசியபோது, "எள்ளுநர் போலும் இவர் என் பூங்கோதையை" என்று சினந்து சாபமிடுகிறார். சினத்தை முற்றிலுமாய் அகற்ற வேண்டியது துறவிகளின் கடமை. சமண முனிவர்களாகிய நாலடிப் புலவர்கள் சினம் கூடாது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளனர்.

ஆனால், சமண சமயத்தவரான கவுந்தி உணர்ச்சி வயப்பட்டுச் சினம் கொள்கிறார்; கயவர் சொல் கேட்டு அவர்கட்குச் சாபமும் தருகிறார். சினம் கூடாதென்பது தெரிந்திருந்தும் கவுந்தி சினம் கொள்வதற்குக் காரணம் அவர் கண்ணகியிடம் கொண்ட தாய்மைப் பற்றே.

துறவி வணங்கும் தெய்வம்

மாதரியிடம் கண்ணகியை அடைக்கலம் தரும் போதும் கவுந்தியின் தாய்மைப் பற்று வெளிப்படுகிறது.

கோவலனிடம் இல்லற வாழ்க்கையைச் சுமையாய்க் கருதிப் பேசுகின்ற கவுந்தியே கண்ணகியின் இல்லற வாழ்க்கையை நினைக்கும் போது. தாய்மைப் பற்று மீதூர்தலான்,

வானம் பொய்யாது வளம்பிழைப்பு அறியாது
நீணில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்தநாடு.—

(சிலம்பு. அடைக். 145-47)

என்று பேசுகிறார்.

“காமனை வென்றோன் ஆயிரத்தெட்டு நாமம் அல்லது நவிலாது என் நா” என அருகனைத் தவிர வேறொரு கடவுளை எண்ணியும் பாரேன் என்று பேசிய கவுந்தி.

கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்

(சிலம்பு. அடைக். 143-44)

என்று கண்ணகியைத் தெய்வமாய்ப் போற்றிப் பேசுகிறார்.

நீயும் தாயாய் இரு

கண்ணகியை மாதரியிடம் ஒப்படைக்கும்போது கவுந்தியடிகள், “மாதரி! உன் வீடு சென்றதும் கண்ணகியை நீராட்டு. கண்களுக்கு மை தீட்டு. கூந்தலை வாரி மலர் அணிவித்துத் தூய ஆடை உடுக்குமாறு செய். அவளுக்கு ஆயமும் காவலும் தாயும் எல்லாம் நீயேயாக இரு” என்று வேண்டுகிறார். திருமணமாகி மணமகன் வீடு செல்ல இருக்கும் மகளைப் பெற்றெடுத்த தாய் புக்ககத்தாரிடம் ஒப்படைக்கும் போது கேட்டுக் கொள்வதுபோல இருக்கிறது கவுந்தியின் வேண்டுகோள்.

புகார் நகரில் கண்ணகி கணவனைப் பிரிந்த நிலையில் இருந்தாள். அங்கு,

அம்செஞ் சீறடி அணிசிலம்பு ஒழிய
மென்துகில் அல்குல் மேகலை நீங்கக்

கொங்கை முன்றில் சூங்குமம் எழுதாள்
மங்கல அணியின் பிறிதணி மகிழாள்
கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துலீழ் காதினள்
திங்கள் வாண்முகம் சிறுவியர்ப்பு இரியச்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்பப்
பவள வள்ளுதல் திலகம் இழப்பத்
தவள வள்ளுதை கோவலன் இழப்ப
மைஇருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்பக்.

(சிலம்பு. அந்திமாலை.47-56)

கையறு நெஞ்சத்தோடு இருந்தவள் கண்ணகி. பிரிந்திருந்த கணவன் வந்து சேர்ந்ததும் 'புறப்படு' என்றான். மறுபேச்சின்றி உடனே புறப்பட்டு விட்டாள். அது முதல் இதுவரை அவள் வழி நடந்த வண்ணமே இருந்ததால் முன்பிருந்த தோற்றத்துடனேயே இருக்கிறாள். இல்லறம் இழந்த நிலையில் இருந்த அளவுக்கு இல்லறப் பொலிவேற்ற இந்த இடத்தை இளங்கோ பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். அஞ்சனத்தை மறந்திருந்த செங்கயல் நெடுங்கண்ணுக்கு அஞ்சனம் தீட்டச் செய்கிறார். நெய்யணி மறந்திருந்த கூந்தலை வாரி மலர் பெய்ய வைக்கிறார். இப்பொழுது பொலிவுபடுத்திக் காணா விட்டால் பிறகு வாய்ப்பே இல்லாது போய்விடுமென்பதால் இவற்றைச் செய்யுமாறு துறவியையே பேசச் செய்கிறார்.

“மாதரி! இதுவரை நான் அவளுக்குத் தாயாய் இருந்து வழி முழுதும் காத்து வந்தேன். அப்பொறுப்பை இப்போது உன்னிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். இனித் தாயாய் இருந்து அவளைத் தாங்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு” என்று தாய்ப் பொறுப்பு மாற்றம் இங்கே நிகழ்வதைக் காண்கிறோம். கவுந்தி வாய்மொழியாகவே அவர் கண்ணகிக்குத் தாயாய்த் தன்னை நினைந்திருந்தமை இங்குக் காட்டப்படுகின்றது. கவுந்தி மதுரைக்குப் பற்றற்ற துறவியாகப் புறப்பட்டார். ஆனால் மதுரை வந்து சேரும்போது தாய்மைப் பற்று நிறைந்த ஒருவராய் மாறிக் காணப்படுகின்றார்.

மனைபுக்கனள்

அந்தி சாயும் நேரம். மேய்ச்சல் புலத்திலிருந்து வீடு திரும்பும் பசுக்கள் கன்றை நினைந்து குரவெழுப்பி விரைந்து செல்கின்றன. ஆட்டுக் குட்டியைத் தோளிற் சுமந்து வரும் இடையர் சிலரும் பாற்குடம் சுமந்துவரும் ஆய்ச்சியர் சிலரும் சூழ்ந்து வரக் கண்ணகி மாதரி வீடு சேர்கிறாள்.

தன்துயர் காணாத் தகைமை

கற்புடை மகளிர் கணவன் துயரை எண்ணி வருந்துவரே அன்றித் தம் துயரை ஒரு பொருளாய்க் கொள்ளார்; 'சேயின் நோய் நீங்கத் தாய் மருந்தருந்துதல்போல்' கணவன் துயர் நீங்கத் தாம் துயரத்தை ஏற்க வேண்டியதாயினும் அதனை விரும்பி ஏற்பார்.

மகளிரின் இந்த உயர்ந்த பண்பை,

தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி

என்று கவுந்தி வாயிலாக இளங்கோ குறிப்பிடுகின்றார். கண்ணகி செல்வக் குடியில் பிறந்தவள். செல்வக் குடியில் புகுந்தவள். வீட்டை விட்டு வெளியிற் சென்றறியாதவள். அவளுடைய,

வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்

என்று பேசப்படுகிறது. 'இவளடியைப் பூமி தேவியும் கண்டறியாள்' என்பார் அடியார்க்கு நல்லார். இது பொதுவான உரை. அவரே, 'இனி மண்மகள் இவள் மென்மையைத் தான் அறிந்து நெகிழ்ந்திலள் என்றுமாம்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். கண்ணகி மென்மைத் தன்மையள் ஆயிற்றே. கல்லும் முள்ளும் பரப்பி அவள் கால்களுக்கு நாம் இடர் விளைக்கக்கூடாது என்று மண்மகள் எண்ணவில்லையாம். இந்த உரை பொருத்தமானதாய்த் தென்படவில்லை. கண்ணகியின் நிலைகண்டு பூமித் தேவி பெருமூச்சு விட்டு வருந்தியதாக முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்டது.

பார்மகள் அயாவுயிர்த்து அடங்கிய பின்னர்

(சிலம்பு. புறஞ்சேரி. 29)

கண்ணகிக்காய் வருந்திப் பெருமூச்சு விட்டுக் கலங்கி நிற்கும் மண்மகளை நெகிழ்ந்திலள் என்று சொல்வது பொருத்தமாயிராது. மேலும், 'கால் கொப்புளம் கொண்டு நிலத்திற் பாவாமையினால் கூறினாள் எனினும் அமையும்' என்றும் அடியார்க்கு நல்லார் உரை விரிகிறது. கண்ணகி வீட்டை விட்டு வெளி வந்ததும், அவள் அடிகள் நிலத்தில் படிந்ததும், மென்மையான அடிகள் உறுதியான நிலத்தோடு பொருத்த ஆற்றாது கொப்புளித்துக் கொண்டன; கன்றிச் சிவந்தன. செம்பஞ்சுக் குழம்பு இல்லாமல், கொப்புளங்கள் தோன்றி, கன்றிச் சிவந்த கண்ணகியின் அடிகள் பொலிவை இழந்தன. வீட்டிலிருந்தபோது "வண்ணச் சீறடியாக" இருந்தவை வெளியில் வந்ததும் 'வண்ணம் இழந்துவிட்டன'. நிலமகள் அவளுடைய வண்ணமிழந்த சீறடியைக் காண வேண்டியதாயிற்றே தவிர வண்ணச் சீறடியைக் காண முடியாதவள் ஆனாள். அரும்பத உரைகாரும் இக்கருத்தை ஏற்று, இனி, 'கொப்புளம் கொண்டதென்பாள், மண்மகள் அறிந்திலள் என்றாள்' என்று குறிப்பிடுவார்.

இத்தகைய மெல்லியளான கண்ணகி, கதிரின் வெப்பம் காதலனைத் தாக்குவது கண்டு வருந்தினாளே தவிர, தன் அடிகள் நிலத்திற் படிய முடியாது வருந்துவதை நினைத்தாளில்லை. ஆகவே தான் கவுந்தியடிகள்,

கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது

பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்

(சிலம்பு. அடைக். 143-44)

என்று பாராட்டுகின்றார்.

பொதுமைத் தெய்வம்

ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் அவரவர்க்குரிய கடவுளரை வணங்குவது இயல்பு. சமணர்கள் அருகரையும், பௌத்தர்கள்

புத்தரையும், வேட்டுவர்கள் கொற்றவையையும், ஆயர்கள் திருமாலையும், குறவர்கள் முருகனையும் வழிபடக் காண்கிறோம். ஒரு சமயத்தினர் இன்னொரு சமயக் கடவுளை வணங்குதல் இல்லை. இளங்கோவடிகள் எல்லாச் சமயத்தினரும் போற்றும்படியான ஒரு பொதுமைத் தெய்வத்தைப் படைக்கிறார். அதுவே கற்புத் தெய்வம். நாடு, இன, மொழி, சமய வேறுபாடின்றி அனைவரும் ஒத்துக் கொள்ளும் ஒரே தெய்வம் கற்புத் தெய்வமே.

ஒருமா மணியாய் உலகிற்கு ஒங்கிய
சீருமா மணி.

(சிலம்பு. வேட்டுவ. 49-50)

என்ற அடிகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்தி நிற்கின்றன.

அழகாள் அமுதம் உண்க

செய்யாக் கோலம்

கண்ணகியையும் கோவலனையும் மாதரி தனி வீட்டில் தங்க வைத்தாள். அது செம்மண் பூசிய சிறிய வீடு. சுற்றிலும் வேலி. முன்றிலில் குளிர்ச்சியான பந்தல். இடைச்சியர் சிலருடன் சேர்ந்து மாதரி கண்ணகியைக் குளிக்கச் செய்தாள்: அவள் அழகு கண்டு மனமாரப் பாராட்டினாள்: “மதுரை நகர மங்கையரின் அழகு உன்முன் எம்மாத்திரம்? அவர்கள் பொன் அணிகள் பூண்டு அதனாற் பொலிவு பெற்றிருக்கின்றனர். நீயோ அணிகள் ஏதும் இல்லாமலேயே அம்மகளிரின் அழகை வெல்லவல்ல இயற்கையழகோடு பொருந்தி இருக்கின்றாய்

கூடல் மகளிர் கோலம் கொள்ளும்
ஆடகப் பைம்பூண் அருவினை அழிப்பச்
செய்யாக் கோலமொடு_____

(சிலம்பு. கொலைக். 9-11)

வந்துள்ள உனக்கு என் மகள் ஐயை குற்றேவல் புரிவாள். பொன்னையும் விலையழிக்கும் பொன்னாகிய உன்னைப் போற்றிப் பாதுகாப்பேன். எவ்விதக் கவலையுமின்றி நீங்கள் இங்கு இருக்கலாம்” என்றாள்.

மதுரை மகளிர் அணிகலன்களை அணிந்தும் பெற முடியாத அழகைக் கண்ணகி இயற்கையாகவே பெற்றிருந்தாள். அந்த அழகைக் கண்டு மாதரி வியந்தாள்.

கோவலன் வாயிலாகவும் இந்த அழகு முன்னர்ப் பாராட்டப்பட்டது. திருமணமானதும், 'நெடுநிலை மாடத்து இடைநிலத்து இருந்து' கோவலன்,

நறுமலர்க் கோதைநீன் நலம்பா ராட்டுநர்
மறுவில் மங்கல அணியே அன்றியும்
பிரிதணி அணியப் பெற்றதை எவன்கொல்?

(சிலம்பு. மனையறம். 62-64)

என்று கண்ணகியின் அழகைப் பாராட்டினான். "புனையாத இயற்கை அழகிருக்க, உனக்கு அணிகளைப் புனைந்து அழகு தேடுவதாக நினைக்கும் உன் ஏவல் மகளிர் பேதையர்களே" எனக் கோவலன் பாராட்டிய கண்ணகியின் இயற்கையழகு மாதரியாலும் பாராட்டப்படுகிறது.

கண்ணகி சமையல்

கண்ணகி மாதரியிடம், "என் கணவர் சாவக நோன்பி. இரவில் உண்ண மாட்டார். பகற்பொழுதிலேயே சமைக்க வேண்டும். நாத்தூண் நங்கை ஐயை எனக்குத் துணையாய் இருக்கட்டும். சமையலுக்கு வேண்டிய கலங்களை விரைவில் தாருங்கள்" என்று வேண்டினாள். இடைக்குல மடந்தையர் கலங்களுடன் பலாக்காய், வெள்ளரிக்காய், மாதுளங்காய், மாம்பழம், வாழைப்பழம், செந்நெல்லரிசி ஆகியவற்றையும் பால், நெய் ஆகியவற்றையும் கண்ணகியிடம் தந்தனர்.

கண்ணகி பசிய காய்களை அரிந்தாள். அவளுடைய மெல்லிய விரல்கள் சிவந்தன. முகம் வியர்த்தது. கண்கள் சிவந்தன. ஐயை வைக்கோலால் அடுப்பு மூட்டி உதவினாள். கண்ணகி தன்னுடைய கையாலேயே கணவனுக்கு வேண்டிய வற்றைச் சமைத்தாள்.

மெல்விரல் சிலப்பப் பல்வேறு பசுங்காய்
கொடுவாய்க் குபத்து விடுவாய் செய்யத்
திருமுகம் வியர்த்தது செங்கண் சேந்தன;
கரிபுற அட்டில் கண்டனள் பெயர

வையெரி முட்டிய ஐயை தன்னொடு

கையறி மடமையிற் காதலற்கு ஆக்கி

(சிலம்பு. கொலைக். 29-34)

மனநிறைவு பெற்றாள்.

அமுதம் உண்க

பனையோலையில் அழகுறப் புனையப்பட்ட தடுக்கு ஒன்றில் கோவலன் அமர்ந்தான். இலைபோடும் இடத்தில் கண்ணகி தண்ணீர் தெளித்துத் தரையை மெழுகினாள். கண்ணகி தரையின்மேல் தண்ணீர் தெளித்து மெழுகியது மயங்கியிருந்த தரைமகளின் முகத்தில் நீர் தெளித்து மயக்கம் தெளிய வைத்ததுபோல இருந்தது என்பார் இளங்கோவடிகள். கணவனுக்கு ஆசையுடன் உணவு படைக்க இருக்கின்றாளே கண்ணகி. இதுதானே கோவலனுக்குக் கடைசி உணவு. இந்த எண்ணத்தால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தினால் நிலமகள் மூர்ச்சித்து விட்டாளாம். கண்ணகி தரையில் தண்ணீர் தெளித்துத் தடவியது பூமித் தாயின் மயக்கத்தை நீக்குவது போன்று இருந்ததாம்.

மண்ணக மடந்தையை மயக்கொழிப் பனள்போல்

தண்ணீர் தெளித்துத் தன்கையால் தடவி

(சிலம்பு. கொலைக். 40-41)

குமரி வாழையின் குருத்தை விரித்துக் கோவலனுக்கு உணவு படைத்தாள். 'அடிகாள்! அமுதம் உண்க' என்று அன்போடு வேண்டினாள்.

கண்ணனும் நப்பின்னையும்

கண்ணகி உணவு படைக்கக் கோவலன் உண்ணுகின்ற காட்சியை ஆங்கே ஒருபுறத்தே இருந்து ஐயையும் மாதரியும் கண்குளிரப் பார்த்தனர். 'அமுதுண்ணும் இந்நம்பி ஆயர்பாடியில் அசோதை பெற்றெடுத்த கண்ணனே; இவன் துயர் தீர்த்த இத்தொடிவளை நங்கையும் காளிந்தி ஆற்றில் கண்ணனின்

துயர்தீர்த்த நப்பின்னையே” என்று புகழ்ந்தனர். ஆயர்களின் தெய்வமாகிய கண்ணன் இராதையாகவே கோவலன் கண்ணகியைக் கண்டு மகிழ்ந்தனள் ஆயர் முதுமகள்.

கணவனை எவ்வாறு அழைப்பது?

மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, வாக்காளர் பட்டியல் தயாரிப்புப் போன்ற பணிகட்காகச் செல்வோர் பெண்களிடம் கணவர் பெயரைக் கேட்டறிவதில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை நன்கு அறிவர். ‘உன் வீட்டுக்காரர் பெயர் என்னம்மா?’, ‘அதுதானுங்க மந்தையிலே இருக்கின்ற சாமி’, ‘என்னம்மா பெரியசாமியா?’, ‘இல்லைங்க மீசை முறுக்கிக்கொண்டு கையில் வேலோடு நிற்குமே’. ‘கறுப்பனாரா?’, ‘ஆமாங்க! அந்தப் பெயர்தானுங்க.’ கறுப்பன் என்ற பெயரை வாங்குவதற்குள் இவ்வளவு தொல்லை. இஃது ஒரு வகை. மற்றொரு வகையும் உண்டு. வீட்டுக்குச் சென்றதும், ‘ஏண்டா! இன்றைக்கு ஏதோ புதிய படம் ஒன்று வெளியாகிறதாமே. போய்ப் பார்த்து வரலாமாடா?’ என்று மனைவியே கணவனை ‘டா’ சொல்லி அழைப்பது. இஃது என்ன (அ) நாகரிகமோ? கணவன் பெயரையே சொல்லாத பெண்களையும் காணுகிறோம். கணவனைப் பெயரிட்டு அல்லது ஒருமையில் அழைக்கிற பெண்களையும் காண்கின்றோம். இந்த இரண்டுமே அல்லாத பொருத்தமான ஒரு முறையைக் கண்ணகி கோவலனை அழைப்பதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. மாதரி வீட்டில் உணவு படைத்தபோது, “கோவலன் வாருங்கள், உணவு அருந்தலாம்” என்று கண்ணகி அழைக்கவில்லை. ‘அடிகாள்! வாருங்கள்; அமுதம் உண்ணுங்கள்’ என்று அன்போடு அழைக்கின்றாள். அவளே பாண்டியன் அவைக்களத்தில் நீதி கேட்டு நின்ற பொழுது பாண்டியன், ‘பெண்ணே நீ யார்?’ என்று வினவியபோது, அவள், ‘நான் கொலைக்களப்பட்ட கோவலன் மனைவி’ என்று பேசுகிறாள். நேரில் இருக்கும் போது ‘அடிகாள்’ என இனிமை தவழ அழைத்து, நேரில் இல்லாதபோது பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுகின்ற தன்மையைச் சிலப்பதிகாரத்தில் நாம் காண முடிகிறது.

எழுகெண எழுந்தாய்

கோவலன் உணவருந்திய பிறகு கண்ணகி அவனுக்கு இளம் வெற்றிலையைப் பாக்குடன் மடித்துக் கொடுத்தாள். கோவலன் அவளை அருகழைத்து அணைத்துக் கொண்டான். “ஐயகோ! உன்னுடைய இந்த மென்மையான அடிகள் கற்கள் நிறைந்த காட்டு வழியை எவ்வாறு கடந்தனவோ” என்று இரங்கினான்.

கல்லதர் அத்தம் கடக்க யாவதும்

வல்லந கொல்லோ மடந்தைமல் அடியெனக்

(சிலம்பு. கொலைக். 57-58)

கோவலன் கூறிய இந்தப் பாடலடிகளைப் படிக்கும்போது அவன் தன் அருகில் அமர்ந்திருந்த கண்ணகியின் அடிகளைத் தடவிய வண்ணம் பேசியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ‘காலைப் பிடித்து மன்னிப்புக் கேட்பது’ என்று கூறுவதுண்டு. கோவலன் கண்ணகியிடம் மன்னிப்புக் கேட்கத் துடிக்கிறான். மனைவியல்லவா? காலைப் பிடிப்பது முறையாகாது என்று கூறக்கூடும். ஆதலின் காலைப் பிடிப்பது போலக் காலைத் தடவிய வண்ணம் பேசுவதாய் இக்காட்சியை இளங்கோ அமைத்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. கோவலன் அப்போது பேசியதெல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்கும் போக்கிலேயே உள்ளன.

கோவலன், “என் பிரிவால் பெற்றோர் என்ன துன்புற்றனரோ? வீணர். காழகர் கூட்டத்தில் சேர்ந்து நல்லனவற்றைத் துறந்தேன். பெற்றோர்க்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையிலிருந்தும் தவறினேன். இளம் வயதிலேயே அறிவிற் சிறந்த உனக்குத் தீமை இழைத்தேன். ஊரைவிட்டு உன்னோடு புறப்பட்டது இழுக்கு என்பதையும் உணர்ந்தேனில்லை. புறப்படு என்றேன். நீயும் புறப்பட்டு விட்டாய். என்ன அரிய காரியம் செய்தாய்” என நெஞ்சு நெகிழ்ந்து பேசினான்.

போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்!

இதற்கு முன்னர்க் கண்ணகி கோவலனிடம் பேசியதெல்லாம், 'சிலம்புள கொள்ளுங்கள்', 'மதுரை மூதூர் யாது?' என்பனவே. இப்பொழுதுதான் மனம் திறந்து பேசுவாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. தான் செய்த தவறுகளை நினைந்து கோவலன் வருந்துகின்றான். தவறு செய்ததாகவும் வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறான். அவன் ஏதும் தவறு செய்யவில்லை என்று அந்த நேரத்தில், ஆறுதல் கூறுவாளேயானால் கண்ணகி உண்மையை மறைத்தவள் ஆவாள். தனக்குக் கோவலன் தவறிழைத்ததாய்ச் சொன்னால் அவள் தன் துயரைப் பெரிதென எண்ணி அவன் துயரைப் பொருட்படுத்தாதவளாய்க் கருதப்படுவாள். ஆகவே அவன் தவறிழைத்ததையும் சொல்ல வேண்டும். அத்தவற்றைத் தன் காரணப்படுத்தியும் சொல்லக் கூடாது. இந்நிலையில் கண்ணகியின் பேச்சு ஒப்பற்ற ஒன்றாய் அமைகிறது.

“நீயிர் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருந்தீர். நான் வீட்டில் தனித்திருந்தேன். நீயிர் உடனில்லாத காரணத்தால் நான்

அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்தலும் தொல்வோர் சிறப்பின்
விருந்துஎதிர் கோடலும்

(சிலம்பு. கொலைக். 71-73)

இழந்திருந்தேன்.

உம்முடைய தாயும் தந்தையும் என்னைக் காண வருவர். உம் பிரிவால் நான் துயருற்றிருப்பதாக அவர்கள் நினைத்து வருந்தக் கூடாது என்பதற்காக அவர்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூப்பேன். ஆனால் அம்முறுவலோ உண்மையல்லாத முறுவல் என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். அம்முறுவலின் பின்னே என் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருந்த துயரத்தை எண்ணியெண்ணி அவர்கள் மனம் வருந்திச் செல்வார்கள். இவ்வாறு உம் பெற்றோர் வருந்தும்படியான செயலை நீயிர் செய்தீர். ஆயினும் உம்முடைய சொல்லை

மாற்ற நினையாத உள்ளத்தை உடையவளாய் இருப்பதால் நீயிர் கூறிய உடனேயே புறப்பட்டு விட்டேன்” என்றாள்.

உம்முடைய பெற்றோர் வருந்தும்படியாக, “போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்” எனக் கண்ணகி கூறியதற்கு, ‘தகாத ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டீர்’ என்று பொருள் கொள்ளக் கூடாது.

“போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தோரைப் பிரியாமை” என்பது பெரியோர் வாக்கு. எனவே போற்றா ஒழுக்கம் என்பது அன்பினால் புணர்ந்தவரைப் பிரிந்து உறைதல் ஆகும். கண்ணகி இங்குத் தன்னைப் பிரிந்திருந்ததையே, ‘போற்றா ஒழுக்கம்’ என்று குறிப்பிடுகிறாள். அவன் மாதவியோடு வாழ்ந்திருந்ததையோ, நகரப் பரத்தரோடு திரிந்ததையோ,

வறுமொழி யாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு
குறுமொழிக் கோட்டி நெடுநகை புக்குப்
பொச்சாப் புண்டு

(சிலம்பு. கொலைக். 63-65)

அலைந்ததையோ அவள் குறிப்பிடவில்லை. அவற்றை உட்படுத்தி அவள் பேசுவாளேயானால் அது கோவலனைக் குத்திக் காட்டிப் பேசியதாகிவிடும். தன்னளவில், தன் மாமன் மாமி அளவில் அவனால் நேரிட்ட துன்பங்களை மட்டுமே கண்ணகி எடுத்துரைத்தாள்.

கற்பின் கொழுந்து

கண்ணகியின் மொழிகேட்ட கோவலன்,

குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றிளை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி
நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னொடு போந்தீங் கென்துயர் களைந்த
பொன்னே கொடியே புனைபூங் கோதாய்
நாணின் பாலாய் நீள்நில விளக்கே
கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செவ்வி

(சிலம்பு. கொலைக். 84-91)

என்று பலபடப் பாராட்டிப் பேசினான்.

சோவலன் கண்ணகியிடம் அன்பொழுகப் பேசினாலே அடுத்து அவளுக்கு இடர்தான் போலும். தன் வீட்டில் மணிக்கால் அமளிமிசை இருந்து கண்ணகியை நோக்கிக் காதல் காவியமே பாடியது போல நீண்டு பேசினான். உடனே அவளை விட்டுப் பிரிந்து மாதவியிடம் சேர்ந்தான். மாதரி வீட்டில் உண்டு முடித்த பிறகு கண்ணகியை ஒப்பற்றவளாக்கிப் பேசினான். பேசிச் சென்றவன், உலகை விட்டே செல்ல வேண்டிய வனாகி விட்டான். கதையின் தொடக்கத்திலும் பேச்சைத் தொடர்ந்து பிரிவு; இங்கேயும் பேச்சைத் தொடர்ந்து பிரிவு.

கண்ணகி தன் வீட்டில் இருந்த நிலையையும் இங்குள்ள நிலையையும் அவன் மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது. அங்குப் பெற்றோர், சுற்றம், பணியாளர், தோழியர் ஆகியோர் சூழ்ந்து அவளுக்குத் துணையாய் இருந்தனர். இங்குமட்டும் துணையில்லாமலா இருக்கிறாள். இல்லை இல்லை. நாணம், மடன், கற்பு ஆகியவற்றைப் பெருந்துணையாய்க் கொண்டிருக்கிறாள்.

கற்பூரக் கொழுந்து

கண்ணகியைக் கோவலன், 'கற்பின் கொழுந்தே' என்று பாராட்டுகின்றான். அவளைக் கற்பூரக் கொழுந்து என்றும் குறிப்பிடலாம். உலகில் பிறர்க்காக வாழ்வது பெருமை தரக் கூடியது. பிறர் நலனுக்காகத்தான் அழிவதாயிருந்தாலும் கவலையில்லை.

ஒப்புரவி னால்வரும் கேடுனின் அஃதொருவன்
விறறுக்கோள் தக்க துடைத்து. (குறள் 220)

(ஒப்புரவினால் கேடு வரும் என்றால், அக்கேடு ஒருவன் தன்னை விறறாவது வாங்கிக் கொள்ளும் தகுதி உடையது.)

பிறர் வாழ, தான் அழிவதற்கு மெழுகுவர்த்தியையும், ஊதுவத்தியையும் குறிப்பிடுவர். மெழுகுவர்த்தி தன்னை அழித்துக் கொள்கிறது. பிறருக்கு ஒளியை நல்குகிறது. அஃது

எரியும்போது எரியும் இடத்தில் உருகி நீர்ப்பொருள் தோன்று வதைக் காணலாம். அது, 'பிறருக்காக நான் அழிகிறேன்' என்று கண்ணீர் விடுவதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஊதுவத்தி எரிந்து மணத்தைத் தருகிறது. அஃது எரிந்து குறையும்போது மணத்தோடு அதன் நுனியில் நீறு பூத்து நிற்பதையும் காணலாம். அச்சாம்பல், 'பிறர் மணம் பெறுவதற்காகத் தான் அழிய வேண்டியிருக்கிறது' என்ற ஊதுவத்தியின் ஏக்கத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். கற்பூரத்தை கொளுத்தினால் ஒளி உண்டாகுமே தவிர அக் கற்பூரம் அழிந்து குறைவது நம் கண்ணுக்குத் தெரியாது. பிறர் நன்மைக்காகத் தன்னை அழித்துக் கொள்வது சிறந்ததே ஆயினும், பிறர்க்குப் பயன்படும்போது தன் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாதிருப்பதே மிகப் பெரிய சிறப்பாகும். கண்ணகி கோவலனுக்காக எல்லாவற்றையும் துறந்தாள். ஆயினும் அவள் தன் துயரைக் காணாத தகைமை சான்றவளாக இருந்தாள். எனவே அவளைக் கற்பூரக் கொழுந்து என்று அழைப்பதில் தவறில்லையன்றோ?

மாறி வருவன்

கண்ணகியைப் பாராட்டிய கோவலன்,

சீறடிச் சிலம்பில் ஒன்றுகொண்டு யான்போய்
மாறி வருவன் மயங்காது ஒழிக

(சிலம்பு. கொலைக். 92-93)

என்று அவளை ஒருங்கே தழுவினான். துணையில்லாது கண்ணகி தனித்திருக்க வேண்டிய நிலைக்காக உள்ளம் வெதும்பினான். கண்களில் நீர் நிறைந்தது. ததும்பும் கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு வருத்தத்துடன் விடைபெற்றான். தளர்ந்த நடையுடன் தெருவழியே செல்லலுற்றான். ஆங்கே இமிலேறு ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. இடையர் அதனைத் தீய நிமித்தம் என்பர். கோவலன் அஃதை அறியான். ஆயர்பாடியைக் கடந்து பல்வேறு வீதிகளையும் தாண்டிக் கடைத்தெருவை அடைந்தான்.

வளையாது செங்கோல் வளையந்தது

பொன்வினைக் கொல்லன்

கோவலன் கையில் சிலம்புடன் மதுரைக் கடைத் தெருவில் நடந்தான். அங்கே உருக்குத் தட்டாரும் நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த நகை செய்யும் தட்டாரும் ஆக நூறு பேர் புடைகுழப் பொற்கொல்லன் ஒருவன் வந்தான். அவன் சட்டை போட்டிருந்தான். கையில் கோல் இருந்தது. வீதி ஓரத்தே ஒதுங்கி நடந்தான். அவன் பாண்டிய மன்னனுக்கு அணிகள் செய்யும் பெருமை பெற்றவன். கோவலன் அவனிடம், “ஐயா! பாண்டிமாதேவி அணியத்தக்க சிலம்பு என்னிடம் இருக்கிறது. அதை உம்மால் விலை மதித்துத் தர முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

சித்திரச் சிலம்பு

‘சிலம்பை விலைமதிக்க முடியுமா’ என்று கேட்ட கோவலனைக் கொல்லன் வணங்கினான். கொல்லனால் கோவலன் கொலையுண்ண இருப்பதை மனத்திற்கொண்டு கொல்லன் வணங்கியதை,

கூற்றத் தூதன் கைதொழு தேத்த

(சிலம்பு. கொலைக். 115)

என்று இளங்கோ குறிப்பிடுகின்றார். “அடியேன் மகளிர் கால்களில் அணியும் கலன்களின் விலையை மதிப்பதற்கு

சிலம்பொலி க. செல்லப்பன் | 73

அறியேன். ஆனால் அரசர்கள் சூடும் மணி முடிகளை நன்கு செய்வேன்” என்று குறிப்பிட்டான். “கால் நகைகளா? அதுபற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. நான் செய்வதெல்லாம் மணிமுடிகளே” என்று கூறியதன் மூலம் தான் அரசர்களுடன் தொடர்பு கொண்டவன் என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டினான். கோவலன் சிறிதும் ஐயுறாமல்,

மத்தக மணியொடு வயிரம் கட்டிய
பத்திக் கேவணப் பகம்பொற் குடைச்சூல்
சித்திரச் சிலம்பைக்

(சிலம்பு. கொலைக். 117-19)

கொல்லனிடம் காட்டினான். சிலம்பின் வேலைப்பாடுகளைக் கூர்ந்து நோக்கிய கொல்லன் மனத்தில் வஞ்சக எண்ணம் எழுந்தது. முன்பு அவன் கோப்பெருந்தேவிக்காய்ச் செய்த சிலம்புகளில் ஒன்றைக் களவாடியிருந்தவன். தன் திருட்டு வெளிப்பட்டு விடுமோ என்று அஞ்சியிருந்தவன் எதிரில், கோவலன் சிலம்போடு நின்றான். கோவலன் கையிலிருந்த சிலம்பு கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்போடு முற்றிலும் ஒத்து இருந்தது. அவனும் ஊருக்குப் புதியவன். பழியை அவன்மீது சுமத்துதல் எளிது என்ற எண்ணம் கொல்லன் மனத்தில் ஓடியது. கோவலனிடம், “இச்சிலம்பு கோப்பெருந்தேவிக் கல்லது பிறர்க்கு ஏற்றதன்று. அரசரிடம் சென்று இதனைக் கூறி வருவேன். அதுவரை என் வீட்டருகே தங்கியிருங்கள்” என்று மிகவும் பணிவாகப் பேசினான். கோவலன் ஒரு தேவ கோட்டத்தினுள் சென்று தங்கினான். தீச்செயலுக்குத் திட்டமிட்ட வனாய்ப் பொற்கொல்லன் அரண்மனையை நோக்கி நடந்தான்.

அரசவையில் ஆடல் பாடல்

அன்று மன்னன் அவையில் நாடக மகளிர் ஆடினர். பாடினர். மகளிரின் ஆடலை மன்னன் கூர்ந்து நோக்கினான். அருகிருந்த கோப்பெருந்தேவிக்கு இது மன வேதனையை அளித்தது.

கூடல் மகளீர் ஆடல் தோற்றமும்
பாடல் பகுதியும் பண்ணின் பயங்களும்
காவலன் உள்ளம் கவர்ந்தன என்று

(சிலம்பு. கொலைக். 131-33)

ஊடல் கொண்டாள். தன் வெகுளியை வெளிக் காட்டாமல் தலைவலி என்று கூறி அவையிலிருந்து நீங்கி அந்தப்புரம் சென்றாள்.

பாவையரை நீர் பார்க்கப் பொறேன்

கணவன் பிற பெண்களை நோக்குவதை மனைவி பொறாள். அரசன் ஒருவன் ஒவியக் கூடம் ஒன்றை அமைத்தான். ஒவிய வல்லுநர்களைக் கொண்டு படங்களை வரையச் செய்தான். ஒவியப் பணி முடிவுற்றதும் ஒவியக் கூடத்தைக் காண அரசியை அழைத்தான். அரசி மறுத்தாள். ஏன் என்று வினவினான் அரசன். “ஒவியக் கூடத்தைக் காண அழைக்கிறீர்கள். அங்கு ஆண், பெண் ஒவியங்களே வரையப்பட்டிருக்கும். ஆண் சித்திரமாயின் நான் அதனைப் பார்க்க மாட்டேன். பெண் சித்திரமாயின் நீங்கள் அதைப் பார்ப்பதை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது” என்றாள் அரசி.

“ஒவியர்நீள் கவர்எழுதும் ஒவியத்தைக் கண்ணூறுவான்
தேவியையாம் அழைத்திட, ஆண் சித்திரமேல் நான்பாரேன்.
பாவையர்தம் உருவெனின், நீர் பார்க்கமனம் பொறேன் என்றாள்;
காலிவிழி மங்கையிவள் கற்புவெற்பின் வற்புளதால்.”

(முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை. நீதிநூல். அதி. 10:27)

பாவையரின் இந்தப் பண்பே பாண்டிமாதேவியை ஊடல் கொள்ளச் செய்தது.

கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க

அரசியின் ஊடலைத் தீர்க்க அரசன் அந்தப்புரத்திற்கு விரைந்து கொண்டிருந்தான். அந்த நேரம் பார்த்துப் பொற்கொல்லன் அவன் முன்னே தோன்றினான். அரசனைத்

தாழ்ந்து பணிந்து பலவாறு போற்றினான். பின்னர்க் கூறினான்:
“அரசே! கன்னக் கோலின்றி மந்திர வலிமையால் வாயில்
காப்பாளரை மயக்கி அரசியாரின் சிலம்பைக் கவர்ந்த கள்வன்
அகப்பட்டு விட்டான். அவன் இப்போது என் குடிலில்
இருக்கிறான்”

கன்னகம் இன்றியும் கவைக்கோல் இன்றியும்
துன்னிய மந்திரம் துணையெனக் கொண்டு
வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுத்துக்
கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன்
கல்வென் பேருர்க் காவலர்க் கரந்தென்
சில்வைச் சிறுகுடில் அகத்திருந் தோன்என
(சிலம்பு. கொலைக். 142-47)

என்று கொல்லன் கூறியதும்,

லினைவினை காலம் ஆதலின் யாவதும்
சினையலர் வேம்பன் தேரா னாகி,
(சிலம்பு. கொலைக். 148-49)

ஊர்க் காவலரை அழைத்து.

தாழ்பூங் கோதை தன்காற் சிலம்பு
கன்றிய கள்வன் கைய தாகில்
கொன்றச் சிலம்பு 'கொணர்க் ஈங்கு'
(சிலம்பு. கொலைக். 151-53)

எனக் கட்டளையிட்டான்.

பாண்டியன் ஆராயாமற் போனதேன்?

பாண்டியன் எதையும் ஆராயாமல் காவலர்க்குக்
கட்டளையிட்டான். ஆராயும் நிலையில் அவன் அப்போது
இல்லை. அவன் எண்ணமெல்லாம் பாண்டிமா தேவியின்
ஊடலை எவ்வாறு தீர்ப்பது என்பதிலேயே இருந்தது. அந்த
நேரத்தைக் கொல்லன் நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

தேர்வில் தோற்ற மாணவனிடம், 'தோற்றது ஏன்?' என்றால், 'ஆசிரியர் எந்த வேளையில் என் தாளை எடுத்தாரோ? அம்மாவிடத்தில் என்ன தகராறோ? எண் குறைந்துவிட்டது' என்பான். தனக்கு எண் குறைந்தது தான் படியாததால் என்பதை மறைக்கப் பழியை ஆசிரியர் மீது சுமத்துவான். ஆசிரியர் தாளைச் சரிவர மதிப்பிடாததற்கு அவன் கூறும் காரணம், வீட்டு அம்மாவிடம் அவருக்கு ஏற்பட்ட தகராறு. மனைவியின் வெகுளியைப் போக்கக் கணவன் முயன்று கொண்டிருக்கையில் அவன் வேறெதையும் நடுநிலையிலிருந்து சிந்தியான் என்பதை உலகியல் நமக்கு அறிவிக்கிறது. பாண்டியன் தவறியதற்கு ஊழ்வினையைக் காரணமாய்க் காட்டினும் அவன் நடுநிலையிலிருந்து சிந்திக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலையையும் இளங்கோர் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். காணாமற்போன சிலம்பு கிடைத்தால், 'இதோ உன் சிலம்பைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்' என்று கூறி அவள் ஊடலைப் போக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில், "கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு" என்று விரைந்து கட்டளையிட்டான் போலும்.

கொல்லன் காவலர்களைக் கோவலனிடம் அழைத்துச் சென்றபோது அக் காவலர்களில் ஒருவன், "நண்பர்களே! திருடர்கள் பொல்லாதவர்கள். இவனோ நல்லவனாய்த் தென்படுகின்றான். இவனைக் கொல்லாது சென்றாலோ நாம் அரசு தண்டனைக்கு ஆளாக நேரிடும். இந்நிலையில் நான் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைச் சொல்லுங்கள்" என்றான். அப்போது கல்வியறிவில்லாது குடிவெறியிலிருந்த ஒருவன் தன் கைவாளால் கோவலனை வெட்டினான்.

புண்ணுமீழ் குருதி பொழிந்துடன் பரப்ப

மண்ணக மடந்தை வான்துயர் கூரக்

காவலன் செங்கோல் வளைஇய வீழ்ந்தனன்

கோவலன் பண்டை ஊழ்வினை உருத்தென்

(சிலம்பு. கொலைக். 214-17)

குருதி கொப்புளிக்கக் கோவலன் வீழ்ந்தான்.

வினை வலிது

பாண்டியனுடைய கோல் கோடியமைக்குக் கோவலனின் ஊழ்வினையையே இளங்கோ காரணமாக்குகிறார். பாண்டியனை நாம் தவறாகக் கருதிவிடக் கூடாது என்பதற்காக, முன்னரே, வாய்ப்பு நேர்ந்தபோதெல்லாம் அவனுடைய நீதி வழுவாத் தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டி வந்திருக்கிறார். காட்டுவழியில் மாங்காட்டு மறையவன்,

தீதுதீர் சிறப்பின் தென்னனை வாழ்த்தி

(சிலம்பு. காடுகாண். 30)

வருகின்றான். அவன் குடமலை நாட்டைச் சேர்ந்தவன். பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பினையும் பாண்டியனின் செங்கோன்மைச் செயலையும் கண் குளிரக் கண்டு மகிழ்கிறான்.

தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும்

கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன் ஆதலின்

வாழ்த்திவந் திருந்தேன்

(சிலம்பு. காடுகாண். 53-55)

எனப் பாண்டியனைத் தான் வாழ்த்துவதற்கான காரணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றான்.

மதுரைப் பயணத்தில் கண்ணகி பகல் வெயிலில் நடந்து களைப்புற்றிருந்ததால் இரவில் பயணம் செய்ய முடிவெடுக்கின்றனர். பாண்டியன் ஆட்சியில் இரவில் பயணம் செய்தாலும் எவ்வித ஏதமும் நேராது. அவனுடைய செங்கோன்மை காரணமாக அந்நாட்டில் தீய சக்திகளும் தீமை புரிவதில்லை. கரடி கறையான் புற்றைத் தோண்டி அழிக்காது. வரிப் புலி மான்களைக் கொல்லாது. பாம்பு, இடி, இரைதேடித் திரியும் முதலை ஆகிய கொடியவைகூட எவர்க்கும் துன்பம் செய்யா.

கோள்வல் உளியமும் கொடும்புற்று அகழா

வாள்வரி வேங்கையும் மான்கணம் மறலா

அரவும் சூரும் இரைதேர் முதலையும்

உருமும் சார்ந்தவர்க்கு உறுகண் செய்யா

செங்கோல் தென்னவர் காக்கும் நாடென
எங்கணும் போகிய இசையோ பெரிதே

(சிலம்பு. புறஞ்சேரி. 5-10)

நாட்டின் நல்லாட்சியைக் கூறும்போது தீயனவும் தம்
தீமை அடங்கியிருந்தன என்று குறிப்பிடுவது இயல்பு.

இளங்கோ இயல்பையே பாடுபவர். உயர்வு நவீரசியை
அவர் பயன்படுத்தும் இடங்கள் மிகக் குறைவு. அத்தகையவர்
பாண்டியன் ஆட்சியில் பாம்பும் கடிக்காது. வேங்கையும்
கொல்லாது. இடியும் அழிக்காது என்று உயர்வு நவீரசியாகக்
கூறுகிறார் என்றால் அதற்கு ஏதேனும் உட்பொருள் இருக்க
வேண்டுமல்லவா? தீமை செய்பவைகளையே நல்வழிப்படுத்தி
ஆட்சி செய்பவன், தான் தீமை செய்வானா? அவன் தீமை
செய்கிறான் என்றால் அஃது அவனையும் மீறிய ஒரு சக்தியாக
இருக்க வேண்டும். வளையாத செங்கோலும் வளைகின்ற
அளவுக்கு கோவலனின் வினை மீறிவிட்டது.

கோவலன் மதுரையைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது
பாண்டியனின்,

கோலின் செம்மையும் குடையின் தண்மையும்

வேலின் கொற்றமும் விளங்கிய கொள்கையும்

(சிலம்பு. அடைக். 3-4)

நேரில் கண்டு.

தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்

(சிலம்பு. அடைக். 9)

கவுந்தியடிகளிடம் கூறிப் பெருமைப்படுகின்றான். ஆனால்
அவனுடைய வினையோ கோலின் செம்மையையும்
குடையின் தண்மையையும் திரியச் செய்கிறது. கோலின்
வலிமையை வினையின் வலிமை விஞ்சியதால் வினை
நிமிர்கிறது; கோல் வளைகிறது.

சென்றாள், அரசன் செழுங்கோயில் வாயில்முன்

தீய நிமித்தங்கள்

கோவலன் மதுரையில் வெட்டுண்டான். ஆயர்பாடியில் தீய நிமித்தங்கள் தோன்றின. தாழிகளில் பால் உறையவில்லை. எருதுகள் கண்ணீர் சொரிந்தன. வெண்ணெய் உருகவில்லை. ஆட்டுக் குட்டிகள் துள்ளி விளையாடாமல் முடங்கிக் கிடந்தன. பசுக்கள் உடல் நடுங்கி அரற்றின. அவற்றின் கழுத்தில் சுட்டியிருந்த மணிகள் அறுந்து விழுந்தன. ஏதோ துன்பம் வரப் போகின்றது என்று மாதரி திகைத்தாள். துன்பம் நீங்கக் கண்ணனைப் போற்றி ஆயர் குலப் பெண்கள் குரவைக் கூத்து ஆடினர்.

செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்

கோவலன் வெட்டுண்ட செய்தி ஆயர்பாடிக்கு எட்டியது. அனைவரும் கலங்கினார். கண்ணகியிடம் செய்தியை எவ்வாறு சொல்வதெனத் திகைத்தனர். நடந்தது அறியாத வளாய்க் கண்ணகி ஐயையிடம், “என் மனம் மிகவும் கலக்க மடைந்திருக்கிறது. ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, என்ன செய்தி?” என்று கேட்டாள்.

காதலர் காண்கிலேன் கலங்கினோய் கைம்மீகும்
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்குமென் நெஞ்சன்றே;
ஊதுலை தோற்க உயிர்க்குமென் நெஞ்சாயின்
ஏதிலார் சொன்ன தெவன்வாழி யோதோழி

(சிலம்பு. துன்ப. 12-15)

என்று கேட்க, ஆரண்மனையில் சிலம்பு திருடிய கள்வன் என்று ஐயப்பட்டுக் காவலர் கோவலனைக் கொன்றுவிட்டனர் என்ற செய்தியை ஐயை உரைத்தாள். அவ்வளவுதான். கண்ணகி உடனே,

பொங்கி எழுந்தாள், விழுந்தாள், பொழிகதிர்த்
திங்கள் முகிலோடும் சேண்நிலம் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதாள், தன் கேள்வனை
'எங்கணாஅ' என்னா இனைந்தேங்கி மாழ்குவாள்.

(சிலம்பு. துன்ப. 30-33)

(பொங்கி எழுந்தாள். கதிர் பொழியும் திங்கள் கார்மேகத்துடன் நிலத்தில் வீழ்ந்ததுபோல விழுந்தாள். கண்கள் சிவப்பாகும்படியாக அழுதாள். கண் அனையவரே நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்? என்று அரற்றி மயங்கினாள்)

அவலம் கொண்டு அழிவலோ

மக்கள் பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைத்து விட்டான். அவனுடைய கொடுங்கோலால் நான் கணவனை இழந்தேன். செம்மையிலிருந்து நீங்கிய அவன் கோலின் செயலால் நான் இம்மைப் பயனை இழந்தேன். கணவன்மார் இறந்துபட்டு எரியில் மூழ்க, தாம் உயிர் வாழ்ந்து கைம்மை நோன்புகளை மேற்கொண்டு வாழுகின்ற பெண்களைப் போல உலகம் பழிக்கும்படி நான் வாழ்வேனோ? கணவனை இழந்தால் ஏக்கமுற்றுப் புண்ணியத் துறையில் நீராடித் துன்ப மிகுதியால் அழுகின்ற மகளிரைப் போல நானும் துன்பத்தை மேற்கொண்டு உள்ளம் அழிவேனோ? கணவர் எரி மூழ்க, தாம் துறை மூழ்கி நோன்பு பூணும் பெண்களைப்போல நானும் புகழை இழந்து வருந்தி ஏக்கமுற்று உள்ளம் அழிவேனோ?

இன்புறு தம்கணவர் இடர்எரி யகம்மூழ்கத்
துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறு மகளிரைப்போல்
மன்பதை அவர்தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
அன்பனை இழந்தேன், யான் அவலங்கொண்டு அழிவலோ?

நறைமலி வியன்மார்பின் நண்பனை இழந்தேங்கித்
துறைபல திரம்முழுகித் துயருறு மகளிரைப்போல்
மறனொடு தீரியுங்கோல் மன்னவன் தவறியைப்ப
அறனென்னும் மடலோய், யான் அவலங்கொண்டு அழிவலோ?

தம்முறு பெருங்கணவன் தழல்எரி யகம்முழுகக்
கைம்மைகூர் துறைமுழுகும் கவலைய மகளிரைப்போல்
செம்மையின் இகந்தகோல் தென்னவன் தவறியைப்ப
இம்மையும் இசைஒரீஇ இனைந்தேங்கி அழிவலோ?

(சிலம்பு. துன்ப. 34-45)

என்று கண்ணகி ஏங்கி அழுதாள்.

மதுரை மக்களின் மயக்கம்

கண்ணகி களன்றெழுந்தாள். தன் மற்றொரு சிலம்பை
எடுத்துக் கொண்டாள். ஆயர்பாடியை நீத்தாள். நகரினுள்
நுழைந்தாள். மக்களிடம் மன்னனின் அநீதியைச் சொல்லி
முறையிட்டாள். “நீதி முறை இல்லாத அரசன் ஊரில் வாழ்கின்ற
கற்புடைய பெண்களே! வாழ்க்கையில் படாதபாடுபட்டேன்.
பொறுக்க முடியாத துயரைப் பொறுத்தேன். இப்போதோ
என்னால் பொறுக்க முடியாத துயரம் நேர்ந்துவிட்டதே. என்
கணவர் கள்வனல்லர். என் சிலம்பில் ஒன்றை விற்க வந்தார்.
இதோ மற்றொரு சிலம்பு என் கையில் உள்ளது. சிலம்பை
விலை கொடுத்து வாங்குவதற்கு மாறாக உயிரை வாங்கி
விட்டார்களே பாவிகள். இது நியாயமா? கற்புடைய பெண்டிர்
முன்னே என் கணவனை உயிருடன் காண்பேன். அவன்
வாயில் இனிய மொழி கேட்பேன். மீட்டும் என் கணவரை
உயிருடன் பெற்று நல்லுரை கேளேனாயின் நான் இகழப்படும்
பொருளாய் இருப்பேனாக” என்று துன்பத்தால் துடித்து
அழுதாள்.

கண்ணகிக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் கண்டு மதுரை
மக்கள் வருந்தினர்.

களையாத துன்பம்இக் காரீகைக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல் வளைந்தது இதுவென்கொல்?
மன்னவர் மன்னன் மதிக்குடை வாள்வேந்தன்
தென்னவன் கொற்றம் சிதைந்தது இதுவென்கொல்?
மண்குளீரச் செய்யும் மறவேல் நெடுந்தகை
தண்குடை வெம்மை விளைத்தது இதுவென்கொல்?
(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 17-22)

‘நீதி தவறாத பாண்டியன் நீதி தவறியது ஏனோ?’ என
மக்கள் மயங்கினர்.

கண்ணகியின் துயரம்

சிலர் கண்ணகியை அழைத்துச் சென்று அவளுடைய
கணவன் கொலையுண்டு கிடந்த இடத்தைக் காட்டினர். அவள்
துயரைக் காணச் சகியாமல் சூரியன் மேற்கு மலையில் போய்
ஒளிந்தாள். காலையில் அவளைத் தழுவி அவன்
அணிந்திருந்த மாலையைப் பெற்றுத் தன் தலையில் சூடி
மகிழ்ந்த அவள். மாலையில் குருதி வடியக் கணவன்
வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் கண்டாள். “உமது பொன் மேனி
புழுதி படிந்து கிடப்பதா? உம் அழகிய மார்பு வெறு நிலத்தே
கிடப்பதா? கண்ணீர் பொழியும் என் முன்னே நீவிர் குருதி
தோய்ந்து புழுதியில் கிடப்பதா? என் துயரைக் காணீரா? என்
தனிமையை நினையீரா? என் கண்ணீரை நோக்கீரா?

என்னுறு துயர்கண்டு இடறும் இவள்என்னீர்
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ?
(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 39-40)

யாருயில் மருள்மாலை இடறறு தய்யேன்முன்
தார்மலி மணிமார்பம் தரைமூழ்கிக் கிடப்பதோ?
(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 43-44)

கண்பொழி புனல்சோரும் கடுவினை உடையேன்முன்
மண்பொழி குருதியிராய்ப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ?
(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 47-48)

என்று அழுது அரற்றினாள். பத்தினிப் பெண்டிரும், சான்றோரும், தெய்வமும் இந்த ஊரில் உண்டா? உண்டானால் இந்த அநீதி நடைபெறுமா? என்று முறையிட்டு அழுதாள். வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலனின் மார்பைத் தன் மார்போடு பொருந்துமாறு தழுவிக்கொண்டாள். கோவலன் உயிர் பெற்றெழுந்தான். “நிறைமதி போன்ற ஒளிமிக்க உன் முகம் கன்றியதோ” என்று கூறி அவள் கண்ணீரைத் தன் கையால் துடைத்தான். அவன் கண்ணகியைப் பார்த்து, “மையெழுதிய மலர்போன்ற கண்களை யுடையாய்! நீ இவ்வுலகில் இருக்க” என்று சொல்லி வானுலகம் புகுந்தான்.

வேந்தனைக் காண்பேன்

அருந்துயருற்ற கண்ணகி, “எழுந்த கணவர் என்னுடன் வாராமல் சென்றாரே. அவரைத் தேடி அடைவேன். அவ்வாறு தேடி அடைவதன் முன்னர் என் சினம் தணிய வேண்டும். குற்றம் புரிந்த மன்னனைக் கண்டு கொலைக்குக் காரணம் கேளாமல் விடேன்” என்று சொல்லி எழுந்து நின்றாள். தான் முன்பு கண்ட கனவை நினைந்தாள். வழி மறைத்த கண்ணீரைத் துடைத்தவளாய் அரசன் வாயில் முன் சென்றாள். இதனை அறிவிக்கும் சிலம்பு அடிகள் வருமாறு:

தீவேந்தன் தனைக்கண்டுஇத் தீறங்கேட்பல் யான்என்றாள்
என்றாள் எழுந்தாள் இடருற்ற தீக்கனா
நின்றாள் நினைந்தாள் நெடுங்கயற்கண் நீர்சோர
நின்றாள் நினைந்தாள் நெடுங்கயற்கண் நீர்துடையாச்
சென்றாள் அரசன் செழுங்கோயில் வாயில்முன்.

(சிலம்பு. ஊர்குழி. 71-75)

“எழுகிறாள். திங்கள் முகிலோடு சேர்ந்து நிலத்தில் வீழ்வதுபோல வீழ்கிறாள். செங்கண் சிவப்பேற அழுகிறாள். கணவனை நினைந்து அழுகிறாள்.” இக்குறிப்பிலேயே மற்றோர் உட்குறிப்பையும் இளங்கோ தந்து விடுகிறார். கண்ணகி எழுகின்ற வேகத்தில் அவள் கூந்தல் அவிழ்கிறது. நிலவு மேகக் கொத்துடன் வீழ்வதுபோல என்ற உவமை,

முகத்தைச் சூழ்ந்து கருங்குழல் அவிழ்ந்து கிடக்கத் தலைவிரி கோலமாய் அவள் தரையில் வீழ்கிறாள் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

கைம்மையின் கொடுமை

கணவன் இறந்தான் என்ற செய்தி கேட்டதும் கண்ணகிக்குக் கைம்மையின் கொடுமைதான் நினைவுக்கு வருகிறது. கணவனை இழந்த பெண்களின் துயரை அளவிட்டுக் கூற முடியாது. அவர்கள் உயவற் பெண்டிர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். உயவல் என்பதற்கு வருத்தம் என்பது பொருள். உயவற் பெண்டிர் என்றால் வருத்தமே உருவான பெண்டிர் என்றாகிறது. இப்பெண்டிர் நீரில் கைவிட்டுப் பிழிந்தெடுத்த சோற்றை எள்ளுத் துவை, புளி கூட்டிச் சமைத்த வேளையிலை ஆகியவற்றுடன் உண்பர். பாயின்றிப் பருக்கைக் கற்கள் மேல் படுத்துக் கைம்மை நோன்பு நோற்பர். கணவன் இறந்ததும் தீப்பாய்கின்ற பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு கைம்மையின் கொடுமையை இவ்வாறு கூறுகிறாள்:

“அணில்வரீக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்லிளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளைச் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சீ யாகப்
பரற்பெய் பள்ளி பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிர்_____”

(புறம். 246: 4-10)

கைம்மை உய்யா மந்தி

கைம்மையை விலங்கினங்களும் பொறுப்பதில்லை. கரிய கண்களையும் விரைந்து தாவுதலையுமுடைய ஆண் குரங்கு ஒன்று இறந்துபடுகிறது. அது கண்ட மந்தி பெரிதும் வருந்துகிறது. கணவன் இறந்த பின்னர் அஃது உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. அந்த மந்திக்கு இளைய குட்டி ஒன்று

இருக்கிறது. மரம் தாவுதல் முதலிய தொழில்களை அஃது இன்னும் கற்கவில்லை. தாயின் மடியைத் தழுவிருக்கும் இளைய குட்டி. இந்தக் குட்டியை மந்தி தன் உறவினர்களிடம் சேர்ப்பிக்கிறது. பிறகு மலைஉச்சிக்கு ஏறி அங்கிருந்து கீழே பாய்ந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறது.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்.”
(குறுந். 69: 11-4)

இவ்வாறு விலங்குகளும் விரும்பாத கைம்மை நிலையைக் கண்ணகி மேற்கொண்டு உயிர் வாழ்வாளா? நிச்சயம் மாட்டாள். ஆயினும் கணவனுக்கு நேரிட்ட பழியைத் துடைக்க வேண்டுமே! அதை நினைக்கிறாள். எழுந்து நிற்கிறாள். கனாவை நினைக்கிறாள். கணவனுக்குப் பழி நேரிட்டபோது தான் அரசன் முன் கட்டுரைத்த காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது. கண்ணீரைத் துடைக்கிறாள். மன்னவன் அரண்மனை நோக்கி நடக்கிறாள்.

யானோ அரசன்? யானே கள்வன்!

யாரையோ நீ மடக் கொடியோய்

பாண்டிய மன்னனின் வாயிற் காப்போன் அரசனிடம், 'கணவனை இழந்த பெண்ணொருத்தி கையிற் சிலம்புடன் வாயிலில் நிற்கிறாள்' என்று சொன்னதும், மன்னன் உடனே அவளை அழைத்து வருமாறு கூறினான். வாயிலோன் வழிகாட்ட அரசன்மனையினுள் சென்ற கண்ணகி பாண்டியன் முன்னே நின்றாள்.

புழுதி படிந்த உடலுடன், விரிந்த கூந்தலையுடைய வளாய், கண்ணீர் சிந்த நின்றவளைப் பார்த்ததும், அவளுக்கு நேரிட்ட துன்பத்தை அறிந்து கொள்ள விழைந்த அரசன்,

நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய்

யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய்-

(சிலம்பு. வழக்குரை. 48-49)

என்று வினவினான். கேள்வியில்தான் எத்துணைக் கனிவு? அரசனாக இருந்தும் அடக்கத்தோடு கேட்டான். கண்ணகியோ வெடித்துப் பேசினாள். 'தேரா மன்னா' என விளித்துப் பேசத் தொடங்கினாள். கண்ணகி, 'தேரா மன்னா' என்றழைத்ததில் நியாயமிருந்தது. ஐம்பெருங் குழுவையும் எண்பேராயத்தை யும் கலந்து ஆட்சிக் கட்டிலில் இருந்து ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டியவன் அந்தப்புரத்துக்குச் செல்லும்போது வாயில் வந்ததைச் சொல்லிச் சென்றவனைத், 'தேரா மன்னா' என்றழைத்ததில் தவறு என்ன உள்ளது?

கோவலன் மனைவி

“என்னை யார் என்றா கேட்கிறாய்? சொல்கிறேன் கேள். நீதிநெறி வழுவாது நாடாண்ட அரசர்கள் பிறந்த சோழ மண்ணிலே பிறந்தவள் நான். பிறந்த ஊர் பூம்புகார். மாசாத்துவான் மகனான கோவலனை மணந்தேன். ஊழ்வினையால் தாழ்வுற்று வாழ்வதற்காக உன் ஊரைத் தேடி வந்தோம். காற்சிலம்பை விற்க வந்த என் கணவனைக் கொன்றுவிட்டாய். என் பெயர் கண்ணகி” என்றாள்.

வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்
சூழ்கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்துநங்கு
என்கால் சிலம்புகர்தல் வேண்டி நன்பால்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி என்பதுஎன் பெயரே—

(சிலம்பு. வழக்குரை. 59-63)

இது கண்ணகியின் கூற்று.

‘வாழ்தல் வேண்டி’ என்ற சொற்களிலே எவ்வளவு அழுத்தம். ‘வாழ்வதற்காக வந்தவர்களைச் சாகடித்து விட்டாயே, நீ ஒரு மன்னனா?’ என்று கேட்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. “மன்னன் மக்களை வாழ வைக்க வேண்டியவன். உன் ஆட்சியில் மகிழ்ச்சியோடு வாழ முடியும் என்று நம்பித்தானே இங்கு வந்தோம். சோழ நாட்டை நீங்கியதும் உன் நாட்டுக் காட்டு வழியில் நுழைந்தோம். அங்கே வழியில் கொடிய விலங்குகள் இருந்தன. வேங்கைகள் இருந்தன; அவை எங்களைக் கொல்லவில்லை. கரடிகள் இருந்தன; எங்களைக் கடித்துத் துன்புறுத்தவில்லை. பாம்புகள் இருந்தன; கடித்து எங்களை மாய்க்கவில்லை. உன் நாட்டினுள் நுழைய வைையை ஆற்றைக் கடந்தோம். அங்கு முதலைகள் வாயைப் பிளந்து திரிந்தன; அவை எங்களை விழுங்க வில்லை. அவை கொன்றிருந்தால்கூட விலங்குகள் என்ற சமாதானம் கூறலாம். நாங்கள் வந்த வழியெங்கும் அழிக்கும் இயல்புடைய விலங்குகள் வாழ்ந்தன; அவை எங்களை

அழிக்கவில்லை. மக்களைச் சாகடிப்பதையே வழக்கமாய்க் கொண்டுள்ள அவை எங்களை வாழ விட்டன. ஆனால் வாழ வைக்க வேண்டிய நீ கொன்றுவிட்டாயே. பாவி! விலங்கினும் கொடியவனாய் மாறி விட்டாயே” என்ற இத்துணைத் துடிப்பும், ‘வாழ்தல் வேண்டி’ என்ற சொற்களில் அடங்கிக் கிடக்கின்றது.

மன்னவன்

வாய்முதற் தெறித்தது மணியே

மன்னன்.

————— பெண்ணணங்கே

கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று

வெள்வேல் கொற்றம் காண்

(சிலம்பு. வழக்குரை. 63-65)

என்றான். பாண்டியன் தன் கணவனைக் கள்வன் என்று சொன்னது கொண்டு அவன் உண்மையை அறியவில்லை என்பதைக் கண்ணகி உணர்ந்தாள். அவனைத் தெளிவிக்க வேண்டுமானால் அசைக்க முடியாத சான்று காட்ட வேண்டும். உடனே தன் சிலம்புப் பரல்களின் தனித் தன்மை அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. “மதியிழந்த மன்னவனே! என் கணவன் கள்வன் என்பதை எங்ஙனம் கண்டாய்? அவன் கள்வன் அல்லன் என்று என்னால் நிரூபிக்க முடியும். என் கால் சிலம்பில் உள்ள பரல்கள் மாணிக்கப் பரல்கள்” என்றாள்.

யானே கள்வன்

‘என் கணவன் கள்வனல்லன்’ என்று கண்ணகி சொல்லியதும் பாண்டியனுக்கு அவன் கள்வன்தான் என்று நிறுவிக் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு நேர்ந்தது. ஆனால் கண்ணகி தன் காற்சிலம்பின் பரல்கள் மாணிக்கம் என்று சொன்னவுடனே தன் தேவியினுடைய சிலம்பின் பரல்கள் முத்து என்பதால் வழக்கில் தெளிவு காண வாய்ப்பு ஏற்பட்டதை உணர்ந்தான்.

தேமொழி உரைத்தது செல்வை நன்மொழி;
யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே!

(சிலம்பு. வழக்குரை. 68-69)

என்றான். உடனே கோவலனிடம் பெற்ற சிலம்பைக் கொண்டு வருமாறு கட்டளையிட்டான். அரசன் அச்சிலம்பைக் கண்ணகி முன் வைத்தான். அவள் சிலம்பை உடைத்தாள். அதிலிருந்து மணி தெறித்து மன்னன்முன் வீழ்ந்தது. உடனே அரசன்,

பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகளன் ஆயுள்...

(சிலம்பு. வழக்குரை. 74-77)

என்று சொல்லியவனாய் அரியணையிலிருந்து உருண்டு வீழ்ந்தான். உடன் இறந்தான். அருகிருந்த பாண்டி.மாதேவியும் உடன் உயிர் நீத்தாள்.

பாண்டியன் உயிர் விட்டதேன்?

முன்பு, ஆயிரம் ரூபாய்த் தாள்கள் செல்லா என்ற அறிவிப்புச் செய்தி கேட்டதும் பலபேர் மாண்டதாகக் கூறப்பட்டது. அண்ணல் காந்தியடிகள், அறிஞர் அண்ணா போன்ற சான்றோர் மறைவுச் செய்தி கேட்டதும் மாண்டவர்கள் உண்டு. ஆயிரம் ரூபாய்த் தாள்கள் செல்லா என்ற கேட்டதும் இறந்தவர்களுக்குப் பணமே உயிர். பணம் போயிற்று; உயிரும் போயிற்று. சான்றோர் இறப்புக் கேட்டு உயிர்விட்டோர்க்கு அப்பெரியோர் உயிரே அவர்க்கும் உயிராய் இருந்து வந்திருக்கிறது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்குச் செங்கோன்மையே உயிர். செங்கோன்மை அழிந்தது; உயிரும் பிரிந்தது.

கூடும் கூடும் பேசிய பேச்சு

கண்ணகி வழக்குரைத்த பின்னர் உயிர் போயிற்று என்பதைவிடக் கண்ணகியைக் கண்ட அளவிலேயே பாண்டியனுடைய உயிர் போய்விட்டது எனலாம். கண்களிலே

நீர்; கையில் ஒற்றைச் சிலம்பு; ஆவி குடிபோன வடிவம்; அவிழ்ந்து கிடந்த கருங்குழல் ஆகிய தோற்றத்துடன் கண்ணகியைக் கண்டபோதே அவன் உயிர் துறந்தான். கண்களில் நீரைக் கண்டான்; நம் ஆட்சியில் ஒரு பெண் அழுது வரும் நிலையா எனக் கவன்றான். கையில் ஒற்றைச் சிலம்பைக் கண்டான்; உடனே தான் கோவலனைக் கொன்று பெற்ற சிலம்பின் இணைதான் அது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆராயாமல் செய்த விட்டேனோ என்று எண்ணினான்; அந்தக் கணமே உயிர் போய்விட்டது. அதன் பின்னர் உடற்கூடுதான் அரியணையில் வீற்றிருந்தது. அது வீற்றிருந்ததற்குக் காரணம் வழக்கை முறைப்படி விசாரித்து நீதி வழங்க வேண்டுமல்லவா? ஆகவே கூடு அரியணையிலிருந்து வழக்கை நடத்தியது. எதிரே நின்ற கண்ணகியும் உயிரற்ற கூடுதான். கணவன் பிரிந்த அக்கணமே அவளுடைய உயிரும் போயிற்று. கணவனுக்கு நேரிட்ட அநீதியைக் களைய ஒரு கூடு நடமாடியது. தன்பால் தோன்றிய வழக்கை முறைப்படி ஆய்ந்து நீதி வழங்க மற்றொரு கூடு அரியணையில் அமர்ந்திருந்தது.

காவி யுகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும் - பாலியேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயி னான்.

(சிலம்பு. வழக்குரை. இறுதி வெண்பா 2)

இவ்வெண்பா, கண்ணகியைப் பார்த்த அளவிலேயே கூடலான் - மதுரையை ஆண்ட பாண்டியன் உயிரற்ற கூடாய்விட்டான் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. கண்ணகி, 'ஆவி குடிபோன அவ்வடிவு' என்று பேசப்படுகிறாள். எனவே வழக்குரைத்த நிகழ்ச்சியெல்லாம் கூடும் கூடும் பேசிய பேச்சே.

பாண்டிமாதேவி உயிர் துறந்தது ஏன்?

பாண்டியன் இறந்தான். அருகிருந்த பாண்டிமா தேவியும் மாண்டாள். அவள் மாண்டதற்கு இளங்கோவடிகள்

கூறும் காரணம், 'கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்' என்பதாம். இந்த நான்கு சொற்கள் தமிழ்ப் பெண்டிரின் மிக உயர்ந்த கற்பு நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன. உலகில் எப்பொருளை இழந்தாலும் அதை ஈடு கட்டுவதாய்ச் சொல்ல முடியும். வீடு இழந்தார்களா, கட்டித் தருவதாய்க் கூறலாம். உறவு முறையில் கூடத் தாயை இழந்தவர்களிடம் தாயன்பு காட்டுவதாய்ச் சொல்லலாம். தந்தையை இழந்தவர்களிடம் தந்தை போல் இருந்து வழி நடத்திச் செல்வதாய்க் கூறலாம். ஆனால் கணவனை இழந்த பெண்களிடம் அவ்வாறு பேச்சளவில்கூட எதையும் கூற முடியாதாதலால், 'கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்' என்றார். அதனாலேயே பாண்டிமாதேவியும் உயிர்விட்டாள்.

கோவலனோடு கண்ணகி உயிர் விடாதது ஏன்?

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் கணவனை இழக்கின்ற பெண்கள் மூவர் வருகின்றனர்; பாண்டிமாதேவி, கண்ணகி, மாதவி.

பாண்டிமாதேவி கணவன் மாண்ட உடனே மாண்டாள். கண்ணகி பதினான்கு நாட்கள் கழித்து விண்ணுலகெய்தினள். மாதவியோ மணிமேகலை துறவு வரை வாழ்ந்தாள். ஏன் இந்த வேறுபாடு? பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இறந்த உடனேயே அவன் மீது நேர்ந்த பழி துடைக்கப்பட்டுவிட்டது.

வல்லினை வளைத்த கோலை மன்னவன்

செல்லுயிர் நீழர்த்துச் செங்கோல் ஆக்கியது.

(சிலம்பு. காட்சிக். 98-99)

பாண்டிமாதேவி உயிருடன் இருந்து கணவனுக்காக ஆற்ற வேண்டிய பணி எதுவுமில்லை. ஆதலின் உடன் மாண்டாள்.

கண்ணகிக்கு அவ்வாறில்லை. கணவன் மீது கள்வன் என்ற பழி சுமத்தப்பட்டது. கோவலனுடன் அவளும் மாண்டிருந்தால் அவன் மீது சுமத்திய பழி பழியாகவே நிலைத்துவிடும். ஆகவே அரசனோடு வாதாடி, கணவன் மீது

சுமத்தப்பட்ட பழியைத் துடைக்க அவள் உயிர்வாழ வேண்டியவள் ஆனாள். கணவன் குற்றமற்றவன் என்பதை நிறுவிய பின்னர் அவள் விண்ணுலகடைந்தாள்.

மாதவியோ இந்த இருவரிலிருந்தும் வேறுபட்ட நிலையில் உள்ளவள். மணிமேகலை என்ற மகளைப் பெற்றவள். மணிமேகலையின் அழகு சொல்லி முடியாதது.

“ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ
பேடியர் அன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின.”

(மணிமே. மலர்வனம். 24-25)

ஆடவர்கள் அவளைக் கண்டால் அகலமாட்டார்கள். அப்படி அகல்வார்களாயின் அவர்கள் பேடியராகத்தான் இருக்க வேண்டும். இளம் வயதினள்; அழகு மிக்கவள். அவளைத் துறவு நெறிப்படுத்திக் காக்க வேண்டும். அவள் பெயருக்கு ஓர் இழுக்கு என்றால் அது கோவலனுக்கு நேர்ந்த இழுக்காகும். மணிமேகலைக்கு எது நேர்ந்தாலும் அது தன் கணவன் கோவலனோடு தொடர்புபடுத்தப்படும் என்பதை அறிந்த மாதவி தன் கணவன் பெயருக்கு எவ்வித ஊறும் நேராது காக்க மணிமேகலையைக் காக்க வேண்டியவள் ஆனாள். மணிமேகலையைக் கெடுக்க அவள் பாட்டி சித்திராபதி வாய்ப்பை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். மேலும் உதய குமரன் போன்ற ஆடவர்களிடமிருந்தும் அவளைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். எனவே மணிமேகலை வழி தவறாதிருக்க, அதன்வழி தன் கணவன் பெயருக்கு எவ்வித ஊறும் நேராது காக்க, மணிமேகலை துறவியாகும்வரை மாதவியும் வாழ வேண்டியவள் ஆனாள்.

மேல்திசை வாயிலில் வறியேன் பெயர்கிறேன்

சூழ்ந்தது தீ

பாண்டியன் இறந்த பின்னும் கண்ணகியின் சினம் தணியவில்லை.

பட்டாங்கு யானும்ஓர் பத்தினியே ஆமாகில்
ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையும்...

(சிலம்பு. வஞ்சின. 36-37)

என்று வஞ்சினம் கூறினாள். மதுரை தீப்பற்றி எரியுமாறு செய்தாள். தீயோர் கலங்குமாறு தீ எங்கும் பரவியது. விலங்குகள் அஞ்சி ஓடின. மதுரையில் காம விளையாட்டு அடங்கியது. மனையற மகளிர் தீமையின் அழிவு கண்டு மகிழ்ந்து துதித்தனர். நாடக மடந்தையர் வருந்தினர். மதுரை நகர் பொலிவிழந்து காட்சி தந்தது.

தெய்வமும் அஞ்சும் சினம்

கணவனைக் காணாத துன்பத்தால் கண்ணகி கொல்லுலைக் களத்துத் துருத்திபோலக் கடுமூச்செறிந்தாள். எங்குச் செல்கிறோம்? என்ன செய்கிறோம்? என்பதே அவளுக்குப் புரியவில்லை. வீதிகளில் சுழன்று திரிந்தாள். குறுந் தெருக்களில் நடந்தாள், நின்றாள், மயங்கினாள்.

காதலர் கெடுத்த நோயொடு உளம்கனன்று
 ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தனள் உயிர்த்து
 மறுகிடை மறுகும் கவலையிற் கவலும்
 இயங்கலும் இயங்கும் மயங்கலும் மயங்கும்

(சிலம்பு. அழல்படு. 151-154)

என்ற அடிகளைப் படிக்கும்போதே கண்ணகி துயரத்தால் கீழே விழுபவள்போலத் தளர்ந்து தள்ளாடி நடந்து சென்றது புலனாகிறது.

மதுரையைக் காத்துவந்த மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகியின் முன்னே நிற்க அஞ்சியவளாய் அவள் பின்னே வந்து பரிவுடன் தொடர்ந்தனள். “என் பின்னே தொடர்ந்து வருகின்ற நீ யார்?” என்று கண்ணகி கேட்டாள். தன் பேச்சைக் கண்ணகி கேட்பதற்கு அரண் அமைத்தவாறு மதுராபதித் தெய்வம் பேசத் தொடங்கியது.

பெருந்தகைப் பெண்ணன்று கேளாய்என் நெஞ்சம்
 வருந்திப் புலம்புறு நோய்.
 தோழி நீ ஈதுஒன்று கேட்டிஎம் கோமகற்கு
 ஊழ்வினை வந்தக் கடை.
 மாதராய் ஈதுஒன்று கேள்உன் கணவற்குத்
 தீதுற வந்த வினை.

(சிலம்பு. கட்டுரை. 25-30)

(பெண்ணே! என் உள்ளம் துன்பத்தால் வருத்தமுற்றுப் புலம்புகின்றது. அத்துன்பத்தை கேட்பாயாக.

தோழி! எம் மன்னனாகிய பாண்டியனுக்குப் பழவினை நேர்ந்தது. அது வந்தெய்திய வகையைக் கேட்பாயாக.

நங்கையே! உன் கணவனுக்குத் தீவினையால் தீங்கு நேர்ந்தது. அத்தீவினையைக் கேட்பாயாக)

தன் கணவனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்ததற்கான காரணத்தைக் கூறப் போவதாய்ச் சொன்னதால் கண்ணகி மதுராபதியின் பேச்சைக் கேட்கலுற்றாள்.

பாண்டியன் பழியிலன்

கணவனைப்பற்றிச் சொல்லும்வரை கண்ணகி காது கொடுத்து கேட்பாள் என்பதனால் முதலில் பாண்டியனைப் பற்றி அவள் கொண்டுள்ள கருத்தை மாற்ற மதுராபதி முற்பட்டாள். பாண்டியன் தேரா மன்னன் அல்லன்; தெளிந்தவன்தான்; வினைவலியால் தவறிவிட்டான் என்பதை நிறுவ மதுராபதி பாண்டியனின் ஆட்சிச் சிறப்பைப் பேசினாள். “பாண்டியன் வேத ஒலியைக் காதுகளில் கேட்டவனேயன்றி, குறையைத் தெரிவிக்க அடிக்கப்படும் ஆராய்ச்சி மணியொலியைக் கேட்டவன் அல்லன். பகையரசர்கள் வேண்டுமானால் பொறாமையால் அவனைத் தூற்றியிருக்கலாம். குடிமக்கள் ஒருக்காலும் கொடுங்கோலன் என்று தூற்றியது கிடையாது. மேலும் பாண்டியர் குடி எப்படிப்பட்டது என்பதைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக. அவர்களுடைய இளமைப் பருவம் என்ற யானை, அழகிய நங்கையின் பார்வையால் மதம் கொண்டு, கல்வியாகிய பாகனுக்கு அடங்காது ஓடினாலும் ஒரு சிறிதும் துயரைத் தராது.” இளமையாற் காமம் மீதூரப் பெறினும் பாண்டிய மன்னர் நெறி தவறிச் செல்லார் என்ற மதுராபதியின் கூற்று, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் மனைவியின் ஊடல் தீர்க்கக் காமம் நிறைந்தவனாய் இருந்த நேரத்தில் நெறி தவறிக் கோவலனைக் கொல்லக் கட்டளையிட்டான் என்ற குற்றச்சாட்டை அகற்றி விட்டது. மேலும் மதுரை எரிந்து அழியும் என்ற சோதிடச் சொல் ஒன்று இருந்தது. எனவே பாண்டியன் கோல் கோடியமைக்கு அவன் காரணமாகான். அது பண்டை வினையின் பயனே என்பதை மதுராபதி விளக்கினாள்.

கோவலனின் முற்பிறப்பு

அடுத்துக் கோவலனின் முற்பிறப்பு நிகழ்ச்சியை மதுராபதி கூறத் தொடங்கினாள். “கலிங்க நாட்டில் சிங்க புரத்தை வசு என்பவனும், கபிலபுரத்தைக் குமரன் என்பவனும் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுக்குள் பகை முண்டதால் ஒருவர்

நாட்டு மக்கள் மற்றவர் நாட்டுக்குச் செல்லாதொழிந்தனர். சங்கமன் என்ற ஒரு வணிகன் பொருளீட்டும் வேட்கையனாய்த் தன் மனைவி நீலியுடன் சிங்கபுரம் சென்று, வீதியில் அரிய கலன்களை விற்றுக் கொண்டிருந்தான். அங்கே பரதன் என்பான் சங்கமனைப் பகைவனுடைய ஒற்றனென்று அரசனிடம் கூறிக் கொல்வித்தான். கொலைப்பட்ட சங்கமனின் மனைவி நீலி, கணவனுக்கு உற்றது கேட்டுக் கலங்கி, கதறி, கண்ணீர் உகுத்து,

அரசர் முறையோ பரதர் முறையோ
ஊரீர் முறையோ சேரியீர் முறையோ

(சிலம்பு. கட்டுரை. 160-61)

என்று மன்றுதோறும் மறுகுதோறும் சென்று முறையிட்டாள். பதினான்கு நாள் அலமந்து அலைந்து திரிந்த பின் ஒரு மலையுச்சியை அடைந்தாள். “எனக்குத் துன்பம் செய்தோர் மறுபிறவியில் இதே துன்பத்தை அடைவாராக” என்று சாபமிட்டு இறந்தாள். அப்பரதனே கோவலனாய்ப் பிறந்தான். ஆதலாலேயே அவனுக்கு இத்துன்பம் நேர்ந்தது. கண்ணகியும் அன்றிலிருந்து பதினான்காவது நாளில் தன் கணவனை அடைவாள்” என்று மதுராபதி சொல்லிச் சென்றாள்.

மதுராபதியின் கூற்று நீண்டதாக இருக்கிறது. இந்த நீண்ட கட்டுரை கோவலன் அடாது கொல்லப்படவில்லை; மதுரை எரிந்தது பழவினைப் பயனே என்பதை நாடகத்தைப் படிப்போர் மனத்தில் பதிய வைக்கிறது. பாண்டியன் கோவலனைக் கொன்றது சரியா? கண்ணகி மதுரையை எரித்தது நியாயமா? என்ற வினாக்களுக்கு மதுராபதியின் கட்டுரையில் மறுமொழி கிடைக்கிறது. முன்பே இருந்த சோதிட உரையால் மதுரை எரிந்தது. முற்பிறப்பில் பெற்ற சாபத்தால் கோவலன் கொலையுண்ண வேண்டியதாயிற்று. பண்டை வினை, சோதிடச் சொல் ஆகியவற்றை நம்புவதும் நம்பாததும் வேறு செய்தி. ஆனால் கதையில் ஐடம் பெறும் நிகழ்ச்சிகள் விளக்கமின்றிப் போய்விட்டன என்ற குற்றத்திற்கிடமின்றி

மதுராபதியைப் படைத்து மதுரை எரிந்ததற்கும், கோவலன் கொலைக்கும் இளங்கோவடிகள் விளக்கம் தந்து விடுகிறார்.

கிழக்கு மேற்கு

கண்ணகி மதுரையை விட்டு வெளியேறும்போது அவள் சொல்வதாக உள்ள அடிகளில், இளங்கோ அமைத்திருக்கும் முரண்தொடை நம் நெஞ்சை உருக்குகின்றது. 'கருத்தில் நிறைந்திருக்கும் கணவனைக் காணுகின்ற வரை நான் எங்கும் நிற்கவும் மாட்டேன், அமரவும் மாட்டேன்' என்று கூறித் துர்க்கை கோயிலின் வாசலில் கண்ணகி தன் வளையலை உடைக்கிறாள். 'இந்நகரத்துக் கிழக்கு வாயிலில் நான் கணவனோடு புகுந்தேன். இப்போது மேற்கு வாயிலில் தனியே செல்கிறேன்' என்று வருந்தி வெளியேறுகிறாள்.

கீழ்த்திசை வாயில் கணவனோடு புகுந்தேன்
மேற்றிசை வாயில் வறியேன் பெயர்குளன.

(சிலம்பு, கட்டுரை. 182-83)

'பிரிந்த கணவன் சேர்ந்து விட்டான்; மதுரையில் பெரும் பொருள் ஈட்டிப் போகின்றான்; இழந்த வாழ்வு மீண்டும் கிட்டிப் போகிறது' என்ற நெஞ்ச நிறைவேவோடு கண்ணகி மதுரையின் கீழ்த்திசை வாயிலில் நுழைகிறாள். பொருளை ஈட்டிச் செல்கிறவன் உயிரை இழக்கிறான். கண்ணகியின் நம்பிக்கை அழிகிறது. துணையோடு இருந்தவள் துணையை இழக்கிறாள். கிழக்கு வாயிலில் கணவனோடு புகுந்தவள் மேற்கு வாயிலில் தனியே வெளியேறுகிறாள். துன்பமே இப்போது அவளுக்குத் துணை. கிழக்கு வாயில் நம்பிக்கையைத் தருகிறது. மேற்கு வாயில் துயரத்தைச் சேர்க்கிறது. கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்கு மிடையே எவ்வளவு வேறுபாடு?

வான ஊர்தி ஏறினள்

கண்ணகி இரவு, பகல் என்று கருதாமல் செயலற்று, மயங்கி, வையையாற்றின் ஒரு கரை வழியே சென்றாள். பள்ளங்கள் என்றும் மேடுகள் என்றும் பாராமல் நடந்தாள். சேர

நாட்டிலிருந்த நெடுவேள் குன்றத்தை அடைந்தாள். அதன் மேல் அடிவைத்து ஏறினாள். மலர்ந்த கொம்புகளையுடைய வேங்கை மரத்தின் நிழலில் நின்றாள். அவளைக் கண்ட குறமக்கள். “அம்மையே! தினைப்புனங்களில் வாழும் குருவிகளை ஓட்டியும், கிளிகளை விரட்டியும், அருவி ஆடியும், சுனையில் மூழ்கியும் அயர்ந்து வருகின்ற எங்கள் முன்பு எம்குல தெய்வமாகிய வள்ளிபோல நிற்கின்றீர். எங்கள் மனம் வியப்பினால் நடுங்குகின்றது. நீங்கள் யார் என்பதை நாங்கள் அறியலாமா?” என்றனர். கண்ணகி வெறுப்புக் கொள்ளாமல்,

மணமதுரையோடு அரககேடுற வல்லினை வந்து
உருத்தகாலக்
கணவனை அங்கு இழந்துபோந்த கடுவினையேன் யான் -
(சிலம்பு. குன்றக். 5-6)

என்று அமைதியாய்க் கூறினாள். குறவர்கள் வணங்கி நின்றனர். அப்போது தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தனர். கண்ணகி கோவலனுடன் வான ஊர்தி ஏறி வானுலகையடைந்தனர்.

மலைவளம் காக்க

குறவர்கள், “சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே! நம்குலத்துக்கு இவளைப் போன்ற தெய்வம் வேறு இல்லை. அருவி பாயும் குன்றில், வேங்கை மர நிழலில் நின்ற இவளைத் தெய்வமாய்க் கொள்ளுங்கள். குறிஞ்சிப் பறை கொட்டுங்கள். சிறு பறை முழக்குங்கள். கொம்புகளை ஊதுங்கள். மணியை அடியுங்கள். குறிஞ்சிப் பண் பாடுங்கள். அகிற் புகை ஏந்துங்கள். சுற்று மதிலெடுத்து வாயிலும் நிறுவுங்கள். பூக்களைச் சொரிந்து போற்றுங்கள். இவளருளால் நம் மலை வளம் சுரப்பதாக” என்று வணங்கினர்.

முதற் கோயில்

கண்ணகியை, “பெண்ணணங்கே! நீ யார்?” என்று பாண்டிய மன்னன் கேட்கும்பொழுது அவள் சீறி விழுகிறாள். “தேரா மன்னா” எனச் சொற்கள் வெடிக்கின்றன. அதே கேள்வியை,

மலைவேங்கை நறுநீழலின் வள்ளீபோல்வீர் மனம்நடுங்க
முலைஇழந்து வந்துநீன்றீர் யாலிரோளனக்

(சிலம்பு. குன்றக். 3-4)

குறவர்கள் கேட்கும்போது அமைதியாக மறுமொழி சொல்கிறாள். மதுரையில் சீற்றத்துடன் சுழன்று திரிந்த கண்ணகியா இவ்வளவு அமைதியாய்ப் பேசுகிறாள்!

மதுரையில் அவள், 'காய்சினம் தணிந்தன்றிக் கணவனைக் கைகூடேன்' என்று உறுதி பூணுகிறாள். வஞ்சினம் கூறியதற்கேற்ப அரசோடு மதுரையையும் அழிக்கிறாள். கணவனைக் கூடும் வேளை வந்துவிட்டது. ஆதலால் காய்சினம் தணிந்தவளாகக் கணவனை எதிர்நோக்கியிருப்பவளாக நிற்கிறாள்.

குறவர்கள் கண்ணகியைத் தெய்வமாய் வழிபடுகின்றனர். அவள் நின்ற இடத்தில் அவளுக்குக் கோயில் எடுக்கின்றனர். பத்தினித் தெய்வத்திற்கு முதற் கோயில் எடுத்த பெருமை குறவர்களைச் சேர்கிறது.

நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யார்?

மலைவளம் பொருந்தியது சேரநாடு. சேர மன்னன் செங்குட்டுவன் ஒரு நாள் தன் மனைவி வேண்மாளுடன் இளவல் இளங்கோவும் சங்கப் புலவர் சாத்தனாரும் உடன்வர மலைவளம் காணச் சென்றான். அவர்கள் பேரியாற்றங்கரையில் தங்கினர். பேரியாறு பெரியதொரு மலையைக் குறுக்கிட்டுச் சென்றது. நீலநிற மலையில் குறுக்கிட்டு ஓடிய ஆற்றின் தோற்றம் திருமால் மார்பில் கிடந்த முத்தாரம் போன்றிருந்தது. கோங்கு, வேங்கை, கொன்றை, சுரபுன்னை, மஞ்சாடி, சந்தனம் முதலிய மரங்கள் உதிர்த்த பூக்கள் ஆற்றுப் பரப்பு முழுவதும் பரவி நீர் ஓடுவது தெரியாமல் மிதந்து சென்றன.

குறவர் வியப்பு

மலையிலிருந்த குறவர்கள் தங்கள் அரசன் செங்குட்டுவன் வந்திருப்பது தெரிந்து அவனைக் கண்டு வணங்க வந்தனர். வந்த குறவர்கள் அவனை வணங்கி, “அரசே! இம்மலை மேல் வேங்கை மர நிழலில் ஒரு பெண் நின்றாள். அவள் ஒரு முலையை இழந்திருந்தாள். மிகவும் துயருற்றிருந்தாள். அவள் கணவன் தேவர்களுடன் வந்து அவளை விண்ணகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். அவள் எந்த நாட்டைச் சார்ந்தவளோ? யார் பெற்ற மகளோ? நின் நாட்டைச் சார்ந்த நாங்கள் இத்தகைய அதிசயத்தை அறிந்திலோம்” என்றனர்.

சாத்தனார் கூறிய கதை

மன்னன் அது கேட்டு வியந்தான். அப்போது அங்கிருந்த தண்தமிழாசான் சாத்தனார், கோவலன் கொலையுண்டது, கண்ணகி பாண்டியன் முன் வழக்குரைத்தது, பாண்டியன் மாண்டது, பாண்டிமாதேவி உயிர்விட்டது, கண்ணகி ஒரு கொங்கையைத் திருகி வீசி மதுரையை எரித்தது ஆகியவற்றைச் சொல்லி அவள் 'நின்னாடு அடைந்து விண்ணகம் சென்றனள்' என்று கூறி முடித்தார்.

ஆட்சித் திருவாசகம்

தென்னவனுக்கு ஏற்பட்ட தீய முடிவைக் கேட்ட சேரன் வருந்தினான். ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்பது எவ்வளவு இடர் தருவது என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் ஓடியது. "நாட்டில் மழை பெய்யாது வளங் குன்றினால் மன்னனுக்கு அச்சம். ஏதேனும் ஒன்றால் மக்கள் வருத்தமடைந்தால் அதனாலும் அரசனுக்கு அச்சம். குடிமக்களைக் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டு, கொடுங்கோலுக்கு அஞ்சி மக்களைக் காக்கும் நல்ல அரசு குடியிற் பிறப்பது துன்பத்தைத் தருவதே அன்றி விரும்பி ஏற்கத் தக்கது அன்று" என்றான்.

மழைவளம் கரப்பின் வரன்பேர் அச்சம்
பிழையுயிர் எய்தின் பெரும்பேர் அச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோல் அஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்பம் அல்லது தொழுதகவு இல்.....

(சிலம்பு. காட்சி. 100-04)

செங்குட்டுவனின் இச்சொற்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருப்போர்க்கு மனச்சுமை நீக்கும் மாமருந்தாகும். மக்களுக்காக ஓயாது உழைக்கையில், யாருக்காக உழைக்கிறார்களோ அவர்களே நன்றி மறந்து சுடுசொற்கள் சொல்லும்போது "இஃது இயற்கையே; அன்றும், இன்றும், என்றும் மன்பதை காக்கும் பணி துன்பமே. எனவே பிறர் நலத்திற்காக உழைக்கையில் இடையில் நேரும் இடையூறுகளைக் கண்டு

கலங்கிக் கடமையிலிருந்து தவறக் கூடாது” என்பதை எடுத்துரைக்கும் ஆட்சித் திருவாசகமாகச் செங்குட்டுவனின் சொற்கள் அமைந்துள்ளன.

பட்டி மண்டபத் தலைப்பு

செங்குட்டுவன் தன் தேவியைப் பார்த்து, “கணவன் இறந்ததும் உடன் உயிர்விட்ட பாண்டிமாதேவி, கணவனை இழந்த கோபத்தோடு இங்கு வந்த கண்ணகி இருவருள்ளும் வியக்கத்தக்க சிறப்பினையுடையவர் யார்?” என்று கேட்டான்.

உயிருடன் சென்ற ஒருமகள் தன்னினும்
செயிருடன் வந்தஇச் சேயிழை தன்னினும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யார், என

(சிலம்பு. காட்சி. 107-09)

மன்னவன் கேட்டான்.

இன்றைய பட்டி மண்டபத் தலைப்பை அன்றே சேரன் செங்குட்டுவன் எழுப்பிவிட்டான். சில பட்டி மண்டபங்களில் தலைவர்கள் இரண்டு கட்சிகளுக்கும் பொல்லாப்பில்லாமல் இரண்டையும் இணைத்துப் பொதுவாகத் தீர்ப்புச் சொல்வது போல் சேரமாதேவியும் செப்புகிறாள். “கணவனுக்குற்ற துன்பம் பொறாது உயிர்நீத்த பாண்டிமாதேவி விண்ணுலகில் பெற வேண்டிய பேற்றைப் பெறுவாளாக. நமது நாட்டையடைந்த பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியை நாம் போற்றுதல் வேண்டும்.”

காதலன் துன்பம் காணாது கழிந்த
மாதரே பெருந்திரு உறுக வானகத்து
அத்திரம் நிற்கும் அகல்நா டடைந்தஇப்
பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும் என

(சிலம்பு. காட்சி. III-14)

சேரமாதேவி சொன்னாள்.

நடுநிலை

இருவருமே வியத்ததற்குரியவர்களே. ஒருத்தி விண்ணுலகு சென்று விட்டாள். அவள் சென்ற அவ்விடத்தில் அங்குள்ளவர் அவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறப்புகளைச் செய்வார். மற்றொருத்தி நம் நாட்டுக்கு வந்தவள். ஆகவே நாம் அவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறப்பைச் செய்ய வேண்டுமெனச் சொல்லி சேரமாதேவி நடுநிலை வகிக்கிறாள்.

சேரமாதேவியின் கூற்று நடுநிலையானதா? இன்னார் வியப்புக்குரியவர் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறிய பேச்சா? என்பதே ஒரு பட்டி மண்டபத் தலைப்பாக அமைகிறது. அது நடுநிலைக் கூற்று என்பாரும், கண்ணகியை வியப்புக்குரிய வளாக்கிப் பேசிய பேச்சு என்பாரும், பாண்டிமாதேவி வியப்புக்குரியவள் என்பதை வலியுறுத்தும் கூற்று என்பாரும் உள்.

கண்ணகியே

காதலன் இறந்தவுடனே இறத்தல் கற்புடை மகளிரின் இயல்பு. ஆதலின் பாண்டிமாதேவியின் செயல் இயல்பானதே யன்றி வியத்தற்குரிய ஒன்றன்று. கொடுங்கோலை அழித்து, கணவனுக்குற்ற பழியைத் துடைத்து, உயிரோடு விண்ணகம் புகுந்த கண்ணகியின் செயலே வியப்புக்குரியது. பாண்டிமாதேவி பத்தினிப் பெண். கண்ணகியோ பத்தினித் தெய்வம். பாண்டிமாதேவியைப் போற்ற வேண்டும். கண்ணகியை வணங்க வேண்டும். இவ்வாறு கூறியது. கண்ணகியே வியத்தற்குரியவள் என்று சேரமாதேவி கூறினாள் என்று கூறுவார் தருகின்ற விளக்கம்.

பத்தினிப் பெண்டிர் கணவன் இறந்தால் உடன் உயிர் துறப்பர். இல்லையாயின் நெருப்பிலே வீழ்ந்து மடிவர். அதுவும் இல்லையாயின் கணவனை நினைந்து நோன்பிருந்து உடலை வருத்திக் கொள்வர். கண்ணகி இம்மூவகையினரையும் சார்ந்தவள் அல்லள். அவள் கணவனுக்கிழைத்த

கடுந்துயருக்காகக் கொங்கையைத் திருகி எறிந்து மதுரையை
எரித்தவள்.

“காதலர் இறப்பின் கணையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயிர் ஈவர்; ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்;
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்; பரப்புநீர் ஞாலத்து
அத்திரத் தாளும் அல்லள்எம் ஆயிழை;
கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள்
மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீ ராடிய கதிரிள வனமுலை
திண்ணிதிற் திருகித் தீயழல் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கணையெரி ஊட்டிய
மாபெரும் பத்தினி_____”

(மணிமே. 2:42-55)

இது மாதவி கண்ணகியைப்பற்றிச் சொல்லிய கூற்று.
சேரமாதேவி கண்ணகியையே வியத்ததற்குரியவளாகக்
கூறினாள் என்று சொல்வார் மாதவியின் இக்கூற்றைத் தமக்கு
அரணாகக் கொள்வர். கணவன் இறந்தால் உடன் உயிர்
துறப்பவர் பத்தினிப் பெண்டிர். அவ்வளவே. ஆனால்
கண்ணகியோ செயற்கரிய செய்த மாபெரும் பத்தினி.

பாண்டிமாதேவியே

கணவன் இறந்தான் என்ற துயரை அவனுக்குப் பின்
உயிர்வாழ்ந்து அறியாமலேயே இறப்பதுதான் பெண்ணுக்குப்
பெருமை. அந்தப் பெருமையைப் பெற்றவள் பாண்டிமாதேவி.
அதனால் வானகத்தார் போற்றும் பெருமைக்குரியவள்
ஆகிறாள். நம்மைச் சரணடைந்தவள் போல் கண்ணகி நம்நாடு
வந்ததால் நாம் இவளைப் பாராட்டுவோம். நாம் இவளை
மண்ணகத்தில் பெருந்திரு உற்றவளாகச் செய்வோம்.

காதலன் துன்பம் காணாது கழிந்த
மாதரோ பெருந்திரு உறுக வானகத்து.

(சிலம்பு. காட்சி. III-12)

பாண்டிமாதேவி வானகத்தில் சிறப்பிக்கப்பட வேண்டியவள் என்று சேரன் மனைவி குறிப்பிடுவதால் கண்ணகி மண்ணகத்தில் சிறப்பிக்கப்படும் தன்மையளே என்பதைக் குறிப்பால் புலப்படுத்தினாள். இது. வியத்தகு நலமுடையவள் பாண்டிமாதேவியே என்பாரின் விளக்கம். அரசன் அன்று எழுப்பிய இந்த வினாவுக்கு இதுதான் முடிவான விடை என்று கூற முடியாத நிலையே இன்றளவும் நீடித்து வருகிறது.

இமயத்தில் கல்லெடுப்போம்

சேரமாதேவியின் விருப்பப்படி, செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலையெடுத்துக் கோவிலமைக்க முடிவு செய்தான். அமைச்சர்கள் பொதியமலையில் கல்லெடுத்துக் காவிரியில் நீராட்டலாம்; அல்லது இமயத்தில் கல்லெடுத்துக் கங்கையில் நீராட்டலாம் என்றனர். அருகில் உள்ள பொதியமலையில் கல்லெடுப்பது தன் பெருமைக்குப் பொருந்துவதன்று என்பதால் செங்குட்டுவன் இமயம் சென்று கல் கொணர முடிவு செய்தான். அரசனின் முடிவு வஞ்சி நகரில் பறையறைந்து அறிவிக்கப்பட்டது.

கானற்பாணி கனகவிசயர் முடித்தலை நெரித்தது

சேரனின் வஞ்சினம்

சேரன் இமயம் சென்று கல்லெடுக்க முடிவு செய்ததை அறிவித்த பின்னர், வடநாட்டிலிருந்து போந்த முனிவர்கள் சேரனிடம் ஆரிய மன்னர் கனகனும் விசயனும் ஒரு விருந்தில் தமிழரசர்களின் போர்த் திறத்தைப் புறக்கணித்து இகழ்ச்சி தோன்றப் பேசியதாகக் கூறினர். அதனைச் செவி மடுத்த சேரன் உள்ளம் துடித்தது. ஆரிய அரசரின் இகழ்ச்சிச் சொற்களைக் கேட்டு வாளாவிருத்தல் தமிழர்களின் புகழுக்கு இழுக்கு என்பதை உணர்ந்தான். கண்ணகிக்கு இமயத்தில் கல்லெடுக்க முடிவு செய்திருந்ததை நினைந்து, “வீரபத்தினிக்காக எடுக்கும் கல்லைக் கனக விசயர் தலையிலேற்றிச் செந்தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டு வருவேன். இல்லையேல் நான் குடிகளை வருத்தும் கொடுங்கோலன் என இகழ்ப்படுபவன் ஆகுக” என்று வஞ்சினம் கூறினான்.

வடதிசை மருங்கின் மன்னர்தம் முடித்தலைக்
கடவுள் எழுதலர் கல்கொண்டு அல்லது
வறிது மீளும்என் வாய்வாள் ஆகீல்
செறிகழல் புனைந்த செருவங் கோலத்துப்
பகையரசு நடுக்காது பயம்கெழு வைப்பில்
குடிநடுக் குறூஉம் கோலேன் ஆகென.

(சிலம்பு. கால்கோள். 13-18)

இவ்வாறு சேரனின் வஞ்சினம் வெளிப்பட்டது.

சென்றான் வென்றான்

மாமன்னர் இயல்புக்கேற்ப வஞ்சினம் புகன்று கிளர்ந்தெழுந்த சேரனின் படை வடநாடு நோக்கிச் சென்றது. வழிநெடுக நட்பு மன்னர்களின் நல் வரவேற்பைப் பெற்றுச் சேரமான் கங்கைக் கரையை அடைந்தான். நூற்றுவர் கன்னர் அமைத்து வைத்திருந்த படகுகளில் ஏறிக் கங்கையின் வடகரை அடைந்தான். அங்கே நூற்றுவர் கன்னர் சேரனை அன்புடன் வரவேற்றனர். பின்னர் சேரன் பகைவர் நாட்டினுள் புகுந்தான். அங்கே,

உத்தரன் விசித்திரன் உருத்திரன் பைரவன்
சித்திரன் சிங்கன் தனுத்தரன் சிவேதன்

(சிலம்பு. கால்கோள். 182-83)

ஆகிய வடதிசை மருங்கில் வாழ்ந்த மன்னவர்கள் எல்லாம்,

தென்தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும் யாம்எனத்

(சிலம்பு. கால்கோள். 185)

திரண்டனர். அவர்களோடு கனக விசயரும் போருக்கு எழுந்தனர். பசி கொண்டு இரைதேடி விரும்பி எழுந்த சிங்கம் யானைக் கூட்டத்தைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து பாய்ந்ததுபோலத் தன்னை எதிர்த்த பகைவர்மீது செங்குட்டுவன் பாய்ந்து கொன்றான்.

வாய்லாள் ஆண்மையின் வண்தமிழ் இகழ்ந்த
காய்வேல் தடக்கைக் கனகனும் விசயனும்.

(சிலம்பு. கால்கோள். 221-22)

சிறைப்பட்டனர். போரில் உயிர் துறந்தோர் தவிர ஏனைய பகைவர்கள் தத்தம் படைக்கலங்களை எறிந்துவிட்டு சடை முடியும் காவியுடையும் சாம்பற் பூச்சும் உடைய துறவோர் வேடம் பூண்டு ஓடி ஒளிந்தனர். சிலர் மயிற் பீலியேந்திச் சமணத் துறவிகளாகத் தப்பியோடினர். இன்னும் சிலர் பாடும் பாணராகவும் ஆடும் கூத்தராகவும் தாந்தாம் வல்லவாறு வேடம்பூண்டு ஓடி ஒளிந்தனர். தேவாசுரப் போர் 18 ஆண்டுகள்

நடந்தது. இராம இராவணப் போர் 18 மாதங்கள் நடந்தது. பாரதப் போர் 18 நாட்கள் நடந்தது. ஆனால் சேரன் கனக விசயருடன் நடத்திய போரோ 18 நாழிகைகளில் முடிந்தது.

இமயத்தில் கல்வெடுத்தான்

கடும்போர் புரிந்து வெற்றிமாலை குடிய செங்குட்டுவன், அமைச்சர் வில்லவன் கோதையுடன் வீரர்களை அனுப்பி, இமயமலையில் கல்வெடுத்தான். அந்தக் கல்லைக் கனக விசயர் முடி மீது தாங்கிவரக் கங்கையாற்றில் புனித நீராட்டினான். பின் கங்கையின் தென் கரையடைந்து பாசறையமைத்துத் தங்கினான். படைத் தலைவர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும். போரில் வீரம் காட்டி இறந்தோரின் மைந்தர்கட்கும் அவர்கள் ஆண்மைக்கும் வெற்றிக்கும் அறிகுறியாகப் பொன்னாற் செய்த வாகைப் பூக்களை அளித்துச் சிறப்பித்தான்.

முடித்தலை நெரித்த பாட்டு

அப்பொழுது அங்கு வந்த மாடல மறையோன் சேர மன்னனை வாழ்த்தி,

வாழ்க எங்கோ மாதலி மடந்தை
காளற் பாணி கனக விசயர்தம்
முடித்தலை நெரித்தது.-----

(சிலம்பு. நீர்ப்படை 49-51)

என்றான். அதைக் கேட்ட அரசன், “நான்மறையாள! பகையரசர்கள் அறிந்து கொள்ளாதவாறு குறிப்புரையால் சில சொற்கள் சொன்னாய். உன் உரையின் பொருள் என்ன?” என்றான்.

மாடலன் முன் நிகழ்ந்ததெல்லாம் கூறினான். “கடல் விளையாட்டுக்குக் கோவலனும் மாதலியும் சென்றனர். கானல் வரியால் மனம் வேறுபட்டுக் கோவலன் பிரிந்தான்; மனைவியோடு மதுரை சென்றான். சிலம்பை விற்கச்

சென்றவன் பாண்டி மன்னனால் கொலையுண்டான். கண்ணகி மதுரையை எரித்து நின்னாடு புகுந்தாள். அவளுக்குச் சிலையெடுக்க இமயத்தில் கல்லெடுக்க நீ முடிவு செய்தாய். கனக விசயர் தமிழர் ஆற்றலை இகழ்ந்தனர் எனக் கேட்டு அவர்கள் தலையில் பத்தினித் தெய்வத்திற்கான கல்லை ஏற்றினாய்.

இத்துணைக்கும் அடிப்படையாக இருந்தது மாதவியின் கானல் வரிப் பாட்டல்லவா? கானல் வரிப் பாட்டின்றேல் கோவலன் பிரிந்திருக்கப் போவதில்லை. பிறகு இந்தக் கதையே நடந்திருக்காது. எனவே காவிரிக் கரையில் மாதவி பாடிய பாட்டு கங்கைக் கரையில் கனகவிசயர் முடித்தலைமேல் கல்லை ஏற்றி வைத்துள்ளது” என்றான்.

வடவரை வென்றவன் வஞ்சி திரும்பினான்

வேண்மாளின் பிரிவுத் துயர்

வெற்றி வேந்தனாகிய சேரன் செங்குட்டுவன் சேனையுடன் தன் நாடு நோக்கித் திரும்பினான். வஞ்சி நகரில் கணவனைப் பிரிந்திருந்த வேண்மாள் வருந்தியிருந்தாள். அரண்மனை அந்தப்புரம். பொன் மாளிகை. மணிகள் பதித்த பொற்கட்டில். கட்டிலைச் சுற்றிலும் முத்துச் சரங்கள். ஓவியங்கள் அமைந்த மேல் விதானம். அன்னத் தூவியைச் செறித்த அணைகளையுடைய படுக்கை. ஆயினும் கணவன் அருகிலில்லாததால் செங்குட்டுவன் மனைவி வேண்மாளுக்குத் தூக்கமில்லை. அவனை நினைத்தபடியே வீற்றிருந்தாள்.

பல்லாண்டு கூறினார்

அப்பொழுது செங்குட்டுவனின் வெற்றியை அறிந்த வேண்மாளின் செவிலியர் ஆங்குத் தோன்றி.

தோள்துணை துறந்த துயர்சங்கு ஒழிகளனப்
பாட்டொடு தொடுத்துப் பல்யாண்டு

(சிலம்பு. நீர்ப்படை. 212-13)

வாழ்த்தினார். அவளுக்குக் குற்றேவல் புரியும் கூனும் குறளும். “அரசன் வந்துவிட்டான். இனி நின் எழில் பொலிவதாகுக.

நறுமலர்க் கூந்தல் ஒப்பனை செய்யப்படுவதாகுக்” என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள்.

தம் அரசனுடைய வடநாட்டுப் படையெடுப்பின் வெற்றியை அறிந்த சேரநாட்டு மக்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் திளைத்திருந்தனர். குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்கள் தங்கள் நிலத்துக்குரிய பாட்டால் அரசனின் வெற்றியைப் பாடிக் களித்தனர்.

வஞ்சியிற் புகுந்தான்

கணவனை நினைந்து உறக்கமின்றி வருந்தியிருந்த சேரமாதேவியின் வளையல் செறிய, வலம்புரிச் சங்குகள் முழங்க, வாகை சூடிய சென்னியனாய், பட்டத்து யானை மீது, வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ், பொலிவு பெற வீற்றிருந்து, சான்றோர் எதிர் கொண்டழைக்கச் சேரன் வஞ்சி நகர் புகுந்தான்.

தென்னவன் தீதிலன்

கண்ணகிக்கு விழா எடுப்பதை முன்னிட்டுச் செங்குட்டுவன் ஆரிய மன்னர்களை விடுதலை செய்து வஞ்சி நகர்ப்புறத்தே இருந்த வேள் ஆவிக்கோ மாளிகையில் தங்கச் செய்தான். சிலை நிறுவப்பட்ட மறுநாள் அவர்கள் தம் நாடு திரும்பலாம் என்றான். சிறையிலிருந்த பிற அரசர்களும் விடுவிக்கப்பட்டனர். வரிகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டன. சிற்ப நூற்படிக்கட்டப்பட்ட பத்தினிக் கோட்டத்தில் கைதேர்ந்த சிற்பிகள் இமயக் கல்லில் வடித்த கண்ணகி சிலை விதிமுறைப்படி நிறுவப்பட்டது.

தோழியர் வருகை

கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்டது. கோவலன் முன்னர்க் கண்ணகி சென்று வழக்காடியது. பாண்டிய மன்னன் மாண்டது ஆகிய செய்திகள் மாடலன் மூலம் புகார் நகருக்கு எட்டின. கோவலன் கண்ணகி இருவரின் தந்தையர் துறவு பூண்டனர்; தாயர் இறந்தனர். கண்ணகியின் பார்ப்பனத் தோழி தேவந்தி கண்ணகியைக் காணும் நோக்கத்துடன், கண்ணகியின் செவிலித்தாய், அடித்தோழி ஆகியோரையும் அழைத்துக் கொண்டு மதுரையை அடைந்தாள். கண்ணகி மதுரையை எரித்ததை அறிந்து மாதரி வீடு சென்றாள். அங்கிருந்த மாதரியின் மகள் ஐயையையும் அழைத்துக் கொண்டு அனைவரும் ஐயையை ஆற்றின் கரை வழியே நடந்து மலை நாட்டில் சேரன் செங்குட்டுவன் அமைத்திருந்த கோவிலை அடைந்து செங்குட்டுவனிடம் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்

கொண்டனர். உயிரோடு காண முடியாது சிலை வடிவில் நின்ற கண்ணகியைக் கண்டு அழுது அரற்றினர்.

கடவுள் நல்லணி

அப்போது பொற்சிலம்பும், மேகலையும், வளைகளும், வயிரத்தோடும். மற்றும் பல அணிகளும் பூண்டு மின்னற் கொடிபோன்ற உருவம் ஒன்று விசும்பில் தோன்றியது.

என்னேஇஃது என்னேஇஃது என்னேஇஃது என்னேகொல்
பொன்னஞ் சிலம்பின் புனைமேகலை வளைக்கை
நல்வயிரப் பொந்தோட்டு நாவலம் பொன்னிழைசேர்
மீன்னுக் கொடிஒன்று மீலிகம்பில் தோன்றுமால்

(சிலம்பு. வாழ்த்து. 9)

எனச் செங்குட்டுவன் வியந்து கூறினான். கடவுள் நல்லணி காட்டிய கண்ணகி, “பாண்டியன் தவறு இல்லாதவன். விண்ணுலக விருந்தினன் ஆயினான். நான் அவன் மகள். வெற்றிவேல் தாங்கிய முருகன் குன்றில் விளையாடுதலை நான் மறவேன். என்னோடு என் தோழியராகிய நீங்கள் எல்லோரும் வாருங்கள்” என்று கூறினாள்.

தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
நல்விருந்து ஆயினான் நான்அவன் தன்மகள்
வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யான்அகலேன்
என்னோடும் தோழமீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாம்

(சிலம்பு. வாழ்த்து. 10)

எனக் கண்ணகி அழைத்தாள்.

தீது இலள்

காப்பியத்தில் நல்லவர்கள் மீது சுமத்தப்படுகின்ற பழியை, பழி சுமத்தியவர்களே அகற்றுமாறு அடிகளார் செய்கிறார். மாதவியிடம் மனம் வேறுபட்ட கோவலன் அவளைப் பலவாறு பழித்துரைத்தான்.

மாயப்பொய் பலகூட்டும் மாயத்தாள்.

(சிலம்பு. கானல். 52.3)

ஆடல் மகளே ஆதலின் ஆயிழை

பாடுபெற் றனஅப் பைந்தொடி தனக்கு.

(சிலம்பு. வேனில். 109-110)

சலம்புணர் கொள்கைச் சலதி.

(சிலம்பு. கணாத். 69)

என்றெல்லாம் பழித்துரைத்த கோவலனே. மதுரை செல்லும் வழியில்.

தன்தீது இலள்ளைத் தளர்ச்சி நீங்கி

என்தீது—————

(சிலம்பு. புறஞ். 94-95)

என்று கோசிகனிடம் பேசினான். குற்றம் சாட்டிய கோவலனையே குற்றச்சாட்டுக்களைத் திரும்பப் பெறச் செய்வதுடன் தான் செய்ததே குற்றம் என்று பேசவும் வைக்கிறார் இளங்கோவடிகள். மாசினள் எனக் கூறப்பட்ட மாதவியை மறுவற்ற பத்தரை மாற்றுப் பசும் பொன்னாக்கி விடுகிறார்.

தீது இலன்

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தீமை புரிந்தவன் என்பதைப் பல இடங்களில் கண்ணகி வலியுறுத்திப் பேசியுள்ளாள்.

மன்பதை அலர்தூற்ற மன்னவன் தவறியைப்ப.

(சிலம்பு. துன்ப.36)

மறனொடு தீரியும்கோல் மன்னவன் தவறியைப்ப.

(சிலம்பு. துன்ப.40)

செம்மையின் இகந்தகோல் தென்னவன் தவறியைப்ப.

(சிலம்பு. துன்ப.44)

பார்மீகு பழிதூற்றப் பாண்டியன் தவறியைழப்ப.

(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 45)

மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறியைழப்ப.

(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 49)

மன்னவன் தவறியைழத்த தன்மையைக் கண்ணகி இவ்வாறு
எடுத்தியம்பினாள்.

மதுரையில் உள்ள பத்தினிப் பெண்களை.

முறையில் அரசன்தன் ஊர்இருந்து வாழும்
நிறையுடைப் பத்தினிப் பெண்டிர்காள்--

(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 3-4)

என விளித்து மன்னனின் முறை தவறிய தன்மையைச் சுட்டிக்
காட்டினாள்.

கூரிய வாள் உடைய செருக்கினால் செங்கோன்மையி
லிருந்து பாண்டியன் இழுக்கியவனாகி விட்டான். இவனுடைய
நாட்டில் தெய்வமும் உள்ளதா?

வைவாளில் தப்பிய மன்னவன் கூடலில்
தெய்வமும் உண்டுக்கால்?

(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 58-59)

என வினா எழுப்பினாள்.

அரசனிடம் சென்று யான் நியாயம் கேட்பேன்.

தீவேந்தன் தனைக்கண்டுஇத் தீறம்கேட்பல் யான்..

(சிலம்பு. ஊர்கூழ். 71)

என்ற கூற்றினாலும் அரசனின் தீத்தன்மை பேசப்பட்டது.

வாயிற் காவலனிடம் அவன் காத்து நிற்கும்
அரண்மனையிலிருப்போன் அறிவற்றவன், அரச முறை
தவறியவன் எனப் பேசினாள்.

அறிவுஅறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே.

(சிலம்பு. வழக்குரை. 25-26)

மன்னனை அவள் விளித்தபோதும் அவனுடைய
ஆராயாத் தன்மையையும். நன்னெறியில் ஒழுகாத்
தன்மையையும் குறிப்பிட்டுப் பேசினாள்.

தேரா மன்னா! செப்புவது உடையேன்.

(சிலம்பு. வழக்குரை. 50)

நல்தீறம் படராக் கொற்கை வேந்தே!

(சிலம்பு. வழக்குரை. 66)

மதுரையைத் தான் அழித்ததில் தவறில்லை என்று
பேசிய இடத்திலும் மன்னனின் தீமையைப் பேசினாள்.

யான்அமர் காதலன் தன்னைத் தவறியைத்த
கோநகர் சீறினேன் குற்றமீலேன் யான்--

(சிலம்பு. வழக்குரை. 41-42)

இவ்வாறெல்லாம் பாண்டியனைக் கொடுமையாளனாகக்
கூறிய கண்ணகி தெய்வமாக மாறிய பின் பாண்டியன் தவறி
யதற்கு ஊழ்வினையே காரணம் என்பதை உணர்ந்தனள்
ஆதலின் தென்னவனைத் தீமையில்லாதவன் எனக் கூறினாள்.
பாண்டியன் மீது சுமத்திய பழியனைத்தையும் 'தென்னவன்
தீதிலன்' என்ற இரு சொற்களாலேயே முற்றிலுமாய்த் துடைத்து
விட்டாள்.

செங்குட்டுவன் வாழ்க

கண்ணகியின் கடவுள்கோலம் கண்டபிறகு அங்கிருந்த
மகளிர் அனைவரும் மூவேந்தரையும் வாழ்த்திப் பாடினர்.
கண்ணகி தனக்குச் சிலை எடுத்துச் சிறப்புச் செய்த
செங்குட்டுவனை வாழ்த்தினாள்.

எங்கோ மடந்தையும் ஏத்தினாள் நீடுழி
செங்குட் டுவன்வாழ்க என்று.

(சிலம்பு. வாழ்த்து. 29:3-4)

தந்தேன் வரம்

செங்குட்டுவன் பத்தினிச் சிலையை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கினன்.

அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்
குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தரும்
கடல்கூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்

(சிலம்பு. வரம்தரு. 157-60)

அங்கு வந்தனர், அவர்கள் கண்ணகியை, 'அம்மையே! எம் நாட்டிலும் உமக்கு நாம் விழாக் கொண்டாடுவோம். நீங்கள் அங்கும் எழுந்தருள வேண்டும்' என்று பணிந்து வேண்டினர்.

'தந்தேன் வரம்' என்று எழுந்தது ஒரு குரல்

(சிலம்பு. வரம்தரு. 164)

அனைவரும் வீட்டின்பத்தைக் கண்டவர்போல் மகிழ்ந்தனர்.

மூன்று நீதிகள்

இளங்கோவடிகள்,

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம்கூற்று ஆவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாம்ஓர் பாட்டுடைச் செய்யுள்

(சிலம்பு. பதிகம். 55-60)

என்று காப்பியத்தைப் பாடத் தொடங்கியவர், 'அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்று' என்பதைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கொண்டும், 'உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவர்' என்பதைக் கண்ணகியைக் கொண்டும், 'ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்' என்பதைக் கோவலனைக் கொண்டும் நிறுவிக்கதையை முடிக்கிறார்.

கதை கேட்போரே கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

கண்ணகியின் கதையைக் கேட்டவர்கள் நெஞ்சிற் கொள்ள வேண்டிய கருத்துரைகளை இளங்கோவடிகள் கதையின் இறுதியில் தொகுத்துக் கூறுகிறார். “பிறர்க்குக் கவலையும் துன்பமும் செய்யாது நீங்குங்கள். தெய்வம் உண்டென உணருங்கள். அவ்வாறு உணர்ந்தோரைப் போற்றி வழிபடுங்கள். பொய் பேசாதீர்கள். புறங் கூறாதீர்கள். ஊன் உண்ணாதீர்கள். உயிர்க் கொலை செய்யாதீர்கள். தானம் புரியுங்கள். தவம் செய்யுங்கள். செய்ந்நன்றி மறவாதீர்கள். தீயோர் நட்பை விலக்குங்கள். பொய்க் கரி (சாட்சி) சொல்லாதீர்கள். பொருள் மொழிகளைக் கேட்பதிலிருந்து நீங்காதீர்கள். நல்லோர் அவையினைத் தேடி அடையுங்கள். தீயோர் அவையிலிருந்து தப்பிப் பிழையுங்கள். பிறர்மனை விரும்பாதீர்கள். துன்பமுற்ற உயிர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். இல்லறத்தை விரும்புங்கள். பாவச் செயல்களை வெறுத்து ஒதுக்குங்கள். கள், களவு, காமம், பொய், பயனில் சொல்லும் கூட்டம் ஆகியவற்றை ஒழிக்கும் வகையறிந்து ஒழியுங்கள். இளமை, செல்வம், உடல் நிலையற்றவை. உள்ள நாள் குறையாது. உங்களை வந்து சேரக் கடவன சேராது நீங்கா. ஆதலால் உயிர்க்குத் துணையாகிய அறத்தைத் தேடுங்கள்” என்று கூறி இளங்கோ அடிகள் காப்பியத்தை முடித்து வைக்கிறார்.

தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்!
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமீன்;

தெய்வம் தெளிமின்; தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்;
 பொய்யுரை அஞ்சுமின்; புறஞ்சொல் போற்றுமின்;
 ஊன்ஊண் துறமின்; உயிர்க்கொலை நீங்குமின்;
 தானம் செய்ம்மின்; தவம்பல தாங்குமின்;
 செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின்; தீநட்பு இகழ்மின்;
 பொய்க்கரி போகன்மின்; பொருள்மொழி நீங்கன்மின்;
 அறவேர் அவைக்களம் அகலாது அணுகுமின்;
 பிறவேர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்;
 பிறர்மனை அஞ்சுமின்; பிழைஉயிர் ஒம்புமின்;
 அறமனை காமின்; அல்லவை கடிமின்;
 கள்ளும் களவும் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்;
 இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா;
 உளநாள் வரையாது; ஒல்லுவது ஒழியாது;
 செல்லும் தேளத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்;
 மல்லல்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்குளன்.

(சிலம்பு. வரந்தரு. 185-202)

இந்த நல்லுரைகளின் விரிவாய் இருப்பதாற்றான் சேரன்
 தம்பி இசைத்த செந்தமிழ்ச் சிலம்பு நெஞ்சையள்ளும் காப்பிய
 மாயிற்று. கவிமணி தேசிக விநாயகர் கூறியுள்ளதுபோல,

“தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின் - கவை
 தேரும் சிலப்பதி காரமதை
 ஊனிலே எம்முயிர் உள்ளளவும் - நிதம்
 ஒதி உணர்ந்தின் புறுவோமே.”

(கவிமணி. மலரும். பக்.18:54)

என்று தமிழ் மக்கள் அனைவரும் உறுதி பூணுவோம்.

ஆசிரியர் பற்றி...
கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன்

இந்தநாள் இவரைப் போல
எளியவர் எங்கே உண்டு?
செந்தமிழ்ப் பண்பாட் டுக்குச்
செல்லப்பர் சிற்ப மானார்!

கடலுக்கு மேலும் ஆழம்
கட்டாயம் தேவை என்றால்
படிப்பிலே இவர்ப் டைத்த
ஆழத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்!

வருவது தடைப டாமல்
கருத்துகள் வந்து பெய்யும்!
அருமையில் அருமை எங்கள்
செல்லப்பர் அழகுப் பேச்சே!

தமிழ் நிலையம்
சென்னை-17